

Can Dündar

Savasta Ne Yaptın Baba?

Savas Yazıları

Önsöz

"Yigitler diyari" namiyla taninan ilimizde bir sarsinti olmustu geçtigimiz yillarda...

Öyle büyük siddette bir deprem degildi aslinda, ama hastanede yüzlerce yarali vardi.

Önce binalar yıkildi sanilmisti. Oysa önemli bir enkaz da yoktu.

isin asli sonradan anlasildi:

"Deprem" lafim duyan "yigitler" evi barki, çoluk çocuğu ortada birakip kendilerini balkondan atmislardi.

Önemsiz bir sarsinti, evleri degilse bile, asirlik karizmalari yerle bir etmis, "yigitlik" namini ayaklar altina almisti.

Toprak degil, insanlari birbirlerine inançlari sarsilmisti.

Deprem olsa bu kadar yıkilmazlardi.

2003 yilinin ilk aylarinda böyle sarsildi Türkiye...

Hükümet degisimi, Kibris'ta çözüm umudunun yitirilmesi, Avrupa Birligi üyeliginin tehlikeye girmesi ve nihayet Irak krizi artçı sarsintilar gibi salladi ülkeyi...

Son darbe, Amerikan-Ingiliz koalisyonunun Irak saldirisi oldu.

Depremin merkez üssü Türkiye degildi gerçi, ama tipki deprem yemis illerde olduğu gibi çok sayıda "yarali"ya mal oldu.

Etkisi önümüzdeki yillara yayilacak büyük bir zihni zelzeleydi bu...

"Dogu" ve "Bati" imgelerinin, globallesmenin, yeni dünya düzeninin, Türk-Amerikan ilişkilerinin, Türkiye'nin Ortadogu'daki yerinin, Islamcilikle-Amerikancilik arasında sikisip kalmis bir hükümetin sorgulandigi yaman bir depremdi.

Öyle ki, daha sarsinti bitmeden kimin ne olduğu çıktı ortaya; inançlar göçtü, ilkeler tarumar, karizmalar yerle bir oldu.

Savasin alevi sadece Irak'i degil, Türkiye'deki degerler sistemini de kavurdu.

Savasa karsi görünüp savastan para kazanmaya çabalayan müteahhitler, "Amerika kızacak, paramizi kesecek" diye katliama göz yuman sirketler, "Savas olasiligi arttikça borsa yükseliyor" diye neselenen

Can Dündar
Savasta Ne Yaptın Baba?

Savas Yazilari

Önsöz

"Yigitler diyari" namiyla taninan ilimizde bir sarsinti olmustu geçtigimiz yillarda...

Öyle büyük siddette bir deprem degildi aslinda, ama hastanede yüzlerce yarali vardi.

Önce binalar yıkildi sanilmisti. Oysa önemli bir enkaz da yoktu.

isin asli sonradan anlasildi:

"Deprem" lafim duyan "yigitler" evi barki, çoluk çocuğu ortada birakip kendilerini balkondan atmislardi.

Önemsiz bir sarsinti, evleri degilse bile, asirlik karizmalari yerle bir etmis, "yigitlik" namini ayaklar altina almisti.

Toprak degil, insanlari birbirlerine inançlari sarsilmisti.

Deprem olsa bu kadar yıkılmazlardı.

2003 yilinin ilk aylarında böyle sarsildi Türkiye...

Hükümet degisimi, Kibris'ta çözüm umudunun yitirilmesi, Avrupa Birliği üyeliginin tehlikeye girmesi ve nihayet Irak krizi artçı sarsintilar gibi salladi ülkeyi...

Son darbe, Amerikan-Ingiliz koalisyonunun Irak saldirisi oldu.

Depremin merkez üssü Türkiye degildi gerçi, ama tipki deprem yemis illerde olduğu gibi çok sayıda

"yaralı"ya mal oldu.

Etkisi önümüzdeki yıllara yayılacak büyük bir zihni zelzeleydi bu...

"Dogu" ve "Bati" imgelerinin, globallesmenin, yeni dünya düzeninin, Türk-Amerikan ilişkilerinin, Türkiye'nin Ortadogu'daki yerinin, Islamcilikla-Amerikancilik arasında sikisip kalmis bir hükümetin sorgulandigi yaman bir depremdi.

Öyle ki, daha sarsinti bitmeden kimin ne olduğu çıktı ortaya; inançlar göçtü, ilkeler tarumar, karizmalar yerle bir oldu.

Savasin alevi sadece Irak'i degil, Türkiye'deki degerler sistemini de kavurdu.

Savasa karsi görünüp savastan para kazanmaya çabalayan müteahhitler, "Amerika kizacak, paramizi

kesecek" diye katliama göz yuman şirketler, "Savaş olasılığı arttıkça borsa yükseliyor" diye neselenen mirasyediler, milliyetçi görünüp Amerikalıdan daha Amerikancı çıkan kalemler, üç ay önce oy verdiği hükümeti şimdi "Sasırma, öfkemizi tasırma" diye yerden yere çalan kitleler, "kaba emperya-lizm"in dönüşüyle eski sloganlarını, bayraklarını, "Hayır"lı pankartlarını sandıktan çıkarıp yollara düşen 68'lıler, 78'lıler, 88'lılerle tarihe geçecek bir dönüm noktası oldu 2003 yılı...

Herkesin hem kendi yerini hem ülkesinin kaderini yeniden sorguladığı bir insanlık sınavı...

Bu kitapta, sözünü ettiğim aylar içinde, Irak krizinin ve savaşın sıcaklığı içinde yazılmış yazılar var.

Kimi Milliyet'te günlük, kimi Aktüel'de haftalık, kimi "Gazetem.net" sitesinde 15'te bir kaleme alınmış makaleler...

Türlere, Kürtlere, Amerikalılara, Iraklılara hitaben yazılmış satırlar...

Kâh gemlenmez bir öfkeyle, kâh sancılı bir hüznle karalanan, diklenen, sizlanan ya da haykiran, yayımlandığında bazen Meclis koridorlarında, bazen El-Cezire televizyonunda okunan, küfredilen ya da alkislanan, ama bir dönemin kavgasını alenen ortaya koyan yazılar...

Onları, olduğu gibi ve yayımlanış sırasıyla topladım bu kitapta...

Herkesin korkuyla balkondan atladığı bir dönemin belgesi olarak basılsın istedim.

O sancılı günlerde daima yanımda olan, yazıya dökülen fikirleri hararetle tartışan ve yazıları herkesten önce okuyup paylaşan esim Dilek'e bir teşekkür bu kitap....

Yarın "Savasta ne yaptın baba?" diye soracak oğluma da bir armağan.

Can Dündar Nisan 2003

Şimdi Savasa Dikkat!

inanılmaz bir ülke bu Türkiye!..

Bir sürprizler diyari...

Bayram tatilinden yararlanarak bir haftada iki Avrupa kentine gittim.

Meclis kürsüsünde yemin ederken bıraktığım Fadil Akgündüz, döndüğümde Kartal cezaevinde makarna kasıkliyordu.

Giderken Tayyip Erdoğan yasakliydi; yasagi neredeyse kalkmış.

Devletin istihbarat teşkilatının raporunda "çete lideri" olduğu yazılan Mehmet Agar DYP liderliğine tırmanmış.

"Tasfirin erkeği" Tamer Karadağlı balayındaydı; geldik ki, evi barkı dağıtmış.

Bunun adina ister "istikrarsizlik" deyin, ister "dinamizm"; surasi kesin ki, her an her seyin olabilecegi bir cografya burasi...

Avrupa'nin, Türkiye'nin, Kibris'in, Irak'in kaderlerinin kesistigi Kopenhag kavsagi bu kez lafin gelisi degil, gerçekten "tarihi bir zirve" oldu.

Benim ingiliz ve Fransiz basinindan gözledigim su:

Türkiye çok çabaladi, ama yanlis oynadi.

Bir defa, Avrupa'daki müthis Amerikan antipatisini göz ardi ederek AB kapisini ABD'yle zorladi. Rest çekti. "Siz kaybedersiniz" diye tehdit etti. "Biz de NAFTA'ya gireriz" santaji savurdu. Hem bu "dayılanma"

politikasi hem "dayimizin" arkalamasi, tam ters tepti. Avrupa, Türkiye üzerinden, isine burnunu sokan ABD'yi de cezalandirdi.

ikincisi, "Biz üstümüze düseni yaptik" deyip pazarligi 2003 gibi zor bir hedeften açarak neticedeki hayal kırıkligini hazirladi. Unutulmamali ki, "Kriterlerin çogunu yerine getirdik" diyen lider, bizzat ülkesinde

"siyasi yasakli" oldugu için Basbakan sifatiyla konusamiyor, kendi sözlerinin canli tekzibi gibi ortada dolasiyordu.

Üçüncüsü, yillardir bekletilen reform paketi ile Kibris çözümünü "tam Türk isi" yöntemle "yumurta kapiya gelince" gündeme getirdi. Annan planina imzayi, tarih verilmesine endeksleyerek, üstelik bunu da kaderini çözümsüzlüğe baglamis Denktas'i ikna etmeden yaparak kendi pazarlik sansini sıfırladi ve Rumlari eliyle Avrupa'ya ugurladi.

Olan Kibrisli Türklere oldu. Seyreyleyin göçü simdi...

Yine de, -kim ne derse desin- zirvenin yararli 2 sonucu var:

Birincisi, kirk yildir bekledigimiz tarihin nihayet kesinlesmis olmasi...

ikincisi, o tarihe kadar Kopenhag kriterlerini gerçeklestirecek reformlarin hizlanarak sürececek olmasi...

Türkiye, bana yaptigi sürprizi Avrupa'ya da yaparak, son bir aya sikistirdigi atilima 2003'te hiz verip müzakere tarihini öne bile çekebilir.

Simdi asil dikkati Irak'a yöneltmek gerekiyor.

Çünkü Avrupa pazarliginin kargasasi içinde fazla üzerinde durulamayan bir baska pazarligin ayrıntilari yavas yavas aydinlaniyor.

Amerikan basini Baskan Bush'un AB konusunda verdigi destegin, Türkiye'nin Irak savasinda verecegi

destege karsilik oldugunu açıkça yaziyor.

Simdi -üstelik de hiç isimize yaramadigi gibi tersine isimizi zorlastirmis olan- bu "destegin" bedelini, komsu Irak'a karsi üsleri açip yüz bin Amerikan askeriyle kuzey cephesi olusturarak mi ödeyecegiz?

Kafalari batidan doguya çevirmenin zamanidir.

14 Aralik 2002 Milliyet

Tanidik Bir Öykü

Anlatacagim öykü elli yıl öncesinden...

"Allah sonunu benzetmesin" dedirtecek cinsten.

1948'de NATO'nun kurulus hazirlıkları basladiginda, Türkiye bu olusumda yer almak için kulise basladi.

Ülkenin aydinlari da, Avrupa semsiyesinin, henüz 2 yasindaki çok partili demokrasi deneyimini güçlendirecegi inanciyla bu girisimi destekledi.

CHP iktidari, seçime üç gün kala, 11 Mayıs 1950'de NATO'ya üyelik basvurusu yapti. Sonuç alamadi.

Bunun üzerinde kamuoyunda ciddi bir tepki dogdu.

Seçimleri DP kazanacak ve iktidari devralırken "Niye NATO'ya girmediniz" diye soran Bayar'a, inönü su cevabi verecektir:

"Aldilar da girmedik mi Celal Bey!..."

1950 Mayısinda Demokratlar iktidara geldi.

1950 Haziraninda Kore harbi patladi.

O günlerde Amerikalılar Ankara'ya sükün etti. Söyledikleri suydu:

"Bati ittifakina girmek istiyorsanız, bunun tek yolu var: Kore'ye asker yollamak".

Menderes hükümeti bu formülün üstüne atladı. O kadar ki, anayasal zorunluluk olmasına ragmen Meclis'in onayini almadan, 25 Temmuz 1950'de Kore'ye asker yollama karari aldı.

Bir hafta sonra, 1 Agustos 1950'de de NATO'ya yeniden basvurdu.

Cevap Eylölde geldi:

Ret!...

Avrupalıların, özellikle de İskandinavların ret gerekçesi neydi biliyor musunuz?

"Türkiye'nin, Batı'nın siyasal, kültürel, sosyal değerlerini paylaşmaması..."

"Kuzey Atlantik teşkilatında bir Ortadoğu ülkesinin ne işi var"di.

Ama o günlerde bu "defomuz"u örtecek bir gelişme oldu.

Ekim'de Kore'ye varan 4 bin 500 Türk askeri, Ka-sim'da Kunuri'de Çin birliklerini durdurdu. Bir Amerikan tugayını imha edilmekten kurtardı.

Geride 721 şehit, 175 kayıp bırakarak Türkiye'ye dön-dü.

Tıkanan Avrupa yolu, kanla açılmıştı.

ABD, hem askerimizin cesaretini görmenin hem komşumuz Sovyetler'in atom silahlarına sahip olduğunu öğrenmenin etkisiyle devreye girdi ve Avrupalılara "Türkiye'yi alın" diye baskı yapmaya başladı.

Avrupa "farklı statü verelim", "Akdeniz pakti kuralım" vs. diye bir süre oyaladıysa da sonunda ikna oldu.

Kunuri zaferinden 10 ay sonra Türkiye ittifaka çağrıldı.

18 Şubat 1952'de de resmen NATO üyesi oldu.

(Daha fazla ayrıntı için hocam Baskın Oran'ın editörlüğünü yaptığı "Türk Dis Politikası" -iletişim Yay., 2001-kitabını öneririm).

Yarım asır sonra bugün, "Türkiye gibi bir Ortadoğu ülkesinin Avrupa Birliği'nde ne işi var" itirazlarının yükseldiği bir zirvede, Amerika, Türkiye'ye Batı ittifakında yer alabilmek için, kendi safında, atom silahlarına sahip olduğuna inandığı komşumuz Irak'la savaşa girmeyi öneriyorsa, "Tarih tekrardan mı ibaret" diye sormaz mısınız?

AB üyeliğimiz için Batılı baskentlere Beyaz Saray'dan açılan -ve hiç de etkili olmadığı, hatta ters teptiği görülen-birkaç telefonun bedelinin, Irak'ta dökülecek kan olmasından korkmaz mısınız?

Tam da zirvede Türkiye'nin görüleceği gün mansetleri süsleyen "ABD göndereceği 90 bin asker için 6

üs ve 2 liman istedi" haberleri karşısında ırkılmaz mısınız?

Elli yıllık bekçilik yeter!

Artık "site sakini" olmak istiyoruz. '

15 Aralık 2002 Milliyet

"Savasi Bilen, Savastan Korkar"

Türkiye, bir savasin esiginde, kendisini savasa sokmamis "Milli Sefi aniyor.

ismet Pasa'nm bu en büyük zaferini hatirla(t)manin tam zamanidir.

inönü'nün Not Defterleri'nin (Ahmet Demirci, YKY, 2001) 1 Aralik 1943 sayfasinda su satirlar var:

"Sabahleyin ingilizlerin sivil kiyafette asker (7000) göndermek teklifleri.

Aksam saat 16'da Askeri Sura. Gece orgeneraller yemekte.

Gece Kahire daveti.

Saat 4'e kadar görüşme.

Mukabil sual".

Durum, 2002 Araligina ne kadar benziyor.

Savas kapiya dayanmis, Türkiye Karadeniz'den, Bal-kanlar'dan, Ege'den tamamen sarilmistir. Mihver cephesi

yayilmis, içerde Alman yanlilari çoğalmis, müttefiklerin "Savasa girin" baskisi hepten artmistir.

iste Amerikan Baskani Roosevelt ile ingiliz Basbakani Churchill'in "Kahire daveti" tam bu asamada gelir.

Simdi savasin kaderi, Türkiye'nin elindedir.

Türkiye'ninkiyse ismet Pasa'da...

Durumu bugünle kiyaslamak için önce su "mukabil sual"e bakalim.

Sabah 4'e kadar yapilan toplantida sorulan ve derhal müttefiklere bildirilen "mukabil sual" sudur:

"Eger davetin nedeni, zaten alinmis kararlarin görüşülmesi ise inönü davete icabet etmeyecektir."

Yani bir emrivaki kabul edilmeyecektir.

Bu soruya Roosevelt'ten su cevap gelir:

"Sizi temin ederim ki esitler arasinda serbest bir görüşme yapacagiz."

Roosevelt, inönü'yü almasi için damadinin kullandigi

özel uçagini yollar.

"Defterler"in 4 Aralık sayfasında sunlar yazılıdır:

"Fevkalade hos bir seyahat ile Kahire.

Gece Roosevelt'le yemek. 4-5 hafta için ısrar ediyorlar."

Kahire zirvesinde pazarlık etin geçti.

Churchill küçümseyen bir edayla "Türkiye hemen harbe girsin, ne yapacağını sonra dsnrz" diyordu.

inönü ise "nce ne yapacağımızı bilelim ve vaat ettiğiniz yardımı alalım, sonra gireriz" tezini savundu.

ingiliz basbakanına göre mtfeğik uçaklarına s vermek savasa girmek sayılmazdı. Oysa inönü bu öneride, 20

yasındaki cumhuriyetin yerle bir olma ihtimalini görüyordu.

Roosevelt, Pasa'ya hak verdi ve söyle dedi: "Türkler pantolonlarını indirmis halde yakalanmak istemiyor.

Ben de olsam ince eler, sık dokurdum".

Sonuçta Churchill, Kahire'den Türkleri savasa sokamadan döndü.

Mtfeğik orduların gelecekteki baskomutanı Eisenhower haberi alınca "Bu cesur aslanların nasıl savastıklarını görmek ilginç olurdu" diyecekti.

"O cesur aslanlar"ın nasıl savastığını bilen komutan, cephede onların nasıl öldüğünü de grmst.

Sevket Süreyya, "ikinci Adam"da, askerin harp tereddüdünü su sözle açıklar:

"Savasi bilen, savastan korkar".

Öyle görünüyor ki, bugün savasa "pantolonu indirmis halde" yakalandık.

Ne davet edildiğimizde "mukabil sual" soracak dirayetimiz var, ne s istendiğinde "nce sizin vaatleri konusalım" diyecek liderimiz...

Savastan kurulmus bir ülkenin çocukları olarak savasi biliyor, savastan korkuyoruz.

O yüzden, "Savastan hayır" diyerek ülkesini uygar dünya ailesine katabilmis bir liderin anisi önünde saygıyla egiliyoruz.

24 Aralık 2002 Milliyet

Kaça Gireriz Savastan?

Bu ülkenin Meclisi savasa karsi...

Halkinin büyük cogunlugu da...

idare mi istiyor savasi?

Hayir, hükümet de savas karsiti...

Askerler, Cumhurbaskani?

Onlar da baristan yana...

Ve bu ülke doludizgin sürükleniyor savasa...

Nasil oluyor bu?

Sorunun yanitini bulmak için imge Kitabevi Yayinlari'ndan çıkan "Sömürgecilik Tarihi"ni (Marc Ferro, 2002) ve özellikle de onun "yeni sömürgecilik"in anlatildigi son bölümünü okumali..

Gana'yi sömürgecilerin elinden alan devlet baskani Kwame Nkrumah, aradigimiz yaniti 35 yıl önce bulmustu:

"Teorik olarak bagimsiz ve egemenlik öğelerinin tümüne sahip bir devletin, aslinda disaridan yönlendirilmesi... Yeni sömürgeciligin temelinde iste bu vardir."

Nkrumah, emperyalistlerin eski sömürgeleri içten denetlemeyi artık gereksiz buldugunu söylüyordu.

Bunun yerine onlara "yardim ediyorlar"di. Ve bu yolla kendi askeri-siyasi varliklari yerine IMF, Dünya Bankasi gibi kuruluslarin görünmeyen yönetimleri geçiyordu.

BBC yorumcusunun tanimiyla "Demokratik emperyalizm" mi bu?

Amerika'nin derdi demokrasi olsa, "kurtardigi" Kuveyt'te bugün demokratik bir rejim olmaz miydi?

Cümle âlem biliyor ki, bugün Türkiye "kendine ragmen" bir savasa itiliyorsa bunun nedeni (ne bölgesel çıkarlari ne Irak'in kimyasal silahlari), sadece yoksullugu ve borçlaridir.

Amerikan Büyükelçisi Robert Pearson'in TOBB'a gidip, yoksul arabacinin atini ezmis TIR soförü edasiyla "Ziyan neyse veririz" diye kartvizit birakmasi sizi, de utanca sürüklemiyor mu?

Koyun çaresizligiyle ölümü bekleyen halklari basu-cunda, simsiki sarilmis ellerini telasla sallayarak

"Zarariniz en fazla 15 milyar olur", "Hayir 55 milyari bulur" diye koyuncu pazarligi yapan bu adamlari gördükçe, siz de haksiz bir savasin parali askerleri gibi hissetmiyor musunuz kendinizi?

Evden çıkmayan belali komsusunu öldürmesi için tutulmus bir kiralik katil rolünü yakistirmiyor

musunuz hükümetinize?

Enkaz altında can verecek bir Irakli çocuğun ya da kimyasal silahla zehirlenecek bir mahalle halkının maliyeti nedir acaba?

Para yardımı beklentisi ve komünizm fobisiyle Amerikan çıkarları için Kore'de savaşa girdiğimiz 1953'te ABD Disisleri Bakanı Dulles, NATO'ya en ucuz askeri Türkiye'nin sağladığını söylemiş, "Bir Türk askeri bize 23 sente mal oluyor" demişti.

Ve Nâzim o günlerde, en milliyetçi ses tonuyla, öfkeyle gürlemisti:

"Ucuzdur vardır illeti

Hani sasırmayın yarın çok pahaliya mal olursa size

bu 23 sentlik asker

yani benim fakir, cesur, çalısın milletim

her millet gibi büyük Türk milleti".

Tam yarım asır sonra bugün yine, yoksullara özgü bir çaresizlik ve Irak fobisiyle, bir yandan bizim olmayan bir kirli savaşın siperini kazıyor, öte yandan utanç veren kanlı bir pazarlığı sürdürüyoruz.

Sizce kaç ölüyoruz bu savasta?

4 Ocak 2003 Milliyet

TRT'den Nasıl istifa Ettim?

O geceyi hayatım boyunca unutmıyacağım.

17 Ocak 1991'in ilk saatleri...

Amerika'nın Bağdat'i bombalamaya başladığı gece...

Saat iki civarında haber patlar patlamaz çoğu dünya yurttaşları gibi ben de hemen TV karşısına geçmiş, savaşı CNN'den izlemeye koyulmuştum.

Telefon çaldı.

Arayan, o aralar çalıştığım TRT'nin üst düzey bir yetkilisiydi. Panik halindeydi. CNN, savaşı canlı yayınlamaya başlamış, yeni özel kanalımız Star da, CNN'e bağlanıp tercümeye girişmişti.

TRT geç kalmıştı.

"Hemen atla gel" dedi karşıdaki ses...

O karli Ankara gecesinde, üzerimde kalin bir kazakla TRT'nin Kavaklıdere'deki binasına giderken benden ne

beklediklerini bilmiyordum.

Kurumda bir süredir Bülent Çaplı ve Gülfem Aslan'la birlikte "CNN Dünya Raporu" programına haber hazırlıyor, CNN'le ilişkileri yürütüyorduk.

Haber dairesi katına çıktığımda, derhal stüdyoya girmemi söylediler. CNN yayını ekrana verilecek, ben de ânında tercüme edecektim.

İyi de koca yayın kuruluşu, aylardır beklenen bir savaşa neden hazırlıksız yakalanmış ve bir simültane tercümanın yapabileceği bu işi bana yikmisti?

Bunun nedenini, stüdyoya girerken yapılan tembihlemeden anladım.

CNN, ilk yayınında Bağdat bombardımanına İncirlik'ten kalkan uçakların da katıldığını bildiriyordu.

Oysa Disisleri henüz bu bilgiyi doğrulamamıştı. O yüzden her söyleneni bire bir tercüme etmeyecek, savaşa Türkiye'nin dahlini çağırstıran ifadeleri ayıklayarak yayına verecektim.

"Saçmalamayın" dedim:

"Türkiye'de birçok evde CNN izleniyor, İngilizce bilmeyenler de Star'ın yayınından durumu öğreniyorlar.

Yayını 'filtre ederek' verirsek basımızı topraga gömmüş oluruz. En iyisi CNN'in yayınıni aktarıp Disisleri'nin bu bilgiyi doğrulamadığını söylemek değil mi?"

Tartışacak vakit yoktu.

"Stüdyoya gir ve denileni yap" dediler.

O arada yeni bir önlem alınmıştı: CNN'in yayını yarım saatlik bantlar halinde kaydediliyor, hemen montaja sokulup "sakinca bölümler" ayıklanıyor, sonra montajlı bantlar canlıymış gibi yayına sokuluyordu.

"Ben bu oyunda rol almam" dedim.

İstifamı verip çıktım.

Eve döndüğümde, TRT ekranında genç bir meslektaşımı, "İncirlik" sözcüğünün geçmediği montajlı bantları tercüme ederken gördüm.

Kendisi sonradan epey yükseltilere tirmandı.

On iki yıllık bu anıyı yeniden hatırlatan, TV 8'e konuk olan Org. Doğan Güreş oldu. Dönemin

Genelkurmay Baskani olan Güres Pasa, benim arabayla TRT'ye gittigim dakikalarda Çankaya'daki kriz masasinda yasananlari anlatti.

Kösk'te beklerken Cumhurbaskani'nin ingilizce bir telefon konusmasi yaptigini duymus. Az sonra Turgut Özal gelip söyle demis:

"Madrid'ten B-52 bombardiman uçaklari kalkmis. Buraya geliyorlarmis. Bunlara iskenderun üzerinden söyle bir koridor açiverelim".

Güres Pasa, buna izin verme yetkisinin Meclis'te oldugunu hatirlatmis ve anayasanin 92. maddesine göre siyasi talimat istemis.

Gözler toplantida bulunan Basbakan Akbulut'a çevrilmis.

"Baktim Akbulut orada somurtuyordu" dedi Güres canli yayinda...

Savas konusunda bastan beri Özal'dan farkli düşündüğü bilinen Akbulut, "Olmaz" deyince, o gece ne B-52'lerin Türk hava sahasina girmesi ne de incirlik hava üssünün kullanilmasi mümkün olabilmis.

Körfez savasiyla ilgili hazirlamakta oldugumuz "O Gün" belgeseli için Akbulut'la konusurken, "Niye izin vermediniz?" diye sordum.

"Her seyin bir usulü var. Bunu görsünler istedik. Hem de durumun nasil gelisecegini gözledik" dedi.

Nitekim, incirlik ancak ertesi gün Meclis'ten yetki alindikten sonra kullanima açilmisti. Anladigim kadariyla benim istifa ettigim saatlerde, Ankara'da baskalari da istifanin esigine gelmisti.

Dünkü kissadan bugüne hisse su:

Savas düğmesine basilmadan (hatta basildiginda bile ölçüp biçmeden) üslerin kullanimina izin verilmesi hatadir. Bu koz, son âna kadar elde tutulmalı, yok yere düşman kazanilmamalı ve kriz âninda da emrivakilere karsi uyanik olunmalıdır.

Umarim, AKP pesin bir angajmana girmemistir.

9 Ocak 2003 Milliyet

Cengâver Medya

Son dönem gazete mansetleri öyle cengâver bir ruhla hazirlaniyor, yorumlar öyle yalinkiliç yaziliyor ki, Türkiye'yi bilmeden Türk basinini izleyen bir yabanci, halkin savasmak için can attigini, savas baltalarini topraktan çıkardigini sanabilir.

Oysa içerde yasayan hepimiz biliyoruz ki, Türkiye halki hiç olmadigi kadar büyük bir çoğunlukla savasa karsi tavir aliyor. Sadece kamuoyu da degil, Çankaya köskünden baslayip Basbakanliga, Disisleri'ne hatta Genelkurmay karargâhina kadar bütün iktidar odaklarinda da savas alternatifine uzak duruluyor.

O halde medyadaki bu harpseverlik neden?

Niye savas karsiti gösteriler, "Gaylerle lezbiyenlerin katildigi marjinal bulusmalar" gibi yansitiliyor?

Savasta ilk kurbanin gercek oldugu bilindigi halde, -üstelik sadece Türk medyasinda da degil, genelde Avrupa medyasinda da- neden "savas yalanlarinin pesine düsülüyor?

Kolay açıklama su:

Felaket tiraj, savas rating getirir.

O yüzden medya kiyameti sever. Her kosul altında çatismayi sergiler.

Bu genel kurala ragmen, geçenlerde "Le Monde Diplo-matique"te çıkan bir yazı, Avrupa medyasindaki savas çigirtkanligini açıklamanin bu kadar basit olmadigini ortaya koydu.

Ignacio Ramonet imzalı yazıda, büyük medya kuruluşlarının silah tacirlerinin eline geçtiği, çarpıcı bir örnekle kanıtlaniyordu:

Fransız medyası büyük ölçüde Dassault ve Lagardere adlı iki grubun denetime girmisti. Bu iki grup da esasen askeri alanda faaliyet gösteriyor, avcı uçakları, helikopterler, roketler, füzeler, uydular üretiyordu.

Silah üreten bir şirketiniz olsa ve savasta satışların patlayacağını bilseniz, sahibi olduğunuz medya kuruluşunun barış yanlısı yayın yapmasını ister miydiniz?

Refik Durbas üstadımız Sabah'ta bu duruma dikkat çekerken, savaş haberlerine bu gözle bakılması konusunda okurları uyardı.

Ben de buradan meslektaşlarıma seslenmek istiyorum:

Ne yazık ki, Çağdas Gazeteciler Derneği dışında gazetecilik örgütlerinin pek ağza almadığı bir gerçek var:

"Savasa karşı olmak, dünyanın her köşesinde gazetecileri bağlayan evrensel bir meslek ilkesidir.

UNESCO'ya göre, savaşın ortadan kaldırılması, gazetecinin uğruna mücadele vermesi gereken ahlaki değerlerin en önde gelenidir."

Üstelik Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin yayınladığı "Hak ve Sorumluluk Bildirgesi" de barışı savunmayı mes-leki bir görev addetmiş, gazetecinin düşmanlığı körükleyici, şiddeti kışkırtıcı yayınlardan kaçınması gereğine dikkat çekmiştir.

Böyle bir ortamda, kamuoyunun ziddina, hele insan canı söz konusu iken, bu denli savaşçı yayın yapmak ve yangına körük tutmak, medyanın halk nezdinde inandırıcılığını azalttığı gibi, akla Fransa örneğini getiriyor.

Yapmayalım.

Bu suça ortak olmayalım!

9 Ocak 2003 Aktüel

Biz O Telefonun Açıldığı Günleri de Biliriz Mr. Parris!

Küstahlık!

Bulabildigim en hafif tabir bu...

ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Marc Parris, çalıştığı danışmanlık şirketi adına gözdağı vermek üzere geldiği Türkiye'de Tayyip Erdogan ve Deniz Baykal'la elleri cebinde, zehri dilinde, konuşuyor:

"Türkiye'nin kararı gecikiyor. Amerika'nın beklemeye tahammülü kalmadı. Yanıtınız gecikirse hareket güneyden baslar. Savaş uzar, daha kanlı ve pahalı olur, ama bittiginde siz zarar görürsünüz. Barış masası kurulduğunda bir kenarda paltonuzla beklemek zorunda kalırsınız."

Bitmiyor.

Eski büyükelçi, derin tarih bilgisiyle devam ediyor: "ilk Körfez savaşında Beyaz Saray'la Turgut Özal arasında her zaman açık bir hat vardı. Özal, simdiki başkanın babasını basın toplantısı yaparken bile arayabiliyordu.

Ama korkarım böyle giderse Türkiye yeniden aradığında Beyaz Saray'ın hatları hep meşgul çıkabilir.

Bush 2008'e kadar işbaşında kalacak. Bunu unutmaz."

Bu tehditlerdeki ceberuttuk bana Lord Curzon'ı hatırlattı.

İngilizlerin ünlü Disisleri Bakanı da, 80 yıl önce Lozan'da İsmet Paşa'yı aynı zorba üslubuyla sıkıştırıyordu.

"İsmet Paşa!.. Artık beklemeye tahammülüm yok. İki saat içinde imza atmazsan sulh olmayacaktır.

Memleketini kurtarman için iki saatin var."

Anlaşmazlık konusu, Türkiye'nin hükümlerlik haklarını sıfırlayan kapitülasyonlardı.

İsmet Paşa direnisini sürdürünce, Lord Curzon şöyle dedi:

"Konuşmanızdan memnun değiliz. Hiçbir şeyimizi kabul etmiyorsunuz. Hepsini cebimize atıyoruz. Yarın harap bir memleketi imar etmek için önümüzde diz çökeceksiniz. Bizden yardım istediğinizde bütün reddettiklerinizi birer birer çıkarıp önünüze koyacağız."

İsmet Paşa, o kritik iki saatin sonunda metni imzalamadan konferansı terk ederken, "Ne oldu" diye

soran gazetecilere su yaniti vermistir:

"Hiç! Esaret altina girmeyi kabul etmedik."

Bu ülke böyle kurulmustur!

Usta bir devlet adami, Mr. Parris'e "muz cumhuriyeti" sandigi ülkenin temelindeki bu harci öğretir, niye ismet Pa-sa'nin en sikintili dönemlerde bile müttefiklerinden bir kurus borç almadigini anlatirdi.

Bilge bir devlet adami, Mr. Parris'e Beyaz Saray telefonlarinin hiç mesgul çalmadigi günlerde Çankaya'ya giren telefon faturasini gösterir, Türkiye'nin ilk savasta ugradigi zarari ve "simdiki baskanin babasi"nin verip tutmadigi tazmin sözlerini hatirlatirdi.

Muzip bir devlet adami, "ismet Pasa büyük devletlerle iliskiye ayiyla yataga girmeye benzetirdi" diye lafa girer, sonra da konugunun ellerine bir göz atip "Hakliymis" derdi.

Haysiyetli bir devlet adami, bu nobranlik karsisinda derhal Mr. Parris'e paltosunu giydirir, telefonunu fisten çeker ve ardindan gürlerde:

"Eski baskanin ogluna söyleyin:

"Biz de unutmayiz!"

14 Ocak 2003 Milliyet

Yarim Kalan Savasin Yildönümü

1991 Mart'iydi.

Körfez savasi henüz bitmis ve Bagdat'a girip Saddam'i devirmesi beklenen müttefik ordulari sinirda durup savasa son vermisti.

ABD Baskani Bush, katkilarina tesekkür için Cumhurbaskani Özal'i Camp David'e çağirmisti.

Özal, helikopterle hareket etti. Ancak yolda, hava muhalefeti nedeniyle zorunlu inis yapmasi gerekti.

inerken Baskan Bush ile esi Barbara'nin piste dogru kosturdugunu gördü. Bu aksilik olunca, Özal'i karsilamaya gelmislerdi.

Bush, Özal'i bir limuzine davet etti. "Yolda konusuruz" dedi. Yanlarina Beyaz Saray'in Ulusal Güvenlik Danismani General Scowcroft ile Kösk'ün basdanismani Engin Güner'i de alip yola çıktilar.

50 Dakikalik yol boyunca iki lider Körfez savasini tartisti, iki danisman da not tuttu. Söylenen özetle suydu:

Saddam Kuveyt'ten kovulmus, ama tahtini korumustu. Tehlike sürüyordu. Laf buraya gelince, Özal

biraz da sitemle sordu:

"Bagdat'a niye girmediniz?"

"Vietnam sendromu" dedi Bush:

"Kamuoyunun büyük baskisi altındaydık. Bagdat'a yü-rüseydik, Saddam'ın Cumhuriyet muhafızları ile göğüs göğse çarpismalar olacaktı. Büyük zayıat verebilirdik. Kamuoyu buna karsıydı. O yüzden durduk."

"Yarım kalan savaş"ının yildönümünde dünya, ekran basına geçmiş, savaşın 12 yıl önce kaldığı yerden devamını, "ikinci yarısı"ni izlemek için bekliyor.

Yıkılan iki kulenin yarattığı öç duygusu ve göz karartan petrol tutkusıyla "Vietnam sendromu"nu asan ABD, bu kez Bagdat'a yürümeye hazırlanıyor.

CNN Türk için hazırladığımız "O Gün" belgesel serisinde "Körfez savaşı"nın, Türkiye'de bir Disisleri Bakanı ile bir Genelkurmay Başkanı'nin istifasına yol açan arka planını ekrana taşıyacağız.

Bu belgesel için Baris Duran'la birlikte dönemin askeri ve sivil yetkilileriyle görüştük. Çoğunun ortak görüşünü söyle özetlemek mümkün:

Bugün savaşın iki tarafı yine ABD ve Irak olsa da, savaşın iki aktörü yine Bush ve Saddain adını tasısa da, Türkiye yine müttefikıyla komsusu arasında sıkışıp kalsa da, bu kez koşullar 12 yıl öncesinden tamamen değişik:

1991'de Irak, Kuveyt'i zorbaca işgal etmişti ve uluslararası toplum açısından müdahalenin mesru bir gereğesi vardı.

Bagdat'ın karsısında koca bir koalisyon vardı.

Birleşmiş Milletler'in müdahaleye onay veren kararları vardı.

Oysa bugün, kanıtlanamayan bir "kitle imha silahları" iddiasıyla ABD'nin dayattığı, uluslararası toplumun çoğunlukla karşı çıktığı, hukuki mesruiyeti tartışmalı bir "intikam planı" var.

Türkiye o koşullarda bile -Özal'ın bütün çabasına rağmen-hükümetiyle, diplomasisiyle, askeriyle kuzeyden cephe açma fikrine uzak durmuş, yine de savaş Türkiye'yi iktisaden vurmuş, dahası Kuzey Irak'ta hiç istemediği bir nizam kurmuştu.

En mesru halinde bile savaşa katılmamışken ve kendisine verilen hiçbir söz tutulmamışken bugün Türkiye haklı bir gereğesi bulunmayan, BM kararlarına dayanmayan, dünyada savunulmayan bir savaşa niye girsin?

Yarın, elimizde ödenmemiş bir faturayla, bir limuzin-de bahaneler dinlemek istemiyorsak bu sorunun yanıtını iyi düşünmek zorundayız.

16 Ocak 2003 Milliyet

İlginç Flört:

ABD-PKK Görüşmesi!

Güneydogu'da yeniden silahlar konustu.

Lice ile Hani arasindaki kirsal alanda operasyon yapan güvenlik güçleriyle KADEK'liler arasinda çatisma çıktı:

Bir asker sehit oldu, bes asker yaralandi.

Bu, OHAL'in kaldırildiği 30 Kasim'dan beri yasanan ilk büyük çatisma...

Silah sesleri, kamuoyunu endiseye bogdu:

"Bitti sandigimiz sey, yeniden mi basliyor? Öyleyse neden?"

Bu konuda yorumlar cesitli...

Çatisma PKK'nin bir eğitim kampinin bulunduğu bölgede meydana geldi. Örgüt her ne kadar Öcalan'in çağrısı ile eylemlerini durdursa da, "operasyon olursa kendini savun" talimatı almisti. Planlı arazi taraması yapan askerlerle karsilasip çatismaya girmiş olması mümkün...

Bir baska yorum ise, bunun Öcalan'in durumuyla ilgili bir eylem olması... Öcalan, Kasim ayindan beri

"hava ko-

sullan" gerekçe gösterilerek avukatları ve ailesi ile görüştürülmüyordu. Avukatları, Apo'nun yaşamından kaygı duyduklarını açıklamışlardı. Görüşme engelinin sürdürülmesi halinde eylemlerin yeniden başlayacağı söyleniyordu. Son çatismanin "Hâlâ buradayız" mesajı veren bir dış gösterme olması da ihtimal dahilinde...

Çatismanin, tam da savaşın gündemde olduğu ve Kuzey Irak'ta sıcak günlerin yaklaştığı döneme rastlaması, akla baska soru işaretlerini de getiriyor.

Bu soruları desmek, bölgedeki temas ve hazırlıkları sergilemek için son derece önemli bir belgeyi dikkatinize sunmak istiyorum.

Bölgenin deneyimli Milliyet muhabiri Namik Duru-kan, geçenlerde gittiği Kuzey Irak'tan iki sayfalık ingilizce bir belge de getirmisti.

21 Ocak 2002 tarihinde PKK Başkanlık Konseyi'nden, Amerikan Disisleri Bakanlığı'na gönderilen bu yazı, Amerikan yetkilileriyle -o zamanki adıyla- PKK arasında yapılan bir görüşmenin ayrıntılarını kâgıda döküyor ve varılan mutabakatı teyit ediyordu.

Belgeden alintılar yapmadan önce, toplantının yeri ve katılımcılarıyla ilgili Namik'in öğrenebildiği ayrıntıları vereyim:

Bulusma, Ocak ayında bir Ortadoğu ülkesinde gerçekleşmiş. Amerikan tarafında, Pentagon ve CIA yetkilileri ile o ülkedeki ABD elçisi bulunmuş.

PKK'yi ise Başkanlık Konseyi üyesi Mustafa Karasu temsil etmiş.

İki sayfalık belge dikkatle okundığında ortaya çıkan sonuç şu:

"ABD, bölgede yeni yapı için PKK'yi yokluyor; PKK da kendi geleceği için ABD'yi arkasına almaya çalışıyor." Mektup şu memnuniyet satırlarıyla başlıyor: "Başkanlık konseyimiz, yetkili arkadaşımızla yapılan ilk görüşme konusunda bilgi sahibi olmuştur. Görüşmenin memnun edici geçtiğini görüyoruz.

Birçok konuda görüşlerimizin örtüşmesi, ilişkilerimizin gelişmesinde önemli bir zemin teşkil etmektedir. (...) Bizi en fazla memnun eden de bir önyargıyla karsılaşmamış olmamızdır. Bu durum, görüşmelerimizin sonuç

alıcı olacağını gösteriyor."

Bu girdiden sonra PKK, Ortadoğu'daki rejimlerin, hem o ülkelerin halkları hem de uluslararası toplum için zararlı bir yük haline geldiğini ve asılması gerektiğini belirtiyor. Buna Türkiye örneğini veriyor.

"ABD'nin Irak'a müdahalesi bu rejimlerin asılmasının olanakları yaratacak, bölgede demokratikleşmenin yolunu açacaktır" diyor.

Bu konuda PKK'nin, ABD ve AB'yle her alanda işbirliği yapacağını bildiriyor.

Bu işbirliği alanlarını da 9 öneri şeklinde belirtiyor.

Bunlar özetle şöyle:

"1. Irak'a müdahale, bölgedeki rejimleri sarsacağı için PKK buna tam destek verecektir.

"2. PKK bölgede demokrasinin geliştirilmesi için her konuda işbirliği yapacaktır.

"3. PKK, Kürt sorununun çözümünü devletlerin yıkılmasında değil, rejimlerin demokratikleşmesinde görür. Türkiye, İran ve Suriye'de demokratik rejimlerin kurulmasıyla Kürtlerin merkezi ve yerel iktidara katılması, Kürtçe eğitim, kültürel gelişme olanaklarına kavuşması ve insan haklarının tanınması sağlanacak, demokratik çözüm, ülkelerin birliği korunarak gerçekleşmiş olacaktır. Irak'ta özgür seçimler sonucu oluşan, eyalet idari sistemini esas alan bir federatif çözüm yerinde olacaktır. Kürtlere federal bir statünün tanınması Kürt sorununu çözüme kavuşturacaktır. Sorunun 4

parçada birbiriyle ilişki içinde çözüme kavuşturulması, işleri çok kolaylaştıracaktır.

"4. Kürt hareketi de bölgeyle birlikte demokratikleşecek ve bir çözüm gücü haline gelecektir. Kürtler arasında çatışmayı önleyip birliği yaratmak için PKK isim değişikliği dahil yeni adımlar

atacaktır.

"5. Kürt ulusal güçlerinin, aralarındaki ilişkileri düzeltip ittifak yapması için ABD'nin tesvik ve çabalarına acil ihtiyaç vardır.

"6. PKK'nin uluslararası çalışmalarına uygulanan kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

"7. Öcalan'ın sağlık ve yaşam koşulları acilen düzeltilmeli, havanın kuru olduğu bir yere, PKK'li tutukluların yanına taşınmalı, basın yayın olanaklarından yararlandırılmalı, ziyaretçi kabul süresi artırılmalı, idam cezası kaldırılmalıdır.

"8. Türkiye'nin HADEP'e uyguladığı baskının kaldırılması için ABD girişimde bulunmalıdır.

"9. Bu görüşmelere Kuzey Irak'ta heyetlerle devam edilmelidir."

ABD'nin bölgeye yönelik hazırlıklarını sergileyen ve Türkiye'nin Kuzey Irak hassasiyetini doğrulayan bir belge bu...

Okurken dikkat etmissinizdir:

PKK önerilerinin bir kısmı geçen yıl zarfında gerçekleşti:

Örgüt, ismini değiştirdi.

idam cezası ve Kürtçenin önündeki engeller kaldırıldı.

Kuzey Irak'ta birbiriyle çatışan Kürt gruplar barıştırıldı.

Şimdi sıra 3. öneri de mi?

Yani Kuzey Irak'a müdahalenin ardından ABD'nin hamiliğinde federal bir Kürt devleti mi hazırlanıyor?

Namik Durukan, 9. öneride sözü edilen Kuzey Irak buluşmasının geçenlerde ABD yetkilileriyle KADEK'liler arasında yapıldığını öğrendi.

Görüşmeyi, Kuzey Irak'taki Kürt gruplar üzerindeki ağırlığı bilinen Davut Bagistani organize etmişti.

Namik, Kuzey Irak'ta Bagistani ile görüşüp buluşmayı doğrulattı.

Ben Kürt sorununun barışçı çözümünden yanayım.

Bölgede çözümün demokratikleşmeden geçtiği görüşüne de katılıyorum ve sorunlara silahlar yerine temaslarla çözüm bulunmasını destekliyorum.

Ancak bölgeyi kendi dinamikleriyle değil, Ortadoğu'da emelleri olan uzak bir süper gücün sopasıyla dizayn etme taktiklerine tepki duyuyorum.

Kürtler, özledikleri çözüme bir komsu halkın mahvına göz yumma karsiligi ulasabileceklerini saniyorlarsa, kendi tarihlerini bir daha okumalarini tavsiye ederim.

O tarih, büyük devletlerin satis ve ihanetleriyle doludur da...

18-19 Ocak 2003

Milliyet

PKK ile ABD'yi Bulusturan Adam Konustu

Davud Bagistani, Erbil'de yasiyor. Çok iyi Türkçe biliyor. Barzani'ye yakinligiyla bilinse de, diger Kürt gruplar arasinda da taninan bir isim...

Kendisiyle önce internet araciligiyla ingilizce yazistik, sonra telefonda uzun süre söylestik.

Yazilari okumustu.

"Yazdiklarinizin hepsi dogru" dedi.

Görüşmelere bizzat kendisinin önyak oldugunu söyledi. Gerekçesini de söyle açıkladi:

"11 Eylül'den sonra dünyada da Ortadogu'da da kosullar tamamen degisti. Terörün hiç sansi kalmadi.

PKK'lilara bunu söyledim. 'Sizi El-Kaide gibi görebilirler. O zaman durumunuz kötülesir. Oysa yeni bir süreç basladi, dünya dengesi yeniden kuruluyor. Orada yerinizi almalisiniz' dedim. Düşündüler. Basta çok çekindiler, güvence istediler, ama sonra bana güvenip kabul ettiler."

Bagistani daha sonra "öbür tarafa", yani ABD'lilere gitmis. Amerikalilar, müttefik Türkiye'yi rahatsiz etmeye çekindikleri için görüşmelere gayri resmi olarak katilmayi kabul etmisler. PKK'nin silahlı mücadeleden vazgeçmesi karsiligi Amerika'nin bu süreci destekleyebilecegini söylemisler.

ilk görüşmede PKK'lilar ABD yetkililerine, "Siz bu savasta Türkiye'nin yanında yer aldiniz. Üstelik baskanimizi tutup Türkiye'ye verdiniz. Ama gördüğünüz gibi ardindan Kürtlere yönelik bir açilim gelmedi"

demis.

Bunun üzerine -mektupta belirtildiği gibi- PKK'nin silahsız mücadeleye geçmesi, buna karsin ABD'nin de demokratik açilimler için Türkiye'ye baski yapmasi konusunda ilke anlasmasina varilmis.

Bagistani'ye, "O ilk görüşmeden sonra yeniden bulustular mi?" diye sordum.

"Tabii... 5-6 görüşme oldu" dedi.

Son bulusma 1,5 ay önce gerçekleşmis. Ancak hem Türkiye'nin hem bölgedeki Kürt gruplariin tepkisinden korkulduğu için Kuzey Irak'ta bulusma olmamis.

"Yeni bulusmalar da olacak" diyen Bagistani'ye bu görüsmelerden ne sonuç umdugunu soruyorum. Söyle yanitliyor:

"Kürt meselesi silahla hallolmaz. Baskalariyla ve aramızda yaptigimiz savaslar yarayi derinlestiriyor. Bu yolla bir yere varilamaz. Bir dönem Türkiye ve iran'daki Kürtleri Bati blogu destekledi, Irak ve Suriye'dekileri de Dogu blogu... Savasi biraz da sartlar zorluyordu. Ama bugün sartlar degisti. ABD artik tek süper güç... Bu gerçegi kabul etmek ve buna göre hareket etmek zorundayiz."

Bagistani'ye ABD'nin daha önceki sicilini hatirlatiyorum:

"Bilmez miyim" diyor, "Uzun bir tarihi geçmişimiz var ABD ile... Mesela iran'da 60'li, 70'li yillarda Kürtleri destekliyordu, ama Kissenger, ilk fırsatta sattı Kürtleri... Iran-Irak savasinda 'Halepçe'ye kimyasal silahi Iran atti' dediler, sonra yeni çıkarlarına göre yeni bir senaryo kurup 'Sad-dam atti'ya çevirdiler. Bugün de kara kasimiz, kara gözümüz için isbirligi yapmiyor bizimle..."

"Ne için yapıyor?"

"Ortadogu'da bir projesi var ABD'nin... Bu proje sadece Irak'la sinirli degil. Suudi Arabistan'dan Suriye'ye, iran'dan Pakistan'a, Afganistan'dan Orta Asya cumhuriyetlerine kadar uzanan bir proje bu..."

"Peki dün kendi çıkarı için sizi sattigini düşündüğünüz bir ülkeye bugün nasıl güveniyorsunuz?"

"Güven yok. Ama bir süper gücü karsimiza alamayiz. En azindan onunla çatismamak, onu bertaraf etmek zorundayiz. Görüsmelerin amaci budur. Yoksa çıkan söz konusu oldugunda ABD, Türkiye'nin de dostu degildir."

Kuzey Irak'taki durumu sordugumda ise Bagistani, Türkiye'nin bir müdahalesine hiç sıcak bakilmadigini belirtiyor.

"Türkiye, geçmiste Kürtler arasindaki çatismalari besledi. Bu yanlis bir politikaydi. Simdi ise bölgeye yönelik bir politikasi yok. Oysa görev Meclis'indir" diyor.

Her iki tarafta da savasin sürmesinden yana olanlar bulundugunu hatirlatip, provokasyonlara karsi uyanik olunmasi gerektigine dikkat çekiyor.

Türkiye'nin hemen yani basinda gelecegin pazarligi yapiliyor, temelleri atiliyor.

Türkiye, sessizce sonucu bekliyor.

21 Ocak 2003 Milliyet

"Niye Görüsmeyelim ki?.."

"ABD-PKK görüşmesi"ne dair yayinladigimiz belge, tanik ve fotografa, ABD ve PKK tarafından iki farkli tepki geldi.

Amerikan Büyükelçisi Robert Pearson, NTV ekranında -adeta can havliyle-, elindeki Milliyet'i "igrenç

yalanlar" diye sallayarak ve haber kaynaginin "PKK ajani" oldugunu söyleyerek gösterdi tepkisini...

"11 Eylül saldırısında yakınlarini kaybedenlere, neden en yakın müttefiklerimizden birinin gazetesinde böyle bir haber çıktigini açıklayamam" dedi.

Oysa, diplomatların ittifak bağları gazetecileri ilgilendirmediği gibi, gazetecilerin haber kaynakları da diplomatları ilgilendirmez.

Kızgın Büyükelçi'ye tavsiyem, terör mağdurlarına bu haberi değil, habere konu olan bulusmayı nasıl izah edeceği üzerine kafa yormasıdır.

Masanin karsi tarafına gelince...

KADEK Başkanlık Konseyi haberleri "spekülatif ve provokasyon amaçlı" diye niteledi. Ancak açıklamada "ABD ile ittifak" yalanlanırken, "ABD ile görüşme" inkâr edilmedi. Tersine "Irak'a müdahalenin yaklaşması, ilgili tüm güçleri arayışlara itmektedir" denildi.

Aynı gün, KADEK'in Özgür Politika gazetesinde Demir Küçükaydın şöyle yazdı:

"PKK (...) elbette ABD ile görüşecektir ve de görüşmelidir. Eger görüşmüyorsa, kendi amaçları açısından yeterince esnek ve cesur davranmıyor, kendi mücadelesine zarar veriyor demektir."

Yorumda, "Başkanlık Konseyi" imzasıyla PKK'dan ABD Disisleri'ne gönderilen mektup ise şöyle değerlendirildi:

"Sunulan belge, PKK'nin bu alanda nasıl olgunlaştığının, kendi programını ABD gibi dünyanın en büyük gücü karşısında nasıl kişilikli bir şekilde savunduğunun örneği ve delili."

Gazetecinin görevi, doğrulugundan emin olduğu belgeyi kamuoyuna iletmektir. Ancak elbette, bu tür hassas dönemlerde, kullanılma riskini azaltmak için bazı temel soruları da desmek zorundayız: Buluşma haberini kim, niye sızdırdı? Neden şimdi?

Anlaşılan o ki, hem KADEK hem yerli yabancı istihbaratçılar Davut Bagistani'yi tanıyor, onun üzerinden haberlesiyorlar, ama ona güvenmiyorlar. O yüzden de, bildiklerini şu asamada açıklaması kaskuyla karşılanıyor.

Bölgeyi iyi bilen ve konuyu yakından izleyen uzmanlar, görüşmelerin açığa çıkmasından ilgili tüm tarafların yarar sağladığını düşünüyor:

ABD, bu yolla savaşa katılmakta isteksiz davranan Ankara'ya aba altından sopa gösteriyor.

KADEK, artık ABD'nin bile ciddiye aldığı bir bölge aktörü olduğunu kanıtlıyor.

Türkiye, zor taleplerle kapiya dayanan ABD'ye karşı koz yakalamış ve "Kuzey Irak'a seninle benim

de girmem lazım" tezine destek bulmuş oluyor.

KADEK'in güçlenmesinden rahatsız olan Barzani ve ABD'nin bölgenin tek hâkimi olmasını istemeyen Almanya da kuskulan üzerinde topluyor.

Türkiye'nin geleceğini ipotek altına alacak tarihi gelişmelerin arifesindeyiz. Bir üst düzey yetkili, kavganın nedenini şöyle özetliyor:

"Dünyanın en zengin petrol bölgesi üzerinde, devlet tecrübesi olmayan bir millet devlet kurmaya kalkarsa, elbette bütün güçler onun üzerinde nüfuz sahibi olmaya çalışır. Bunca fırtına ondan..."

ASAM Baskanı Prof. Dr. Ümit Üzdağ da Siyaset Meydanı'nda "Irak'ın geleceği üzerinde söz sahibi olmayacak-sak, ABD ile bütün askeri ilişkileri askıya almaliyiz" dedi.

Hep söylemedik mi; siz kendi bölge insanınızı, onların komsudaki soydaşlarını kazanamazsanız, kazanan birileri çıkar.

Bakalım "son kazanan" kim olacak...

25 Ocak 2003 Milliyet

Meclis Göreve!

Jean-Jacques Rousseau, "Toplum Sözleşmesi"nin girişinde şöyle yazar: "Güç, hak yaratmaz, insan ancak haklı güce boyun egmelidir".

ABD, Irak'ta haksız bir gücü kullanıyor.

Dünyanın merakla beklediği Birleşmiş Milletler denetçilerinin raporu, ABD'ye, umduğu "haklılık" kozunu vermiyor.

Geriye kaba bir "güçlülük" kalıyor.

Şimdi ne yapacak Amerika?

"Denetçiler bulamadı, ama bence bu silahlar var" deyip tek başına taarruza mı geçecek?

Bizim için daha önemlisi, Türkiye'nin tavrı...

Türkiye, bu savasta ABD'nin yanında saf tutmak için Birleşmiş Milletler kararını koşul koymuştu.

Şimdi silahlar bulunamamışken...

Avrupa yan çizmişken...

...hem yurtdışında, hem yurtiçinde "Savasa hayır" sesleri yükselirken...

Türkiye, ABD'nin harekâtına katılabilir mi?

Bunun için önce Amerika'nın eski Büyükelçisi Marc Parris gelip tehditler savurdu; "Savasa katılmakta gecikerseniz, yarin baris masasi kurulugunda bir kenarda paltonuzla beklersiniz" dedi.

Sonra elçilik Siyasi isler Müstesari John Kunstatder'in Meclis Baskanvekili Sadik Yakut'la görüşmesinde,

"Size ders vermeye gelmedim" dedigi ve "Zaten Atatürk'ün makaminda buna izin vermeyiz" cevabini aldigi basma yansidi.

Ardindan da, yeni Amerikan Büyükelçisi Robert Pearson, diplomatik teamülleri çigneyerek Meclis Baskani'ni ve partilerin grup baskan vekillerini makamina bilgi vermeye çağirdi.

AKP ve CHP'liler kosa kosa giderken, Meclis Baskani Bülent Arınç, Büyükelçiye gereken cevabi verip,

"O buraya buyursun" dedi.

Pearson, Meclis'in ilgili ihtisas komisyonu üyeleriyle yapacagi bilgilendirme toplantisini, BM raporunun açıklanacagi gerekçesiyle son anda iptal etti. Görüşmeye katilacak 70 milletvekili de, hakli olarak

"Raporun bugün açıklanacagi önceden belliydi" diye tepki gösterdi.

Türkiye'yi "eli mecbur" gören ABD, kural tanımaz bir üslup ve günden güne artan bir dayatmayla bastiriyor.

Öğrendigimiz kadariyla, hükümetin kurulmasindan sonra Basbakan Abdullah Gül'ü arayan Baskan Bush, ABD'nin taleplerini iletirken 125 bin Amerikan askerinin konuslandirilmasini, özel kuvvetlerin Kuzey Irak'a geçisine kolaylik saglanmasini, Türk hava sahasinin, havaalanlarinin, limanlarin, demiryollarinin kullanilmasina izin verilmesini istemis, "üç gün içinde karar verin" demisti.

Gül'ün ibretlik yaniti suydu:

"Uluslararası mesruiyeti olmayan bir operasyona gözü kapali giremeyiz. Burasi çadır devleti degil.

Kamuoyu var, Meclis'i var."

Kamuoyu son sözünü söyledi: "Savasa hayir" dedi.

Simdi Meclis'in agirligini ortaya koyma zamanidir.

TBMM, yarin agirlayacagi büyükelçiye Amerika'nin insan haklarina bu kadar duyarliysa, niye daha önce Irak'a bu silahlari sattigini sorabilir.

Tabii neden israil, Gazze'yi bombalayip 12 Filistinliyi öldürürken ayni duyarlıligi göstermedigini ve Saron'u desteklemeye devam ettigini de...

Türkiye, ABD'nin haksiz savasinin degil, Avrupa'dan yükselen itirazlarin yaninda saf tutmalıdır.

Haksiz güce direnerek kurulan Meclis'e düşen, bugün de "güçlü"nün karsisinda "hakli"nin yaninda yer almaktır.

28 Ocak 2003 Milliyet

"Savasta Ne Yaptin Baba?"

Avustralyalilari 1915 Gelibolu seferine asker yazilmaya çağiran bir afisin sloganiydi bu...

Afiste rahat koltuguna kurulmus adama, çocuğu soruyordu:

"Savasta ne yaptin baba?.."

CNN'de Larry King, Sean Penn'le konusurken bu soru geldi aklima...

Sean Penn, Hollywood'da son dönem yetisen en iyi oyuncularından biri... Söhretini biraz Madonna'yla yasadigi aska borçluydu, ama o, bundan fazlasina sahip oldugunu gösterdi. Washington Post'a bir ilan vererek savasi protesto etti, sonra da dünyanın dikkatini çekmek üzere kalkti, Bagdat'a gitti.

Dönüste, Larry King sorguya söyle basladi:

"Irak'a gidecegini söyleyince karin 'Çocuklar var, ne olacagi belli olmaz' deyip vazgeçirmeye çalışmadi mi?

King'in salladigi kasaturayi çevirip ona sapladi Penn:

"Ben oraya çocuklarım olduğu için gittim."

(Lanet) "olası Irak operasyonu" yaklasiyor.

Biz de "Savasta ne yaptin baba" sorusuyla karsilasacagiz bir gün...

On binlerce Irakli sivilin canini alacak savas geride kalmis olacak; çocuklar büyüyüp o dönem ana babalarinin aldigi tavra bakacak.

Utanacak veya gururlanacak.

Irak'ta ambargo nedeniyle devasiz kalmis ve alinlarına çok daha beteri yazilmis çocukların yattigi hastaneleri ziyaret eden Sean Penn diyor ki:

"Hasta çocuklar uyanmasin diye kapilarin yavas kapatilmasini istedigim hastanelerin simdi bombalanacak olması fikri korkunç geliyor."

Siz; "Savas olmasa iyi olur, ama ille de olacaksa..." diye baslayan cümlelerin sahipleri...

"Harita yeniden çizilirken masanın disinda kalmamaliyiz" diyen fırsat cengâverleri...

Baris yanlilarini "saflik" veya "ultra-demokratlik"la suçlayan savas tacirleri...

Amerika, petrol yataklarina sahip olacak diye çocuklar ölecek orada; farkinda misiniz?

Amerikan propaganda makinesinin gizledigi katliamin suç ortakligina gönüllü olacak misiniz?

Türk heyetiyle Bagdat'a giden bir dostum, Iraklilari "Jurassic Park" filminde, dinazorun gelip kendisini yemesini bekleyen ipe bagli keçiye benzetti:

"Hiçbir seyden haberleri yok, ne yaklasan savas tehlikesinden ne Birlesmis Milletler denetçilerinden...

Sabah aksam ekranda Saddam'i izleyerek saldiriye bekliyorlar."

Sean Penn'in sözleriyle, "inanilmaz bir yoksulluk içindeler. Büyük bir psikolojik tahribat var. Dört yasindaki çocuklar tepelerine bomba yagacagi korkusuyla yasiyorlar."

Neyse ki, "Savasa hayir" diye ayaga kalkan dünya, henüz tamamen vicdanini kaybetmedigini gösterdi.

Savas karsiti gösteriler ciliz bir tonda basladiginda, egosu sisik Beyaz Saray, bunu "Saygi duyulmasi gereken eski bir gelenek" diye tanimliyordu.

Protestolar çoğalinca anlasildi ki, "kaygi duyulmasi gereken yeni bir hareket" var ortada...

Canli kalkanlar, baris gönüllüleri, "Petrol sirketlerinin çıkarlari için çocuklarimizi ölüme yollamayacagiz"

diyen sulh neferleri...

Bunlar savasi önlemeye yeter mi?

Yetmez belki...

Ama hiç degilse yarin, çocuklarimiz "Savasta ne yaptin baba" diye sorduklarinda verecek insanca bir cevabimiz olur.

1 Subat 2003 Milliyet

Trajedi

Nilgün Cerrahoglu, bir yazisinda Amos Oz'dan nefis bir alinti yapmisti:

"iki tip trajedi vardır" diyordu Oz:

"Biri Shakespeare, digeri Çehov trajedisi...

"Shakespeare trajedilerinde perde kapanirken sahnede bir dizi ceset ve kan gölü kalir.

"Çehov trajedilerinde herkes sagdır, ama hayatta kalmanın faturası ağır olmuş, sağ kalanlar büyük tavizler vermiştir. Yasamaktadırlar, ama herkes mutsuz, kalpler kırıktır."

Irak savaşı iki trajediyi buluşturuyor.

Perde kapanırken muhtemelen Bağdat'ta bir Shakespeare trajedisi yaşanacak: Sahnede yüz binlerce ceset ve masum insan kanından bir göl olacak.

Dünyanın diğer baskentlerinde ise final, bir Çehov trajedisini andırarak: Galiplerin yanında saf tutanlar hayatta kalacak; ama haksız bir savaşa kâr güdüsüyle boyun eğmenin günahı ile petrol için zorbalığa cevaz vermenin utancı, kirli bir idam yaftası gibi ruhlarında asili duracak.

Hele Türkiye!..

Parasızlıktan komsusunun katiline yataklık etmiş olmanın vicdan azabını kaç kusak taşıyacak?

Bu yataklık karşılığı aldığı parayı nereye harcayacak?

Adını, Iraklı bir masumun, dökülen kanıyla yazdığı son notta katil olarak okursa, bu coğrafyada nasıl barınacak?

Katil çekip gittikten sonra, komsudaki yetimlerin gözüne ne yüzle bakacak?

İşbirlikçiliğinin saçtığı kin tohumlarıyla, kim bilir kaç mevsim hudutta düşmanlık filizleri açacak?

insanlık tarihinin Hitler'den bu yana gördüğü en büyük halkla ilişkiler kampanyası, Saddam'ı kamuoyu gözünde Bin Ladin kılığına sokabildi ve dünyayı hep bir ağızdan "Hayır" dediği bir savaşın sessiz seyircisine dönüştürebildi.

Gözünü Irak'ta aranan kitle imha silahlarına dikenler, o silahlara misliyle sahip İsrail'in, Filistin'de yarattığı terörü görmeyecek kadar körleştirilebildi.

Ve insanoglu açılan kartlara, savrulan yalanlara, çizilen haritalara ağız sapırdatarak, on yıllık ambargoda dişleri ve tırnakları sökülmüş Bağdat aslanının avlanışını izlemek için ekran başına toplanabildi.

Baba Bush'tan devralınan bir oyunun yeni versiyonunun son perdesi bu:

"Dünya diktatörü, Irak diktatörüne karşı-II"

Finalde seyirciyi iki trajedi birden bekliyor: Magluplara, direnişin bedeli bombalar ve Tanrı'nın gazabı...

Galiplere ihanetin bedeli krediler ve vicdan azabı...

5 Subat 2003 Gazetem.net

Tarih Sizi Affetmez

"insanlarin hayatinda oldugu gibi devletlerin hayatinda da zor karar anlari vardır" dedi hassas konuya girerken Tay-yip Erdogan...

Evini geçindiremediginden, karni zil çalan çocuklarına, komsularini öldürecek adama yataklık etme telkini yapan bir baba edasındaydi:

Konusmasinin satir altlarında, "Siz zor bir sey yapmayacaksınız" diyordu. "Sadece katili pencereden alip komsunun kilerine sokacaksınız. Gerisini o halledecek."

Alkislamadi, tersine ayni mahallede büyüdüğü komsusunu hançerleyecek olmanın utancıyla sustu dinleyenler... Bunun üzerine kürsüdeki adam, büktüğü isaret parmagini basparmagina sürterek, "tamamen duygusal" bir çağrısıyla yatakçi adaylarının vicdan azabini dindirmeyi denedi:

"Çok ugrastik, katile engel olamadik. Mademki tecavüz kaçınılmaz, bari biz de katilip tadına bakalım.

Hem is bittiginde yüklü bir harçlık da koparacağız."

"Ahlaken" karsi oldugun bir savasa "(çi)kâr dürtüsüyle" girmek ahlaksizliktir.

AKP'li vekiller bugün Meclis'te bir ahlak sinavina girecekler.

Görünen o ki, tarihi ve dini gönül bağlarını, parti programlarını, "Savasa hayır" sloganlarını bir kenara koyup, emir komuta zinciri içinde Amerikan taleplerine oy verecekler.

Halkla değil, güç merkezleriyle raks etmenin diyetini ödeyecekler.

İslami vurgularla hükümet olup, ilk icraat olarak Müslüman bir ülkeye saldırı izni veren bir hareket olarak tarihe geçecekler.

Ne hikmetse, israil'le savunma isbirliği anlasması yapmak, imam hatiplerin sonu olacak sürece imza atmak ve sarıklıları yoldan toplatmak işi de Erbakan'a yaptırılmıştı.

Gözbagciliğin ilgi alanına giriyor bu...

Gerçek iktidar, seçim sabahı size iktidar olduğunuz hissini yasatıyor, sonra da birkaç aylık "islah programı"yla sizi kendine benzetiyor.

Sonunda Maras dondurmacisindaymış gibi, külâh elinizde sanırken, adam masayı çekiverince ağzınız açık ortada kalıveriyorsunuz.

Her gelen aynı sazi çalacak, her hükümet sadece söyleneni yapacaksa niye seçimle vakit kaybediyoruz ki? Ekonomide hazır reçeteler uygulanacaksa, güvenlikte tabulara dokunulmayacaksa, diplomaside dayatılan çizgi asılamayacaksa, savasa ilk imzayı "Savasa hayır" diyenler koyacaksa, Kıbrıs'ta çözüm vaat edenler çözüme mani olacaksa,

Anayasa ancak "milletlerarası hukukun mesru saydığı hallerde" savaş ilanına cevap verirken Meclis, ülkeyi, mesru dayanagi bulunmayan bir savaşa sokacaksa,

bunca parlamenter, kendi tabanının sesini hiç sayarak o savaş lehine parmak kaldıracaksa, seçime, Meclis'e, bunca partiye ne hacet.

Bize bir "teknisyenler hükümeti" yeter.

insanların hayatında da, devletlerinki gibi zor karar anları vardır.

Bugün milletvekilleri o anlardan birini yasayacak. "Aramızda para toplayalım, borcumuz neyse ödeyip su diyetten kurtulalım" diyen; "Zilletle (horlanarak) yaşamaktansa illele (hastalanarak) ölmeyi yegle"yen halkın vekilleri!..

Seçmeniniz bugün size bakıyor olacak:

Haydi kaldırın da elleri görelim!..

6 Subat 2003 Milliyet

"Geceleri Uyuyamıyorum!"

Basbakan Abdullah Gül için yoğun ve zor günler...

Çalışmaya sabah 7-8 gibi başlıyor.

Gece bazen 2-3'e kadar mesaiye devam ediyor.

Meclis lojmanlarındaki evine gittiğinde, esi ve çocukları çoktan uykuya çekilmiş oluyorlar.

Bazen çok geç olduğunda Disisleri konutunda yatıyor.

Geçenlerde yakın çevresiyle dertlesirken, "Geceleri uyuyamadığından" yakındı.

"Neden?" diye sordular, üç çocuk babası Gül, şöyle açıkladı:

"Bir gece rüyamda bombalanan çocuklar gördüm. Ondan beri bütün yorgunluğuma rağmen gözüme uyku girmiyor."

Basbakan'ın savaşa girme kararından içinin hiç rahat olmadığı, hatta acı çektiği yüzünden okunuyor.

Grubunu "Evet" demeye zor ikna ettiği kulislere sızıyor.

"Barış için herkesten çok çabaladım. Çalışmadık kapı bırakmadım" dese de sonuç alamamış olmanın üzüntüsünü yaşıyor.

Amerika ekonomik, siyasi, askeri baskısını artırdıkça Türkiye köseye sıkışıyor.

Avrupa parçalanıp giderek Amerikan saflarına yanıyor.

Rusya yeni bir Birleşmiş Milletler kararına ihtiyaç olmadığı açıklamasıyla savaş korosuna katılıyor.

Ankara'ya gelip gizlice Basbakan Gül'le bulusan Irak'ın iki numarasi Taha Yasin Ramazan, "Basınıza bombalar yagacak, halkinizi düşünün" uyarisini sert bir üslupla reddediyor.

Ankara, umudunu Saddam'ın son anda silah denetçile-riyle daha aktif isbirligini kabul etmesine bagliyor.

Lakin zaman daralıyor, baris umutlan tamamen sönüyor.

Basbakan Gül, içine sinmeyen bir kararı "tabanina, halkina, inançlarına ragmen" imzalamak zorunda kalıyor.

Uykulari kaçıyor.

Basbakan'ın uykusunu hepten kaçiran belki de Meclis kürsüsünden söylenen su sözlerdir:

"Dün akan Müslüman kaniydi, bugün de akan, yarin da akacak olan ne yazik ki fakir fukara, zavalli, kimsesiz bir halkin kanidir, isyan edilecek nokta budur."

"Türkiye'nin sicak savasa girmesi, Türkiye'yi Asya'ya yabancilastiracaktır. Önemli olan rejimlerle degil, bu cografyanin halkiyla isbirligidir."

"Türkiye ne yazik ki savasa ekonomik açıdan çok kötü şartlarda, ekonomik bagimsizligini adeta kaybetmis bir ülke olarak yakalanmistir. Türkiye'nin bazi seylere 'Hayir, öyle degil, söyle olsun'

diyememesinin altinda bu da yatiyor olabilir."

Meclis gizli oturumunda CHP'liler buna benzer seyler söy-ledilerse herhalde Basbakan Gül, aci aci gülmüştür.

Çünkü yukarıdakileri söyleyen, bizzat kendisidir.

Tarih: 10 Ekim 2001.

TBMM'de Afganistan'a asker gönderme yetkisi isteyen Hükümet tezkeresi görüslüyor.

Kürsüde AKP grubu adına milletvekili Abdullah Gül konusuyor.

Gül, adeta gelecegi okuyan bir konusma yapiyor:

"Savasin nereye varacagi belli degil. Yarin bu savas Irak'i, Sudan'i, Yemen'i, hatta iran'i da içine alır diye endiseleniyoruz."

"Tabii ki halki yönlendirecegiz, ama baska bir görevimiz de halkin düşüncelerini yansitmaktır. Bu

konuda kamuoyu anketlerine baktigimiz zaman halkin yüzde 86'si böyle bir olayi yanlis buluyor. Dolayisiyla biz, yurtdisina asker gönderilmesini uygun bulmuyoruz."

Bu sözleri söyleyen adam, çok degil, on bes ay sonra, "ekonomik açıdan çok kötü sartlarda" yakalandigi Irak krizinde, bazi seylere "Hayir, öyle degil, söyle olsun" diyemeden, Türkiye'yi Asya'ya yabancilastiracak, Müslüman kani dökülmesine yol açacak bir savasa imza atmak zorunda kaliyor.

Az istirap degildir bu...

Basbakan'in samimiyetle aci çektigine ve savasa engel olabilmek için içtenlikle gayret gösterdigine inanıyoruz.

Ancak simdi ondan beklenen, hükümet olan her siyasetçiyi kusatan ve onlari "kendilerine ragmen" teslim alan o ölümcül kiskaci halkiyla paylasmasidir.

Türkiye, komsusu olan halka yönelik, bu kadar karsi oldugu bir savasa, daha Birlesmis Milletler karari olmadan ve herkesten önce katiliyorsa, bunun inandırıcı gerekçelerini ve muhtemel sonuçlarını bilmek herhalde öncelikle orada savasacak gençlerin, sonra da suçsuz yere bombalanacak çocukların hakkidir.

Böyle dönemlerde uykusuzlugu bile paylasmaliyiz.

8 Subat 2003 Milliyet

Mütekebbir ile Mülayim

Amerika çok agir bastiriyor.

Ve Türkiye hâlâ direniyor.

Galiba 17 Subat itibariyle Irak krizinde durumun özeti bu...

Kapali kapilar ardinda cereyan eden görüsmelerde Türk tarafına uygulanan baskinin ne kadar agir oldugunu gösteren bir ipucu vereyim:

Washington görüsmelerinde Türk heyetinde bulunan üst düzey yetkililerden biri, Amerikan Disisleri Bakani Colin Powell'la gece evinde yaptıkları görüşme sırasında kalbinin sikistigini ve fenalık geçirdigini söyledi.

Nedenini sordum.

"Powell degilse de yanindakilerin tavri çok mütekeb-birdi" dedi.

"Mütekebbir..."

"Kibirli" anlamına gelen ve kalbe agri veren bu sözcük, Türkiye'nin neyle karsi karsiya oldugunu özetliyor.

Peki Türkiye'nin direnisi?..

Daha üç hafta önce "Artık bizden günah gitti. Stratejik ortaklığımızın yanındayız" diyen Basbakan Abdullah Gül, dün Basbakanlığın özel uçağı Ata ile Avrupa Birliği'nin Irak görüşmeleri için Brüksel'e uçarken üç

hafta önceki söyleminden hayli değişik bir tonda konuştu:

"Kayıtsız sartsız destek vermeyiz" dedi.

Gül, Türkiye'nin hem muhalefetin, hem AKP içinden 60'a yakın milletvekilinin itirazına rağmen Meclis'ten üslerin modernizasyonuna ilişkin izni geçirerek bir adım attığını hatırlattı, ama hâlâ siyasi-askeri ve ekonomik meselelerde bir anlaşmaya varılamadığını söyledi.

Bu konuşmanın asıl altı çizilecek yani, kamuoyunda isin para pazarlığında düğümlendiğı izlenimi yaratılmasına karşın, bunun ötesinde askeri ve siyasi konuda da Washington'la anlaşma sağlanamadığını göstermesi...

Basbakan ısrarlara rağmen bu anlaşmazlık noktalarına girmedir.

Ancak bunların Irak'ın etnik dengeleri ve istikrarına dair kaygılar ile harekâtın kumandasına ve bölgedeki grupların silahlandırılmasına ilişkin hazırlıklar olduğu biliniyor.

Gül, Genelkurmay'ın da katıldığı toplantıya atfen, "Gece yaptığımız toplantıda gördük ki, aynı hassasiyet sadece Meclis grubumuzda değil, bütün kurumlarımızda mevcut" dedi.

Basbakan, "Ben ne kralım, ne de emir. Demokratik bir ülkenin hükümet başkanıyım" diyerek öncelikle Meclis'i ikna etmesi gerektiğinin altını çizdi. Gül, sadece modernizasyona ilişkin ilk tezkereyi geçirmekte bu kadar zorlanırken, asker bulundurmaya ilgili oylamanın çok daha riskli olacağını görüyor.

Meclis'i ikna edecek, anayasanın 92. maddesindeki "askeri harekât için hukuki mesruiyet" şartını karşılayacak bir gelişme bekliyor.

Bu BM Güvenlik Konseyi'nin kararı da olabilir. Daha fazlası da gerekebilir. Basbakan'a göre neyin "mesru" sayılacağına Meclis karar verecek.

Basbakan'ın konuşması sırasında ses tonunun yükseldiğı üç konu dikkatimi çekti: Biri; Amerika ile savasa karşı bir para pazarlığı yapıldığı izlenimi verilmesi...

Diğeri Amerikalılara teslim olmuş görüntüsü...

Ve son nokta: Gül bu tavrı alırken, Saddam'ın yanında gibi bir görüntü vermemeye özen gösteriyor.

Konusmasının bir yerinde Saddam'a sempati duymadığını özellikle belirtti.

"Mütekebbir" sözcüğünün diğer ucundakiler için "mahfi-yet sahibi" tabiri kullanılıyor. Yani "boyun egen",

"mülayim..."

iki yöne çekilen iplerin tam gergin olduğu ve neredeyse kopmaya yaklaştığı bu noktada Türkiye boyun eğmeme-ye çalışıyor.

Bunun sikintisi Basbakan'ın yüzünden okunuyor. Kendisine birinci Körfez krizindeki muhalefeti hatırlatıldığında ise, Churchill'in bir lafına atıf yapıyor: "Basbakan olunca dosyaları gördüm."

18 Subat 2003 Milliyet

Washington Dolaylarından Bir Türkü:

"Gel Tezkere... Gel Tezkere..."

Gece saat 23.30'da Basbakan Abdullah Gül, Brüksel'de AB Daimi Temsilcisi Oguz Demiralp'in rezidansındaki yemekten çıktığında keyifli görünüyordu.

Köşe yazarlarının Grand Place'da bir kahve içme teklifine önce hevesle "Olur" dedi, sonra "Oradakilerin rahatını bozmayalım" diyerek vazgeçti.

Otelde makam arabasından inince sokaga yöneldi, boynuna atkisini sarıp nefis bir dolunayın aydınlattığı Brüksel caddelerinde gece yürüyüşüne çıktı.

Aynı saatlerde Ankara'da Amerikan büyükelçisi Pearson, Disisleri'nde Türkiye'nin talepleri üzerinde çalışıyordu.

Ankara, savaşa katılma karşılığında Washington'a bir talepler listesi vermiş, bunlar gerçekleşirse bayramdan sonraki ilk oturumda (yani 18 Subat'ta) tezkereyi Meclis'ten geçirmeyi vaat etmişti.

Taleplerin hemen hiçbirisi gerçekleşmediği halde Amerika 18 Subat'ta "Gel tezkere... gel tezkere" türküsü

söylemeye başlayınca, tezkere yerine, Türk hükümetinin temel anlaşılmazlık noktalarını bildiren mektubunu aldı.

İste restlesmenin bu kritik aşamasında, saat 23.00'te Büyükelçilikteki yemeğe, Avrupa Konseyi'nin Brüksel zirvesinin sonuç bildirgesi ulaştı, ikinci sayfadaki bir cümle yemekte zafer havasına yol açtı:

"Türkiye'nin Irak ve Mısır'ın konsularıyla geliştirdiği bölgesel girişimleri destekliyoruz."

Basbakan Gül, gün boyu görüştüğü Avrupa liderlerine "Bizi anlayın ve destekleyin" mesajı vermiş, sonuç

bildirgesinde bu destegin vurgulanmasi için de bastirmisti.

Simdi bu isteginin karsilanmasiyla, hem AB ile bölge arasinda bir köprü konumu elde ediyor hem de ABD karsisinda yeni bir koz elde ediyordu.

Avrupa, Türkiye'nin girisimlerini destekledigine göre baris süreci isliyor demekti; bu da "Derhal Amerikan askerlerine kapiyi açin" diye bastiran Washington karsisinda Ankara'ya biraz daha zaman kazandiriyordu.

Sonuç bildirgesi, "hem askeri yiginagin hem baris girisimlerinin sürecegi" seklinde çikinca, bir diplomat,

"O halde biz de hem tezkereyi çıkarip hem baris çabalarini yürütebiliriz" yorumunu yapti.

Birkaç saatin degerli oldugu bugünlerde Avrupa'dan gelen bu destek, Gül'ü gece yarisi Brüksel yollarinda zafer turuna çıkaracak kadar kiymetliydi.

Gül, Türkiye'yi köseye sikistiran ABD karsisinda korumasiz kaldigi bu kritik asamada önemli bir destek saglayarak ayrildi Brüksel'den...

Simdi tezkerenin kaderi Washington'a giden mektuba verilecek karsiliga bagli... Ama gelse bile hükümet, bombaların yagacagi ana kadar, hem savas hazirligini hem baris çabalarini sürdürmeye kararli görünüyor.

19 Subat 2003 Milliyet

Kendi Muhtaç Bir Dede...

Kendimizinkini hallettik de, Irak'inki eksik kalmisti.

Simdi de "Irak'in toprak bütünlüğü" paranoyasi basladi.

Türk Silahlı Kuvvetleri, Irak'in "ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü, milli egemenligini ve kamu düzenini korumak ve kollamak amaciyla" Kuzey Irak'a müdahaleye hazirlanıyor.

Haniyse "Savasa hayir" diyenler "Irak'i bölmeye tesebbüs" ten yargilanacak.

Türkiye, neredeyse çevresindeki bütün devletlerin "bütünlük isi"nden sorumlu hale geldi.

Simdi bölünme fobisini çevreye yönlendiriyor. Etrafta birileri bölünecek de bu, kendisine sirayet edecek diye ödü patliyor.

Üstelik isin ilginç yani, yakin cografyamizdaki kimi ülkeler Osmanli'nin çöküsünden sonra bölünüp bölüsül-müs ve harita üzerinde cetvelle çizilerek olusturulmus yerler. Simdi yeniden çizilip sekillendirilecek.

Peki bu operasyon Irak'in toprak bütünlüğünü saglayacak mi?

Bölgeyi tanıyanlar çok iyi biliyor ki, Irak'ta toprak bütünlüğünün basta gelen güvencesi Saddam Hüseyin'dir.

Evet -çoğu bölge lideri gibi o da-, bir diktatördür, halkını ezerek yönetmektedir, ama mesele bunlar değil de ülkeyi bir arada tutmaksa, ondan iyisini bulmak da zordur.

Saddam'lı bir Irak'ın parçalanma sansi, müdahale sonrası bası koparılmış tavuk gibi kontrolden çıkabilecek bir Irak'tan çok daha düşüktür.

Savaş, Sii çoğunluğu yöneten Sünni azınlık, asiretler, kabileler, türlü çeşit azınlıklarla dolu Irak'ı bir arada tutan çimentoyu dağıtacak ve Türkiye, korktuğu kargasanın fitilini bizzat ateşleyerek komsuda bir iç savaş olasılığını kendi elleriyle yaratmış olacaktır.

Acaba Pandora'nın kutusu açıldığında içinden neler dökülecektir?

Saddam'dan sonra Irak'ı kim yönetecektir?

Yıllarca sürgünde yaşamış, sevilmeyen rejim muhalifleri mi?

ABD'li bir general mi?..

Peki Ortadoğu'ya ABD askerinin yataca kılması, bölgede kolay sindirilebilecek midir?

Yarın Saddam'ı arar hale gelmeyeceğimiz ne malum?

"Amerika işi çabuk bitirir" diye sevenler, insallah işin bu kısmını düşünüyorlardır.

Tabii Irak'ta savaş sonrası Amerikan işgali sürerse, bu olumsuzluğa bir de müdahalenin yol açacağı anti-amerikan

hissiyati, 11 Eylül'den beter nefret ortamını ve yeni Usame Bin Ladin'ler doğuracak terör iklimini eklemek gerekecektir.

Ne yazık ki, Türkiye, parasızlıktan kızının kötü yola düşmesine göz yuman bir naçar baba gibi, ordusunu gönülsüz bir harekâtın yedegine veriyor.

istenmediği bir yere doğru, istemeyerek hareketleniyor.

Kerkük, Kürtlerin değil, ABD'nin eline geçsin diye kendini siper ediyor.

Bölge yeniden silahlanacak.

Türk Silahlı Kuvvetleri on beş yıl sürmüş bir savaş tam bitti derken, bu kez Kürt federasyonunu önleme gerekçesiyle yeniden bataklığa çekilecek.

Geçenlerde bir söyleşimizde, "devrik Başbakan" Bülent Ecevit şöyle dedi:

"Su aralar Sirkeci'den kalkan trenlerde cepheye gönderilen gençleri görünce, Yemen türküsü geliyor aklıma... Onlari yeniden sefere yollayarak ne elde edecegiz?"

Sahi ne elde edecegiz?

19 Subat 2003 Gazetem.net

Basbakan Çikip Açıklamali

Hükümet sizdirmiyor, ama bilinen o ki, kapali kapilar ardinda Washington, külhanbeyi üslubuyla bastiriyor.

Türkiye ise, yikilan Berlin duvarinin üstüne oturan bu heyula ile ugrasirken, tek "hiper-güç"ün hoyratligina terk edilmiş dünyanın ne demek oldugunu yasayarak öğreniyor.

Gül Hükümeti, aslanin yapayalniz sikistirdigi çaresiz bir antilop gibi, kiskaçtan kurtulmanin yollarini aradi su ana kadar... Deniz Baykal'in "müsamere" diye tanımladigi sey bu aslında...

"Müsamere"nin nasıl gelistigini kısaca özetleyelim:

Ormanin krali için antilop "çantada keklik"ti, o yüzden pervasızca, "Sana üç gün mühlet, kendini bana ikram et" diyebildi.

O andan itibaren, aslanperest bir sürü uzman, diplomat, yazar ablukaya basladi:

"Aslan kapida, pençesi havada... Asla beklemez, kizdirmaya gelmez"

Av, aslani oyalamak için yollar aramaya koyuldu ve sevgili hocam Prof. Dr. Baskin Oran'in "Yapici kararsizlik" diye tanımladigi taktigi gelistirdi.

Önce manevra alanini genişleterek sikistirildiği kösedden çıkmaya, zaman kazanmaya çalışti. BM'nin kararini bekledigini söyledi. Amerikan taleplerini üç tezkereye böldü. Pazarliga girdi, isi yokusa sürdü.

Sonra aktörleri çoğaltti. Irak'in komsularini topladi. AB'yi, NATO'yu zorladi. Irak'la görüşlü.

Ama olmadı.

Araplar Türkiye'nin arabuluculuguna kizdi. AB dagildi. BM kararsizlandi. Asker "Hemen karar verelim"

diye bastirdi ve sonunda ABD ile bas basa kaldik.

Basbakan Gül, Brüksel zirvesinde Avrupalı meslektaşlarına "Benim yerimde olmak ister miydiniz?" diye sordu.

Hepsi ellerini kaldırarak "Aman kalsin" dediler.

Gerçekten de savaşın yalazı herkesten çok Türkiye'yi yakıyor.

ABD "Ya benimsin ya toprağın" diyor; bir grup meslektaşımıza da hababam "Bizsiz de yapar" degnegini sallatıyor. Böylece 50 yıllık bir ittifak ilişkisini ve 1. Körfez krizinde olusan Türkiye'nin kaybini görmezden geliyor.

®

Hükümet, artık Irak meselesi olmaktan çıkıp global bir paylaşımla savaşına dönüşen bu krizde, Cumhuriyet'in en ağır kararlarından birinin arifesinde:

"Güneyden girerim, sizi masaya oturtmam" blöfüne rest çekip, "Canın cehenneme! Ne halin varsa gör.

Ben yokum" dese, derhal fitili ateslenecek ağır bir ekonomik krizle, Kuzey Irak kaynaklı yeni çatışmalarla ve dünyada yapayalnız kalmakla tehdit ediliyor.

Dayatmayı kabul ederse, Özal'a bile girmediği bir savasta "Hani 1 koyup 3 alacaktın" diyenler, Gül'ü paramparça edecek. Kamuoyu neredeyse tamamen savaşa karşı. Cumhurbaşkanı ve TBMM de öyle...

İlk tezkerede hac bahanesiyle oylamaya gelmeyen 60 AKP'li mebus 2. tezkerede çoğalacak. Seçmen, partinin kapısında gösteri yapıyor. Kaldı ki, bugün Irak için "üç gün içinde" verilen tavizlerin yarın mesela İran için "üç saat içinde" istenmeyeceği ne malum... Amerika, Irak'ın ve bölgenin siyasi geleceğini Türkiye ile tartışmıyor ki...

Görünen o ki, Gül, savaşa girse de, girmese de ülkesiyle birlikte kendi geleceğini de riske atmış olacak.

Şimdi kamuoyuna dönüp bu yükü paylaşmanın ve onu karara ortak etmenin tam zamanıdır.

Başbakan, halkının karşısına çıkıp yürütülen gizli pazarlığı anlatmalı, savaşa girmenin ve girmemenin bedelini açık seçik ortaya koymalıdır.

Komsuyu satmanın rüşvetini mi yiyeceğiz, savasmayıp karneyle ekmeğe mi döneceğiz?

Bunu bilmek ve bizim üzerimizden yapılan bu pazarlıkla kararı biz vermek zorundayız.

Zamanında baskılar, karşısında, "Yeni bir dünya kurulur ve Türkiye de orada yerini alır" diye rest çekebilmiş bir ülkenin çocukları olarak buna hakkımız var.

20 Şubat 2003 Milliyet

Kimin için Savaşacağız?

Taskin Senol, Star'da gerçekten çok önemli bir haber yayınladı.

Savaş rüzgârları arasında öne çıkmayan bu araştırma, aslında Irak'la bombalanmayı bekleyen

sivillerin, ABD'nin siparis verdiği 75 bin ceset torbasinin ve Meclis'in kabul etmek üzere olduğu savasa girme kararının kim ve ne için olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Tarihi bir belge saydığım bu yazının öğrettiklerini sizinle paylaşmak istiyorum.

Önce su adi bir yere yazın:

Brown and Root...

Bu, bir Amerikan şirketi...

ABD'nin nerede bir üssü varsa, Washington nereye bir müdahalede bulunacaksa bu şirket mutlaka orada ortaya çıkıyor, üs kurma, işletme ve bakım işlerini üsleniyor.

Afganistan'daki Bargam üssü...

Özbekistan'daki Khnabad üssü...

Küba'daki Guantanamo üssü bu şirketin eseri...

Aynı şirket Bosna ve Kosova'ya müdahalede de çok büyük kazanç sağlamış. O kadar ki, Balkan operasyonlarına harcanan 6,8 milyar doların 2,2 milyar doları Brown and Root'a verilmiş.

Bush başkan seçilince şirketin işleri iyice açılmış.

11 Eylül saldırısından sonra Pentagon, firmayla on yıllık yeni bir sözleşme yapmış.

Yani şiddet tirmandıkça şirket kazanmış.

Tahmin edebileceğiniz gibi 1987'den beri Türkiye'deki Amerikan üslerinin bakım ve işletmesini de Vinnell firmasıyla birlikte- bu şirket yapıyor.

Bilin bakalım son olarak TBMM'nin izin verdiği Türkiye'deki üs ve limanların inşaat ve düzenleme işlerinin teknik sorumluluğunu kim üslenmiş:

Tabii ki Brown and Root...

Brown and Root firmasının bağlı olduğu Houston merkezli bir üst şirket var.

Adi, Halliburton...

Ağırlıkla enerji ve altyapı işleri yapıyor.

Şimdi dikkat! isin püf noktasına geldik.

Yıllarca Halliburton'un Yönetim Kurulu Başkanlığını yapan isim, Başkan Yardımcısı Dick Cheney...

Dünyanın yegâne süper gücünün iki numarası, savastan geçinen bir şirketin en üst düzeyinde görev

yapmis.

Devam edelim:

Halliburton, Chevron'a servis sagliyor.

Chevron, Irak'tan ve Suudi Arabistan'dan ithal edilen petrolün yüzde 86'sini ABD'ye getiren sirket...

Chevron'un yönetim kurulu başkanları arasında da tanidik bir isim var: Beyaz Saray'da Türkiye'yle yapılan görüşmelerde en "sahin" pozisyonu alan, Başkan Bush'un danışmanı Con-doleezza Rice...

Ve bir isim daha:

Bush'un seçim kampanyasını yürüten, Ticaret Bakanı Don Evans...

Meksika körfezinde çıkarılan petrolün büyük kısmını kontrol eden Sharp Drilling'in patronu...

Sayın parlamenterler:

Hazırlanın. Tezkere vakti geliyor. Amerikan şirketleri katkinizi bekliyor.

22 Subat 2003 Milliyet

Krizde Bir Basbakan Portresi

Ona "Türkiye'nin en sanssiz basbakanı" demek herhalde yanlış olmaz.

Bugüne dek görev yapanlar içinde pek azı masasında bunca büyük belayı bir arada bulmustur: Irak'ta savaş, Kıbrıs'ta çözüm, ekonomide kriz...

Bir de bu işi "emaneten" yaptığını düşünürseniz...

Abdullah Gül'ün, hislerini derhal ele veren bir yüzü var. Duygusu, sıkıntısı, öfkesi ânında yüzüne yansıyor.

O yüzden de kolay yalan söyleyemiyor.

Özel sohbetlerde bazen düşüncelerini öyle içtenlikle paylaşıyor ki, danışmanları onu bir an önce uzaklaştırma çabasına giriyor.

Ne de olsa, insan ilişkilerinde maharet sayılan samimiyet, siyasette zaaf kabul ediliyor.

iki günlük Brüksel gezisinde onu yakından gözleme sansi buldum.

Muhatabinin gözlerine bakarak ve eliyle dokunarak konuşuyor.

Tipki Kayseri Lisesi'nden okuldaki Turgut Özal gibi...

Gül'le birlikte Osman Bölükbaşı'ni, Korkut Özal'i, Sadettin Bilgiç'i, Mehmet Yazar'i da yetistiren lise bu...

Hepsi, Anadolu'dan kopup gelmiş ve mazilerini unutmadan siyasette umur görmüş isimler...

Kamuoyu, Gül'ü de Kayseri'de, babasının bahçesinde diz çökmüş kazan kaynatırkenki görüntüsüyle tanıdı.

Yer sofrasında yemek yediğini, zengin sofralarında çatal bıçak tutmaya çekindiğini anlatırdı.

O masalara oturmamayanların temsilcisi olarak siyasete girdi. Onların oylarıyla Başbakan seçildi.

Bugün müzakere masasında bastıran Amerikalılara, "Bunu halkıma anlatamam" diye direnmesi belki biraz da bu yüzden...

Krizlerle boğuşurken bir "Ecevit zarafeti"ni elden bırakmadığını da belirtmek lazım.

"Savasa hayır" gösterisinden sonra karakola götürülen Tamer Karadağlı'ya telefonda, "Kusura bakmayın"

deyip devlet adına özür dilemesi alışmadığımız bir davranıştı.

Brüksel meydanında kahve içmeye davet ettiğimizde "Şimdi oradakileri rahatsız etmeyelim" demesi veya kendisini öven bir meslektaşımızı, "Bunları hak etmiyorum" diye araması da öyle...

Hayvanseverliğin prim yaptığı bugünlerde -hem de eve yeni aldıkları köpek üst üste haber olmuşken-,

"Bayılırım köpeklerle" demek yerine sunu söyledi:

"Çocukken beni bir köpek kovalayıp isirmisti, o zamandan beri köpeklerden uzak dururum".

Göreve geldiğinde Irak'la ilgili bir brifingle, savaşın ne zaman çıkabileceği, ne getirebileceğine dair konuşmaları dinlemiş ve sonunda çocuksu bir merakla sormuştu:

"Yahu bir dakika!.. Barış olamaz mı?"

Sonuna kadar bunu denedi.

"3 Gününüz var. 48 saatiniz kaldı. Son 24 saat" blöflerine kulak asmadı. Ama en yakınındakileri bile esir alan bir ablukayla kısıldı.

"Amerika'nın sakası yok. Derhal karar vermezsen bizsiz yapacak. Bizi masaya oturtmayacak" diyenler artıkça sinirlenmeye başladı:

"Bunu ayna gibi bana yansıtacağınız, gidin onlara bizim koşullarımızı anlatın" diye çıkışır oldu.

Herhalde o arada güvendiği pek çok daga da kar yağdı.

Yüzünde belirmeye başlayan tikler, ola ki hasımla yürüttüğü sinir savaşından çok, hisimla sürdürdüğü taviz kavgasının izleridir.

Tarihten biliyoruz ki, Amerika, kendine direnenleri affetmez.

Dikkat ettiyseniz su kriz sürecinde Beyaz Saray, denklemin içinde yer kapmaya can atan Tayyip Erdogan'ı, Yasar Yakis'i, Ali Babacan'ı ağırladı; Abdullah Gül ise henüz Washington'a ayak basmadı.

İhtimal, Bush'un sofrasında yemek, Gül'e değil, daha "uyumlu" bir Başbakan'a kismet olacaktır.

Ama eğer Meclis grubunu serbest bırakıp bu ağır kararın sorumluluğuna millet iradesini ortak ederse

"Gül'ün adı", yer sofralarında kolay unutulmayacaktır.

23 Subat 2003 Milliyet

Savasa Giriyoruz!

Ve ben, hâlâ Irak'la neden savaşacağımıza dair -"çaresizlik" dışında- bir gerekçe bulamıyorum.

Saddam'ın tehlikeli bir diktatör olması mı?

Onu yıllarca ABD beslemedi mi? Bush, Saddam'dan daha tehlikeli değil mi? Çevremizdeki her diktatörle savaşıyor muyuz?

Kuzey Irak'ta Kürt devleti korkusu mu?

Irak'ın toprak bütünlüğünün yegâne sigortası Saddam değil mi?

Gerçek şu;

Bir kabadayı, mahallemizin küçük kızını köseye kestirdi. Önce "Ayıp" filan diye mani olmaya çalıştık.

Kabadayı öyle azgindi ki, korktuk.

Baktık tecavüz kaçınılmaz, biz de katilip tadına bakmaya karar verdik.

Bunun adı her dilde, ahlaksızlıktır.

ABD, "Zaten kız belalı. Mahalleye mikrop yayıyor" diye bizi tecavüzün mesruiyetine inandırmaya çalışıyor.

"Çok kolay olacak. Sen de zevk alacaksın" diye sırtımızı sıvazlıyor.

Halbuki bize düşen, kabadayı tecavüz ederken kızın kollarını tutmaktan ibaret...

Ganimet, kızı haremine katan kabadayinin olacak.

isi bitince, yardimimiza karsilik küçük bir harçlık atacak.

Bunu bile bile, mahallemizin "tecavüzcü Coskun"lari heyecanla uçkur çözüyor.

Öyle anlatiyorlar ki, zaten gidasizlikten ciliz düsmüs küçük kız hemen etegini indirecek ve her sey "tereyagindan kil çeker gibi" olup bitecek.

Ve sonra, kizin kimlere nasil peskes çekilecegi kararına biz de katilacagiz.

Bunun her dildeki adini yazamayacagim.

Daha 4 gün önce Basbakan Gül, Brüksel uęagında, "Kesinlikle askerimizi savastirmayacagiz. Bir tek mermi atmalari gerekmeyecek" diyordu.

Simdi Kürt gruplar "Türkiye'nin isgaline direnecegiz" diyor.

Washington Times ve Time, "Bölgede Türklerle Kürtler arasında çatisma çıkabilecegini" yaziyor.

Tereyagindaki kili, bölgedeki üç milyon Kürtle savasarak çekebilir miyiz?

Artik biliyoruz; bu haberleri ABD yayiyor.

"Pazarlik masasina oturamazsin" santajiyla askerinin geçisini garantiye aldi; simdi de, Türk ordusunun Kuzey Irak'a girmesini engellemeye çabaliyor.

"Girerseniz, basiniz da belaya girer" diye aba altindan sopa gösteriyor.

O kadar mi?

Cumhuriyet gazetesinde Mustafa Balbay'in haberini okumadiniz mi?

Bush, Disisleri Bakani Yasar Yakis'la, Devlet Bakani Ali Babacan'a, "Destek vermezseniz Kuzey Irak'taki Kürtlerle hareket ederiz. IMF size sirtini döner. Ermeni tasarilari Kongre'den geçer" diyor; resti çekiyor:

"Beyler, Amerikan topraklarında yapacaginiz bir sey yok. Ülkenize gidin ve tezkereyi meclisinizden geçirin".

"Beyler" kulaklarında tehdit, ceplerinde üç kurus para vaadiyle tezkereyi geçirmeye geliyor.

Yillarca bu santajin gölgesinde yasadik:

Bütün enerjimizi Kürt devletini, Ermeni tasarisini engellemeye harcadik.

Washington bu fobimizi bildiginden yine orayi kasiyor.

Bizi Ermeniler'e Kürtler'e karsi, onlari da bize karsi kullaniyor.

Oysa yarın ABD çekip gidecek ve biz -asirlardir oldugu gibi yine- onlarla bas basa kalacak, birlikte yasayacagiz.

Bu açmazın çaresi, ABD'nin elinden o kozlari almaktır.

Tarihsel kinleri topraga gömüp sinirin bu yanında Türklerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Arapların kardeşçe ya-sadıkları ve herkesin giptayla baktığı bir cazibe merkezi kurmaktır.

O zaman en büyük zaafimiz, en güçlü kozumuza dönüşecek ve kimsenin tecavüzünde tehditle, üç kurusa mazlum kolu bükme zorunda kalmayacagiz.

27 Subat 2003 Milliyet

"Tamam Kocaoglan, Anlastık!"

Amerikan gazetelerindeki "mesum" karikatürlerden biri:

"Türkiye" adli, file çoraplı kaknem kevasi, elektrik direğine yaslanmış Sam Amca'yla çingene pazarlığı yapıyor:

"Tabii kocaoglan, torpidonu limanima sokabilirsin; ama bu sana on bes milyar dolara patlar".

"Kocaoglan" alisverisin müptezelliginden mahcup; "Ssst, bagirma o kadar" diye yakariyor.

Karikatürün altında "Bel alti pazarlık" yaziyor.

Washington, Türkiye'yi bir yandan tehdit edip, bir yandan da fırsatçı bir "kumbara" gibi resmederek sonuç almaya çalışiyor.

Ankara ise "Kestaneyi atesten kim alacak" oyunu oynuyor.

Cumhurbaşkanı, Meclis toplanacağı sırada "Savaş için anayasanın istediği uluslararası mesruiyet koşulunun oluşmadığını" hatırlatıyor.

Kuliste, "Geç kalıyoruz, tezkereyi hemen çıkarın" diye Hükümeti sıkıştıran asker, Fikret Bila aracılığıyla kamuoyuna, "Rahatsızız. Tezkere onaylanmasın" mesajı veriyor.

Basbakan yardımcısı, "Karsiyim, ama imzaladım" diyor.

Herkes savaşın sorumluluğunu Basbakan'ın üstüne yıkmaya çalışırken Gül, ısrarla susacağına

"Cumhurbaşkanımızın ve askerimizin kaygılarına katılıyorum. Madem öyle, ben de yokum" dese, iş bitecek.

Ama o da oyuna katılıp topu MGK'ya atıyor; "Yagma yok. Ortak imza atacagız" diyor.

Cumhurbaşkanı hemen ikinci bir açıklama yapıp "Böyle bir şey istemediğini" söylüyor.

Asker "Rahatsız" açıklamasını yalanlıyor.

Ankara yalpalıyor.

O yalpalarken ABD, Türkiye'deki asker ve yurttaşlarına kimyasal saldırı olasılığına karşı çiçek asisi yaptırıyor.

Anadolu'da, 81 yıl sonra ilk kez yabancı bir ülke askeri, Meclis kararını beklemeden yığınaga ve sevkiate basıyor.

Bunlar olurken çoktan girilmiş bir savaşın tasdikçılığı-ni üstlenecek Meclis ne yapıyordu dersiniz?

Önceki gün "Türkiye'de balıkçılığın sorunları"ni görüşüyordu.

Dün ise "Powell yine arar" korkusuyla, kapısına "Cumaya gittim, geleceğim" yazmış gibi bombostu.

Bir CHP milletvekili, iskenderun limanına gidip savaş hazırlığını gözlemek istedi.

içeri sokmadılar.

Basına yansımayan bu skandal, CHP'li Mustafa Özyürek'i "Limanlarımız ABD silahlı kuvvetlerinin işgali altında" diye feryat ettirdi.

Kendi toprakına giremeyen Meclis, komsununkine girmeyi görecek bugün...

Savastan yana olmak bir tavidir.

Savasa karşı çıkmak da öyle...

Ama daha önce göz kırptığınız on binlerce yabancı asker limanınızdayken ve komsudakiler, sizinle çatışmak için sizin dağıtacağınız silahları beklerken, Meclis'te balıkçılığın sorunlarını görüşmek, tek kelimeyle "zavallılıktır.

Meclis, ateşle sinava girerken halkın gözüne bakarak veremediği kararı, MGK'yi "canlı kalkan" gibi kullanarak verecek.

Sanırım Tayyip Erdoğan bugün AKP'li milletvekillerine yapacağı konuşmada o eski cengâver tavrını takınacak ve pençesine düştüğü "global 28 Subat"a karşı "Patriot'lar süngümüz/ Awacs'lar migferimiz"

diye gürleyecektir.

Lakin Sihhiye'den, miting meydanından Meclis'e ulaşacak ses, ona ve partisine eski sloganlarını hatırlatacak, utandıracaktır.

1 Mart 2003 Milliyet

Sayın AKP Milletvekilleri!

Cumhuriyet tarihinin en zor kararlarından birini vermek size nasip oldu.

Ülkenizi, bir savasa sokup sokmamaya karar vereceksiniz.

Hem de dünyanın, halkınızın, cumhurbaskaninizin, basbakaninizin karsi oldugu bir savasa...

istenmediginiz topraklarda, istemediginiz bir harekâta cevaz verecek veya itiraz edeceksiniz.

Farkli bir hükümet olma vaadiyle seçime girdiniz.

Statükonun degil, halkin sesine kulak verecektiniz.

Dünya egemenlerinin degil, mazlum milletlerin yaninda olacaktiniz.

Zulme nokta koyacaktiniz.

Halk size inandi, oy verdi, hükümet oldunuz.

Lakin iktidar denen turnusol kâgidi, âninda sinava çağirdi sizi; getirip koydu önünüze tezkereyi...

Amerika yaman bastirdi; hükümetiniz bir noktaya kadar direndi; sonunda "Burasi demokratik bir ülke, karari Meclis verir" deyip topu size, yani milli iradenin temsilcilerine atti.

Ve iste digerlerinden farkli olup olmadiginizin test vakti gelip çatti.

Dünya, "Savasa hayir" diyor.

Türkiye halkinin yüzde 94'ü savasa karsi çıkıyor.

Basindan beri, savasa katılmak için, anayasal bir zorunluluk olan uluslararası mesruiyeti sart kosan, BM

Güvenlik Konseyi karari isteyen Türkiye, simdi gayri mesru bir saldirganligin isbirlikçiligine soyunuyor.

Kürtlerle komsu olma korkusuyla Amerika ile komsuluga zorlaniyor.

Haydi sevdiginiz dilden konusalim:

"Tezkereye 'evet' derseniz, Müslüman bir halkin bombalanmasi için Amerikan askerini Türkiye'ye çağiran mebuslar" diye geçeceksiniz tarihe...

Bu sefer Hacca kaçmak yok.

Belki yine gizli bir olurunun perdesiyle örteceksiniz utandiginiz karari...

"Ben içerde karsi ıktım", "Ret verdim" kandirmacasi-na siginacaksınız.

Ama torunlariiniz öğrenecek geregi...

Onlar sizi unutmayacak.

Irak halki da Türkiye'yi...

Oysa biliyorsunuz "Irak savasi" filan degil bu; "Amerika'nin dünya petrol yataklarina egemen olma saldirisi"...

Savastan beslenen sirketlerin pay kapma yarisi...

Ne Avrupa'nin ne Arap dnyasinin ne Birlesmis Mil-letler'in destekledigi bir blsm kavgasi...

"yle degil" diyecekler bugün; clerle korkutacaklar sizi:

"Kürt devleti kurulur" diyecekler.

"Ekonomi çöker" diye tehdit edecekler.

Hkmetin dsebilecegini söyleyecekler.

Oyunuzu kullanmadan önce sunu dsnn:

Ataniz sayilan ilk Meclis, Anadolu'nun ortasinda sikisip kaldigi bir dönemde isgal askerlerini yurttan kovmustur.

Oturdugunuz koltuklari borçlu oldugunuz bu halk, bu cumhuriyeti emperyal baskılara direnerek kurmustur.

Milli iradeye mi, Amerikan baskısına mi boyun egeceksiniz?

Soru bu...

Cevabi siz vereceksiniz.

Ve o cevapla tarihe geçeceksiniz.

25 Subat 2003 Milliyet

'Geldikleri Gibi Giderler!'

Tokat gibiydi.

Saat 19.00'a geliyordu.

Gizli oturuma giren Meclis genel kurulundan ikarilan gazeteciler, "Tezkere kabul edildi" haberlerini

çoktan yazdirmis, resmen açıklanmasını bekliyorlardı.

AKP'den kaç ret çıkabileceğine dair "fire-toto" oynanıyor, en fazla tahmin, 30-40'i geçmiyordu.

Bir tek camianın nabzını iyi tutmasıyla tanınan gazeteci Rusen Çakır, ürkek bir tonla "Zayıf bir ihtimalle ret çıkabilir" diyor, gülüsmelere yol açıyordu.

Haber, basın koridoruna cemre gibi düştü.

1 Mart'ta Ankara'da bahar böyle başladı.

Öğleyin AKP grubunda Tayyip Erdoğan, gruptaki tereddütleri gidermek için masaya kendi siyasi istikbalini koymuş ve milletvekillerini tehdit etmişti:

"'Hayır' demek Doğu Perinçek'e, Cem Uzan'a 'Evet' demektir."

Son günlerde yakın çevresiyle "Ret çıkarsa ne olur" sorusunu tartışan Basbakan Gül ise, "Reddedilmesi seçeneğine de hazır olduklarını" belirterek, tezkereyi içine sindiremediğinin işaretini verdi.

AKP'li muhalifler, grupta kendilerine uzatılan göstermelik kupaya Genel Başkanlarını kandırarak "Evet"

oyları attılar.

Büyük sürprizi, Genel Kurul'a sakladılar.

Aynı saatlerde asıl muhalefet, Sihiye'de doguyordu.

Yurdun dört bir yanından kosup gelen on binler, yalnız kaldığını sananlardan bir koca orduyu uyandırıp,

"Biz varız" diye ayağa kaldırdı.

Sivil toplum, hepten bitti sanılan bir muhalif rüzgâr gibi, topraga gömülüp unutulmuş bir savaş baltası gibi,

"Hayır"lı bir slogana yapılarak yürüdü.

Ve isigiyle, lüzumsuz bir ampulü söndürdü.

Her şey bittiginde, sonucun soku, Meclis kapısından çıkan mebusların saskin yüzünden okunuyordu.

Ret veren AKP'liler, "Alnımız ak" diye zafer havası yayarken, "Hükümet de gitti" panigine girenler, "Ret verenler istifa etsinler" diye küfrediyordu.

"Irak krizi", Türkiye'de bir "hükümet krizi"ne dönüşürken, AKP'de bölünmenin ve yeni bir siyasi

sekillenmenin de itici gücü oldu.

Bu karar, Türkiye için bir dönüm noktasıdır.

Meclis, ulusun iradesine boyun egerek halkın meclisi olduğunu gösterdi; onurlu ve demokratik bir tavırla hem ülkesinin hem halkının itibarını kurtardı.

Santaja, tehdide, asagılamaya, akıl vermelere kulak asmadı.

Bir toplumun topragının, kanının, parayla satın alınamayacağını gösterdi.

Türkiye bu kararla, dünya çapında "Savasa hayır" diye yürüyen baris korosuna katılıyor.

Hükümeti zavallı bir hale düşüren Washington, şimdi bütün planlarını en bastan gözden geçirmek zorunda kalacaktır.

"Rambo'nun intikamı"ndan korkanlar bilmeli ki, Türkiye, itibarını korumayı bilmiş bir ülke olarak uzun vadede daha fazla ağırlık kazanmıştır.

Ankara'da bir Mart günü, aynı anda hem Meclis'te hükümetin cenazesine hem de sokakta muhalefetin dogusuna tanık olduk.

Simdi iskenderun açıklarına bakıp, "Geldikleri gibi giderler" demek hakkımızdır.

2 Mart 2003 Milliyet

Diyet

İlk tepkiyi, NTV'nin canlı yayınında, Yeniköy kiraathane-sindeki adam verdi:

"Madem Amerika bizi parayla tehdit ediyor, aramızda para toplayalım, neyse verip kurtulalım."

Benim gibi edebiyat dersinde Ömer Seyfettin'in "Di-yet"ini okuyarak yetismis milyonlar, bu resti iyi tanır.

O öykünün kahramanı, hirsizlikten mahkûm olur. Seriat gereği eli kesilecekken, bir kasabın diyetini ödemesiyle kurtulur. Kurtaricisinin dükkânında kasaplığa baslar, ama o günden sonra adam her fırsatta,

"Ben olmasam elin yoktu" diye "diyet"i basına kakar. Sonunda bizimki satın kaptığı gibi kolunu keser, "Al diyetini, hayrini gör" diye kasabın önüne atar; yürür gider.

Türkiye, asagılık bir fırsatçı gibi resmedildiği ve "Topragını açmazsan zirnik koklatmam" diye tehdit edildiği son pazarlıkla kolunu kesip Atlantik yönüne fırlatmıştır.

Yagan ekonomik tedbirler, bu direnisin bedelidir.

Lakin hiç süpheniz olmasın ki; kanayan bir kolun sancisi, harcanacak insan canından da, para ugruna komsusunu boğazlayan bir tetikçi görüntüsünden de, emre amade bir muz cumhuriyeti rolünden de iyidir.

insanlar gibi, uluslar da, geçim kaygisiyle kendine saygisi arasında sikisir kalir bazen...

Böyle dönemlerde, çekilen sıkıntıyı hafifleten sey, baskılar karsisinda basi dik tutabilmiş olmanın onurudur.

Günlerdir kimi yorumlara sinen eziklige baktıkça, bu duygudan ne kadar uzaklastigimizi görüyorum.

"ABD şimdi ne diyecek, bize pahaliya ödetecek" diye başlayan, "Savas lobisi + Amerikan hobisi + Kürt fobisi" isbirliğiyle yazılan bu yorumlar, en çok da milliyetçiliğiyle nam salmış kalemlerden çıkıyor.

Washington'u kible bilmis bu zevat, cüzdanlar kadar vicdanların sesine de kulak kabartabilse, bu kararın Mec-lis'e ve Türkiye'ye, çoktan ihmal ettiği bir itibari iade ettiğini anlayacak; gururlanacak.

Türkiye, yarım asırdır ABD için uzak bir sınır karakolu, "isgalde Rusları 48 saat oyalayacak bir ordu"ydu.

Tam 50 yıl, varimizi yogumuzu savunmaya akittik; asimizdan, ilacimizdan, kitabimizdan kesip silaha yatırdık.

Sonuç ne?

Bugün ne adam gibi milli gelirimiz var, ne insanca sağlık hizmetimiz... Savunma ugruna okula soba, yetimin önüne çorba koyamadık, ama şimdi öfkeyle fark ediyoruz

ki, saldırı halinde yurda kalkan olacak bir "füze ağı"na da sahip değiliz.

"Saldıran olursa basının çaresine bakarsın" diyen bir "savunma ittifakı" ve Türkiye'yi emir eri sanan bir

"stratejik müttefik"le bas basayız.

Son tokadin ta Atlantik ötesinden duyulacak kadar okkali olmasını, biraz da ugruna onca eziyet çektiğimiz muhataplarımızın bunca küstahlaşmasının yarattığı hayal kırıklığına borçlu değil miyiz?

Türkiye, bu kararla bir çadır devleti olmadığını kanıtladı.

Cumhurbaşkanından Meclis başkanına, işçisinden, dincisine birleşip ahlaki, insani, hukuki hiçbir gerekçesi olmayan bir saldırganlığa tas koydu.

Kendi mebusunun sokulmadığı üslerden, petrol savaşının askerlerini kovdu.

Kendisini fahişe kılığına sokanlara unutulmaz bir ders vererek onurunu korudu.

Elbette bir bedeli olacaktır bunun...

Ama bundan böyle TBMM'yle pazarliga oturanlar, "diyet"! hatirlayip lafini seçerek konusacaktır.

Dileriz Hükümet, baskılara boyun egip yirtilip atilmis bir tezkereyi yeniden getirerek bu kazanimi sıfırlamaz.

4 Mart 2003 Milliyet

Müslüman Saati

Çildirttik adamlari!..

Koca Amerika'yi rehavetimizle dize getirdik.

"Almanya'dan oglum gelecek" diye dûrtükleyen ev sahibinin restine dudak büker gibi sakın, sel basmis bir eve gitmeye üsenen bir musluk tamircisi kadar pervasiz yaklastik "savas olayi"na...

"Üç gününüz var" dediler; aldirmedik.

"48 Saat içinde cevap verin" dediler; tinmadik.

"Son 24 saat" diye sikistirdilar; kilimizi kipirdatmadik.

Bir Agustos hamagindaymisçasına rahat, ha babam ters çevrilen muzir bir kum saatinin nafiye akisini izleyip eglendik.

Washington, "Ha bugün, ha yarın" diye bekledi.

Sonunda pes etti.

Böyledir bizim buralar...

Hayat aceleye gelmez; telastan hazzetmez.

Bakmayin trafikteki sabirsizliga, lambanın sarisi yanar yanmaz kornaya giden ellere, sollayamadiginin sagindan fırlayan hergeleye...

... en muteber telas sebebi, tabakhaneye insan tersi yetistirmektir bizde....

Asude akar günler; randevular sadakat bilmez.

Agir olana "molla" derler; kosturmaya degmez.

Yol, "bir sigara içimlik"tir.

"Hasat kalkınca" vuslat...

"Hadi" diye sabirsizlanan acul, "Hele du bakalim. Sabah ola hayrola" diye savusturulur.

"Yetisir mi"nin cevabi, ya müstehzi bir "Hayirlisi"dir, ya mütevekkil bir "Kismet!.."

Gel de Ahmet Hasim'in "Müslüman Saati"ni hatirlama simdi...

Bu genetik rehavete güzellemedir o deneme; bir modern hayat elestirisidir.

"istanbul'un yerlisini sasirtan istilaların en tesirlisi yabancı saatlerin hayatimiza girisidir" diye baslar.

Sonra "ecnebi saati" gelmeden önce, nasıl kendimize göre, dinden, ırktan ananeden hayat alan bir hayat üslubumuz ve onunla mütenasip saatlerimiz oldugunu anlatir.

"Madenden saglam kapaklar altında mahfuz tutulan eski saat yelkovanlarının, yorgun böcek ayakları tarzında, minenin rakamları üzerinde yürüyüp sahiplerini zamandan takribi bir sihhatle haberdar edisleri"ni över.

"Ecnebi saati istilasından evvel (...) ziyada baslayip ziyada biten, on iki saatlik, kısa, hafif, yasanması kolay bir

günümüz vardı. Müslüman'ın mesut olduğu günler, iste bu günlerdi; şerefli günlerin vakayiini bu saatlerle ölçtüler" der ve ekler:

"Giden saatler, babalarimizin öldüğü, annelerimizin evlendiği, bizim doğduğumuz, kervanların hareket ettiği ve orduların düşman şehirlerine girdiği saatlerdi. Bunlar hayati etrafımızda serbest bırakan geniş lakayt dostlardı. Gelen yabancılar ise hayatimizi bozup onu meçhul bir düstura göre yeniden tanzim ettiler ve ruhlarımız için onu tanınmaz hale getirdiler. Yeni 'ölçü', bir zelzele gibi, zaman manzaralanni etrafımızda zir ü zeber ederek, eski 'gün'ün bütün sedlerini harap etti, geceyi gündüze katarak saadeti az, mesakkati çok, uzun, bulanık renkte bir yeni 'gün' vücuda getirdi. Bu, Müslüman'ın eski mesut günü değil, evsizleri, hirsizları, katilleri çok ve yeraltında mümkün olduğu kadar fazla çalıştırılacak köleleri sayısız olan büyük medeniyetlerin acı ve nihayetsiz günüdür."

Lakin hiç beklenmedik bir şey oldu:

Maden kapaklar altında mahfuz tutulan eski masum saatlerin cemaati, hırsli istilacılarına, top tüfekte değil, ama ağır akrep ve yelkovanlarla direndi.

Günü hepten mesakkatlı bir istirap haline getiren onca kirbaçlamaya rağmen ahesteliginden taviz vermedi.

Kazanma hirsine üzengilenip harap edilen eski mesut ve şerefli günlerinin acisini böyle çıkardı.

iftihar edilecek bir şey değil belki; ama o rehavet sayesinde ki, Müslümanın da bir "esref saati"

oldugunu öğrendi Coni...

6 Mart 2003 Milliyet

Bir (dez) enformasyon Savasi

Televizyonda Kuzey Irak'tan bir görüntü...

Göstericiler Türkiye aleyhine sloganlar atıyor.

Pankartlarda "Amerikan ordusuna evet, Türk ordusuna hayır" yazisi okunuyor. Bu, tam ABD'nin istedigii formül...

Az sonra bir Türk bayragi çıkarilip yakiliyor.

Görüntü, gün boyu bütün televizyonlarda yayınlanıyor.

Ankara'da Basbakanlik binasinin televizyonunda bu görüntüleri izleyen en üst düzeyde bir siyasetçi gülümsüyor:

"Simdi de bayrak yaktiriyorlar. Kesin provokasyon. Keske bizim kanallar bu kadar çok yer vermese..."

Ne yazik ki, "bizim kanallar" bütün kriz boyunca fazla ince eleyip sik dokumadan verdi haberleri...

Amerika'nin en büyük enformasyon basarisi, Saddam rejimini, 11 Eylül saldirisiyla iliskilendirmesiydi.

Hiçbir inandırıcı kaniti olmayan bu iliski, dünyayi tanımamasiyla ünlü Amerikan kamuoyunda kolay pazarlandi.

Bu arada, Amerika'nin Irak savasina destek saglamak için dünya çapinda bazi gazetecilere para dagittigi iddiasi yayildi.

isin ilginci, diger komsularina oranla Irak'la hiçbir ciddi sorun yasamamis Türkiye de bu süreçte, medya destegiyle hizla Irak düşmani bir çizgiye sürüklendi.

"Düşman"ın hedefe konmasindan sonraki asama, "dost"un desteklenmesiydi.

Dogrusu bu konuda da kimi meslektaslarimizin büyük katkisi oldu.

Amerika'nin gösterisli yiginagi, göz kamastirici askeri gücü, Irak'i kaç saatte yerle bir edebilecegi, agiz sulandiran bir üslupla anlatildi.

"Bush üç gün süre verdi", "Powell '48 saatiniz var' dedi", "Washington 24 saat içinde yanit istedi"

haberleri; "Girmezseniz masaya oturamaz, paltoyla kenarda beklersiniz" demeçleri, "Biz katilmasak da vuracaklar. Avucumuzu yalayacagiz" tahminleri; "Ekonomimiz çöker, Kürt devleti kurulur" tehditleri girila gitti.

Bunu, baris yanlilarina saldirilar izledi. "Savasa hayir" yazilarini "romantik" bulan "reel politikçiler", canli kalkanlari da tiye aldilar.

Bu havaya, Pentagon'un "Askerlerimiz limanlarinizdaki gemilerde... Daha fazla bekleyemezler" baskisindan fazlasiyla

etkilenen Washington'daki kimi muhabirlerin panigi eklendi.

Bazilari Basbakan'a, "Bir an önce tezkereyi çıkar. Yoksa Amerika fena yapacak" diye haber salacak kadar ileri gitti.

O kadar ki, Basbakan Abdullah Gül, Brüksel'e uçarken bize biraz da öfkeyle söyle diyordu:

"Artik bana bunu yansitanlara, 'Siz onlara ne dediniz?' diye soruyorum".

Merkez medyanin bu bunaltici baskisina ragmen tezkerenin Meclis'te reddi, bu cenahta hepten panik yaratti.

Bu kez de "Amerika çok kizgin. Kriz kapida. Borsa altüst olacak" yorumlan basladi.

Pazartesi hiç de korkulan olmadigi halde, gün boyu "Büyük panik" haberleri yapan bir kanal en üst düzeyde uyarildi.

Ama Türkiye'yi savasa sokmayi is edinenler, "Barışçılar ekonomik krizin sorumlusu" alayciligini elden birakmadilar.

Korkarim, ilerde medya tarihi yazacak olanlar, Türkiye basininin bu krizdeki tavrini hiç de hayirla yâd etmeyeceklerdir.

6 Mart 2003 Aktüel

Kapatın Öyleyse O Meclis'i!

Mart yagmurlari, tatsiz bir kisin pislignini süpürüp baharin yolunu açiyor.

Lakin ne bahar yazisi geliyor içimden ne derbi tantanasi ne kadınlar günü kutlamasi...

içimde terk edilmislere özgü bir güz hüznü, ihanet görmüslere has bir öfke var.

Kendimi o Laz firkasindaki Temel gibi hissediyorum:

Hani trafigin ters yönden aktigi ingiltere'de arabasiyla sag seritte giderken polisin anonsunu duymus:

"Dikkat, otoyolda bir araç ters yönde ilerliyor".

Temel, üzerine gelen arabalara bakip söylenmis:

"Ne biru usagum, ne biru... Hepisu... hepisu..."

Savas yazilarini okudukça, "Biz mi ters yöndeyiz" diye kuskulaniyorum bazen...

Oysa dünyaya bakınca anliyorum ki, ters olan bu ülkenin düzeni... Almanya, Fransa ve Rusya BM'nin Irak için yeni karar almasına karsi çıktı.

islam Konferansi Irak'a saldiriye külliye reddetti.

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı Başkanı Muhammed El Baradei, ABD'nin BM'ye sunduğu Irak belgelerinin sahte olduğunu, Saddam'ın elinde nükleer silah bulunmadığını açıkladı.

Türkiye'de ise bunlar yokmuş gibi, bir hafta önce reddedilen tezkerenin mürekkebi kurumadan Amerikan sevkıyatı baslıyor.

Milletvekilinin sokulmadığı iskenderun limanı ABD'ye açılıyor. Amerikan askeri konvoyu, Meclis'in iradesini çiğ-neye çiğneye ilerliyor.

Nerede geçen Cumartesi tezkereye "Hayır" diyen Meclis?

Bir tek mensubu çıkıp, "Ben bir hafta önce 'Bu iste yokum' dedim. Ne hakla yığınak yapıyorsun" demeyecek mi?

Sürpriz karanyla milleti, vekiliyle barıstıran, halka nihayet "iste benim Meclis'im" dedirten Parlamento, bu güveni kendi eliyle yıkacak mı?

Son iki günde olanlara bakıyorum, inanamıyorum.

TV'deki sarısın yorumcu, "Tezkerenin kabul edilme ve savaş çıkma olasılığının piyasalarca satın alındığını"

söylüyor.

Bazı AKP'liler, Amerikan basınına "Kesenin ağzını açın da anlasalım" anlamında demeçler vererek Meclis'in kazandığı bütün itibarı sıfırlıyor.

Meclis'te "Savasa hayır" diyen CHP milletvekili Mahmut Duyan, Mardin'deki un fabrikasını üç bin dolara ABD'ye kir alıyor.

"Tezkere yeniden gelirse Meclis'in saygınlığına gölge düşer" diyen Meclis Başkanı Bülent Arınç, Genelkurmay Başkanı'nın açıklamasından sonra demecinin sonunu "düşmez" diye değiştiriyor.

TBMM, tükürdüğünü yalamanın yolunu yapıyor.

ABD, onu bile beklemiyor.

Peki ne degisti?

Cumartesi'den bu yana ne oldu ki, bu tezkere "halka ragmen" tekrar gelecek?

Provokasyon oldugu belli bayrak yakma eylemi mi dayatmanin nedeni?

Askerin bilinen görüsünü açıklamis olusu mu?

Geçen haftaki ceberut yaklasimindan vazgeçen Amerikan heyetleri ve karikatürleri mi?

TBMM bir hafta önce yırtip attigi tezkereyi bunlarb mi yiyecek?

"Asker emretti, Meclis çark etti" yorumunu nasıl içine sindirecek?

"Pardon geçen sefer biz 'Savas' demek istemistik, yanlışlıkla agzimizdan 'Baris' çıkmis" mi diyecek?

"Ret" kararına ragmen ABD'nin yiginagi baslatmasına tepki verecegi yerde, üç kurusa boyun mu egecek?

Bu halk, "O halde size ne gerek var" derse ne cevap verecek?

Bulutlar ardından gülümseyen bahara ragmen, kırık bir güz hüznü var içimde...

Amerikan konvoylari, Mardin'e dogru, yeni egemenlik alanlarinin ve Türkiye'yi de içine alabilecek kanli bir iç çatismanin yolunu açiyor.

Ne bahar umurumda bugün ne derbi tantanasi ne kadınlar günü kutlamasi...

8 Mart 2003 Milliyet

Önce Leylekleri Vurdular

Leylekleri vuruyorlar Mezopotamya'da...

Savasa havalanan uçakların motoruna girip tehlike yaratmasin diye kursunluyorlar göçmen sürülerini...

Buradan kovuyorlar.

Dogal Hayati Koruma Dernegi "Yapmayin" demek için basvurmus incirlik komutanligina...

Ama nafile!..

Tüyden kanatlıların ölmesi gerek, çelik kanatlılar uçabilsin diye semada...

O kuslar ki seyyahiydi bu toprakların; daha bizler gelmeden...

Asırlarca kusbakisi bakarak gelip geçtiler göç yolları üstünden...

Üveyikler nesillerce uçtu, manyetik alanların çekisini tüylü karınlarında hissederek...

Sigacıklar göçtü karla kaplı diyarlardan, ılık hava akımlarının sırtına binerek...

Ebabiller, yalıçapkinleri, ipekkuyruklar, bastankaralar, kâh güneşin boyunu, kâh samanyolunu gözleyerek, nehirlerle, siradagları izleyerek bahann ülkesine doğru kanat çırpıyorlar.

Göçün seyrüsefer haritaları gösteriyor ki Anadolu, müsfık bir kervansaray gibi, bu kanatlı muhacirlere de kol kanat girmiş, ev sahipliği yapagelmistir, kim bilir nicedir.

Bir ağaç dalında ispinozları doyurmuş, kushluklarda ibibikler uyutmuş ve türküler yakmıştır turnaların ardı sıra...

Simdi belki de asırlardır ilk kez, çalı çırpıdan koltuklar yerine, cana kıyan korkuluklar karşılıyor onları...

"Leyleği havada görmeyi" seyahat alameti sayan bir toplum, ilk kez sefkat yerine gazez sunuyor küçük konuklarına... yem yerine kursun atıyor.

Savaş, korkuyor kazlardan, kugulardan, bülbüllerden, ille güvercinlerden...

Çünkü göğün bedevileri, bıçare bir halkın kanatlı kalkanları gibi ölümüne dalıp gagalıyor cenk motorlarını...

V şeklinde dizilip barışın zafer alameti gibi uçuyor gök kubbede...

Uğursuz bir harbin intihar tugayları ve ilk kurbanları oluyor.

Bir avuç "kusever", bunca "kussavar"a karşı ne yapabilir ki? Biraz inançlı olduklarını bilsem, kutsal kitaptan ayetler okurdum onlara...

Süleyman'ın hizmetine verilmiş "kustan askerler"i öyküsünü anlatırdım.

"Kushlardan bir orduyu tek sıra halinde zulmün üstüne kanatlandıran Rahman'ın hikmeti"nden dem vururdum.

Rab'bin, Fil sahiplerini, kus sürülerinin attığı kızgın taşlarla devirisini ve nihayette hepsini bası koparılmış ekin saplarına çevirisini hikâyeye ederdim Meryemogullarına...

Yok, tarih kitaplarına inanıyorlarsa, kutsal kitaplardan çok; uçaklar çocukları bombalasin diye kushları kursunlanmasının medeniyet tarihindeki yerini tartışırdım.

Yıllarca göz nuru dökerek göçmen kushların güzergâhlarını araştırarak ornitologlarla buluştururdum onları...

Kusdili konuştururdum.

Ama bos lafin vakti geçti, cemre suya, kor havaya düstü.

Isindi ortalik...

ilkin leylekleri kursunluyorlar Mezopotamya'da...

ihtimal ki, leyleklerden sonra sıra sivillere gelecek, gezgin kuslar ise yarali mülteci sürüleri gibi kaçisip asirlik göç yollarini degistirecek.

Göcecek baska yollar, uçacak yeni semalar, siginacak farkli limanlar arayacaklar.

Ama korkarim, hayvanligi onlardan iyi bilen bu kavmi hiç bagislamayacaklar.

9 Mart 2003 Milliyet

"O Kadar Kolay Sanma Delikanlim!"

1980 Nisan'i...

12 Eylül'e 5 kala, sokaklari kanli bir bahar sabahinda Fatih'te, öldürülen bir islamci gencin cenaze töreni vardi (Bir Dönüşüm öyküsü, Rusen Çakir-Fehmi Çalmuk, Metis Yay., 2001). Yürüyüş sirasinda 400

Akinci, jandarmayi görünce, solun bildik bir türküsünü Islami yorumla söylemeye basladi:

"Ay isigi jandarmanın süngüsünü yakıyor / Mahpus kardes pencereden Akinci'ya bakıyor / Jandarma biz Müslüman'iz / dostuz yalnız biz sana/ Kurtulusun islam'dadir / Elini uzatsana..."

Ancak jandarma elini degil, silahini uzatti. Bunun üzerine Akinci gençler baska bir "eylem"e basvurdu; gazeteleri, ceketleri yola serip namaza durdu.

Jandarma namazin bitmesini bekledi, sonra da hepsini cemseye itekledi.

Ertesi gün "islam düşmanlari atesle oynuyor" basligiyla çıkan Sebil gazetesinde, eylemde basi çekerken gözaltina alınan bir gencin fotoğrafı vardi:

"islamci gençligin gerçek liderlerinden, MSP Gençlik Kollan Baskani Tayyip Erdogan..."

O günlerde "Haçli Seferleri"ne karsi cihat çağrısı yapan 26 yasindaki "Akinci Erdogan"a deselerdi ki;

"Ey islamci gençligin lideri! 23 Yıl sonra Basbakan seçileceksin. Seçimi ABD büyükelçisiyle izleyeceksin ve ilk icraat olarak Müslüman komsuna saldirması için Amerikan askerini Türkiye'ye getireceksin".

"Genç Akinci" kim bilir nasıl gülerdi.

Elbette, zamanla insanin degisebilecegine inanıyoruz.

O yüzden, simdilerde "nedense" pek ragbet görmeyen "Erdogan kasetleri" piyasaya sürölüp eski konusmalarina dava yagdirildiginda karsi cikmis, "Bu yolla durduramazsiniz" demistik.

Bugün de, yasaklandigi Siirt'ten Basbakan olarak dönmesini "Hak yerini buldu" diye yorumluyoruz.

Ama "Yenilikçilik" bayragini açtigi bir yıl içinde bes kez ABD'yi ziyaret etmesini, oglunun nikâhina Amerikan Baskonsolosunu davet etmesini, Washington'da Yahudi lo-bisiyle flört etmesini, çeyrek asra sigan, ama akla hayale sigmayan bir çark etme süreci olarak görüyoruz.

ABD, zamaninda yaptigi yatirimın meyvesini topluyor simdi...

Meclis'in aleyhte kararına ragmen, Irak sinirına askeri araç ve malzeme sevk etmek için Erdogan'ın görevi devralmasını bile beklemiyor.

TBMM Baskani Bülent Arınç, Erdogan'la devletin tepesinde "delikanli üslubu"nun hâkim olacağını söylüyor.

Kasimpasa'yi bilmem; ama bizim oralarda "delikanli" diye basini dik tutana, sözünün ardında durana denir.

"Kibris'ta çözüm" vaat edip Denktas'a diklendikten sonra, ilk toplantıda çözümsüzlüğe razı olana,

"Meclis'in kararına saygımız sonsuz" deyip ardından "Bu tezkere çıkacak" diye baskı yapana, alttayken meydan okudugu "haçlı-lar"a yükseldikçe yanasıp tabanının, grubunun, halkının, dünyanın karsi olduğu bir savaşa girmek için çanak tutana "deli-kanli" denmez, "biti-kanli" denir.

"islam düşmanlari atesle oynuyor" baslikli gazetede fotografi çıkan Akinci genci, Basbakan seçildiği aksam ABD Büyükelçisiyle savaşı pazarlığında görünce meshur fikrayı hatırladım: Delikanli, barda kafayı bulunca "Var mi lan bana yan bakan" diye dayılanınis.

Kösedeki izbandut dogrulup "Bir şey mi sordun" diye gürlemis.

Tırsımis bizimki, sonra izbandutun önüne geçip diklenmiş yeniden:

"-Heyyt ulan... Var mi abimle bana yan bakan!.."

11 Mart 2003 Milliyet

isgal

Bazı ilkokullarda çocuklara "savaşı provası" yaptırıldı.

Alarm zilleri çaldı; kısa siren nedir, uzun siren nedir öğretildi.

Siren çaldığında defteri kitabı bırakıp sığınaklara kosturmaları öğütlendi.

Savasin solugu, ilkin çocukların minik enselerinde hissedildi.

Ya siz?..

Utançla karisik bir endise duymuyor musunuz haberleri izlerken...

Güneydogu'ya asker ve mühimmat tasiyan Amerikan konvoylari tüylerinizi ürpertmiyor mu?

Bölge agalarinin, bir isgal kuvveti gibi yayilan yabancı birliklere depo, otel, sanayi sitesi kiralamak için yarismalari, buna yanasmayanların jandarma müdahalesiyle karsilasmalari midenizi bulandirmiyor mu?

ingilizce bilen gençlerin haftada 500 dolara daglarda Amerikalılara tercümanlık için kuyruğa girmesi, isadamlarinin "Savas istiyoruz" diye beyanat vermesi, Meclis'tekilerin santaja, dayatmaya bu kadar kolay boyun egmesi, piyasaların savas olasiligina olumlu tepki vermesi sabrinizi zorlamiyor mu?

Meclis kulislerinde "Ret"çi milletvekillerini etkilemek için lobi çalışmasi yapan, güç odaklarını birer ikiser elçilikte yemeğe alan Amerikalılar sinirinizi bozmuyor mu?

Zihinlerden ceplere, oradan Anadolu topraklarına yayilan bu isgal size de "Ne oldu bize" dedirtmiyor mu?

Hiç lafi çevirmeyelim:

Bu, bir isgal görüntüsüdür.

ABD, bu gayri mesru isgali tasdik isini, muhalefette olsa buna en çok direnecegi sanılanlara, Müslümanlıkla politika yapanlara ihale ediyor.

Irak'ta kurulacak "kukla Kürt devleti"nin bölge için "Müslüman bir israil" olmasından korkanlar, kendi elleriyle Türkiye'yi bir "Müslüman israil" haline sokuyor.

Bush doktrini, ABD'nin yeni global rolünün tetikçiligini AKP'ye yaptiriyor.

Cuma çıkislari ABD bayragi yakanlar, hükümet olunca o bayragi göğsüne asiyor.

AKP, ilk krizde havlu atiyor.

Meclis, sadece ülkeyi ABD'nin yanında haksiz bir savasa sokmakla kalmiyor, milli iradenin parayla ya da baskıyla yön degistirebilecegi izlenimini de pekistirmeye hazirlaniyor.

ABD, kirli islerinde kullandigi AKP'yi ilk fırsatta burusturup atacaktir; ama bu utanci silmek bize kusaklara mal olacaktir.

Bunlari "romantiklik"ten yazdigimizi sananlar yanilmasin.

Savasin, finans kapitalin ekonomik krizi asma yöntemlerinden biri oldugunu biliyoruz biz...

Silah tüccarlarının, petrolcülerin, müteahhitlerin, tarimcilarin cenk istahinin ardindaki motivasyonu görüyoruz.

Bunun sonuçlarını en iyi Nazi deneyiminden tanıyoruz.

Zorbalığın karşısına dikilecek bir dünya koalisyonunun da olmadığı günümüzde, insanlığa kendini savunmak için terör dışında yol bırakmayan bu dayatmanın karşısına dikiliyoruz o yüzden...

O nedenledir ki, bir yandan çocuklarımızı uzun siren sesleriyle sığınaklara yollarken, umudunu, komsusunun cesetleri karşılığı olarak alacağı paraya bağlamış onursuz bir ülkenin yurttaş olmamak için sesimiz çıktığında, gücümüz yettğinde, kalemimiz yazdığında "Savasa hayır" diye haykırıyoruz.

13 Mart 2003 Milliyet

Rahatsız ile iktidarsız

"Türkiye'nin çok partili demokrasi tarihini özetle" deseler iki cümle söylerim:

"Asker rahatsız!"

"Hükümet iktidarsız!"

Bu iki cümleyi ne çok duyduk 1946'dan beri...

Asker, mütemadi bir tedirginlik içinde olageldi hep...

Ve gelip geçen basbakanlar, seçim kazanıp da iktidar olamamayı bir türlü hazmedemedi.

Son dönem, hükümette istediğini yapamayan ya da istemediğini yapmaya zorlanan her lider aynı şeyi söylemedi mi:

"içime sindiremiyorum."

"Rahatsız askerler" ocığı burası...

"Hazımsız liderler" diyari...

Kapatılmış partiler, devrilmiş hükümetler mezarlığı...

Ne yapsak, ne etsek makul bir nizamla oturtamıyoruz "Rahatsızlarla iktidarsızlar" arasındaki ilişkiyi...

Buna "atanmışlarla-seçilmişler" ilişkisi de diyebilirsiniz.

Veya "itilmişlerle kakılmışlar"...

Öyle bir ilişki ki, sonunda mutlaka hır çıkıyor:

Ya iktidarsızlar rahatsız oluyor;

ya rahatsızlar iktidar!..

"Dogustan iktidarsız", yeni bir hükümet kuruluyor iste...

"Delikanlı", devletin milli siyaset belgesinin yazılı olduğu kırmızı kitapla tanışmaya geliyor.

Senaryonun gerisini artık tecrübeyle biliyoruz:

Kitabı okuyacak; okudukça orada -egitimden savunmaya, diplomasiden, diyanete- kendisine yazılacak fazla sayfa bırakılmadığını görecek.

Ve o andan itibaren de "hazımsızlık" sorunları baş gösterecek.

Daha hükümet kurulmadan bu belli olmadı mı?

Aslanlı kapıdan gelen bir açıklamayla, iktidar partisinin meclis grubuyla tabanının teamülü hiçe sayılmadı mı?

"Kıbrıs'ta çözümsüzlük çözüm değildir" diyen "Delikanlı", "kitaba bakınca" çözümsüzlük kararına bizzat göz yummadı mı?

Verdiği demeçler Disisleri sözcüsünce yalanlanmadı mı?

Grubunun yırtıp attığı savaş tezkeresi, Amerikan dayatmasıyla uygulamaya konmadı mı?

Daha dogmadan iradesi ipotek altına alınan hükümet, tasdikçi durumuna sokulmadı mı?

Üç gün önceki Le Monde'un baskıyazısı şöyle başlıyordu:

"Türkiye'deki iktidarın gerçek niteliği nedir? AB üyeligine aday bu büyük ülkeyi gerçekte kim yönetiyor?

Kıbrıs'ta, Irak sorununda kim karar veriyor? Ordu mu? Demokratik yolla seçilen hükümet mi?"

Soruların cevabı tarihte var.

"Asılmış bir basbakan"ın koltuğuna oturan herkeste bir nebze "hazımsızlık" sorunu olur.

"Biri bayramlık, biri idamlık" iki urbayla isbasi yapanlarda "iktidarsızlık" derdi azar.

Kırmızı kitap "delikanlıyı bozar."

iste o yüzdendir ki, Türkiye'nin çıkışı, biraz da "Rahatsızlarla iktidarsızlar" arasındaki ilişkiyi nizama koymaktan, seçilmişlerle atanmışlar arasındaki yetki çatışmasına çözüm bulmaktan geçiyor.

O çözüm olmayınca, figüran delikanlılar mehter marsıyla gelip, izmir marsıyla gidiyor.

15 Mart 2003 Milliyet

Hamza... Kardesim!..

Hamza 12 yasinda...

Bagdat'in merkezinde bir apartman dairesinde yasiyor.

Futbolu seviyor.

En büyük hayali, Saddam'la tanisip ona dogum gününü anlatmak...

17 Ocak 1991 gecesi dogmus Hamza... ABD'nin Irak'i bombaladigi gece...

Babasi Kuveyt sinirinda askermis, annesiye evde yalniz...

Saat 02'de evlerinin yakininda bombalar patlayinca sancilanmis annesi... Komsulari sarmalayip siginaga indirmis, sabaha kadar disini sikmasini söylemis.

Sabah gittikleri hastanede, daha Hamza'nin göbek bagi kesilmeden bombardiman baslamis yeniden; herkes siginaga kaçmis. Hamza, Ocak ayazinda, elektrik ve kaloriferin yanmadigi, camlan kirik bir hastane odasında çirilçıplak kalmis.

Ömrünün ilk üç gününü 300 kisiyle bir siginakta sürekli aglayarak geçirmis. O günlerde erken dogum yapan

çoğu annenin oksijensizlikten bebegini kaybettigini, kendisinin mucize eseri yasadigini sonradan öğrenmis.

Ambargo yüzünden yeterince beslenemeden, ilaçsiz büyümüs Hamza da, yasitlari gibi... Ama dersleri iyi... Okulda sekiz yıllık Iran savasini okumuslar, ama henüz son Körfez savasma gelmemisler.

Bugün olup bitenlere dair tek bildigi, "düşman Ameri-ka"nin onların topragini ve petrolünü istedigii...

Dogdugu gün patlayan savasin daha agirinin yaklastigim duyuyor, ama Guardian muhabirine "Savas çıkacagini sanmiyorum" diyor, "Bunlar sadece söylenti..."

Siz ekranda hep, bir yandan yiginak yaparken bir yandan "Bizi geciktirdiniz" diye fırça çeken Amerikalilari ve "Amerikalilari kizdirdik" diye dövünen yorumculari görüyorsunuz.

Yani basinizdaki Hamza'yi tanimiyorsunuz.

"Üç kurus ugruna", "düşman"iyla isbirligi yaptiginiz için kiziyor mu, bilmiyorsunuz.

Okyanus ötesindekilere bir sey ifade etmez belki; ama asirlarca birlikte yasadik biz Hamzagillerle...

Sadabat'ta, Bagdat Pakti'nda birlik olduk.

Kuzey Irak, Bagdat'in denetiminden çıkincaya dek dalasmadik birbirimizle...

Irak, Türkiye'nin çevresindekilerden en az sorunlusu olageldi.

Suriye'yi düşünün, Sovyetler'i... Yunanistan'i... Bulgaristan'i... İran'i...

Irak, savası düşünceğiniz son komsunuzdur.

Türk tarih kitapları, Arapların Türkiye'yi arkadan hançerlediğini yazar ya; şimdi tarih dersinde ihanet öyküleri dinleme sırası Hamza ve kuzayında...

Hayatta kalırsa, tarih öğretmeni ona asırlık komsusunun "çok borçlandığı için", "ABD'yi kızdırmamak için", "6 milyar dolar için" "düşman"la işbirliği yaptığını anlatacak. "Komsuda yangın varken sessiz kalamayız" diyen Türk başbakanının meraminin, bir kova suyla kosup gelmek değil, yangına körükle gitmek olduğunu söyleyecek.

Bu kirliliğe rol almazsak "Bush bizi affeder mi" bilmem, ama alırsak, hiç kuskunuz olmasın ki, Hamza ömür boyu affetmeyecek.

Sevgili Hamza!..

Artık bombaların sizin oralara düşmesine saatler var.

On iki yıl önce seni dünyaya getiren savaş, belki bu kez ölümün ülkesine götürecektir.

Hayatta kalabilirsen, buralarda sadece ülken paylaşılırken ganimetten pay kapmak, cinayete ortak olmak isteyenler değil, seni düşünenler ve acini hissedenler de olduğunu bilmeni isterim.

Bizi affet!

Kolay gelsin kuzayım!

18 Mart 2003 Milliyet

Mazlum Sever misiniz?

Türkiye halkının yüzde 96'sinin savaşa karşı olduğu söyleniyordu.

"Ama savaş çıkmazsa ekonomi çakılıp borsa düşebilir, ona göre" dediler.

Oran yüzde 80'lere düştü.

"Dolar da fırlar" dediler.

Yüzde 70'lere indi.

"Girmezsek Kürtlerin orada devlet kurabileceği" söylendi.

Halkımızın yarısı "Haydi savaşa" çığlıkları atmaya başladı.

ilkelerimiz kosullu bizim...

insanligimizin sinirlari var.

Bir "ama" baglaciyla rahatlikla tezimizin tam tersini savunabiliriz.

"Savasa karsiyim, ama kaçınılmazsa savastan yanayim" gibi bir mantik yürütebiliriz mesela...

"iskenceye karsiyim, ama bilgi almanın baska yolu yoksa is degisir."

"insan özgürlüklerini destekliyorum, ama güvenlik söz konusuysa vazgeçilir."

Hepimiz vicdanen mazlumu sevsek de, fikren güçlüden yana saf tutariz.

Bu güce tapınma huyunu hayatın her alanında gözleyebili-yoruz.

Okulda sınıf başkanları sınıfın en mazlumlarından değil en güçlülerinden seçilir hep...

Topu olan çocuk, mahalle maçında daima santrfor oynar.

Hocalar en çok mazlum talebelere yüklenir; talebeler de en çok mazlum hocalara...

"Mazlumin 'ah'inin aheste aheste çıkacagina" inanılsa da, "güçlünün 'oh'u daha seri çıkacagından" çoğunlukla daha korkutucudur.

O yüzden mazluma acınır, ama sahip çıkılmaz.

Halkın mazlum sempatisine örnek verilen Menderes vakası, iddia edilen şeyin tam tersine örnektir aslında...

27 Mayıs'ta halk "mazlum"u ânında daragacının altına gömüp, müdahalecilere alkış tutmak için meydan aramaya koyulmuştur.

12 Mart'ta asılan gençlerin, 12 Eylül'de tutuklanan liderlerin de gözünün yasına bakmamıştır.

Haa, vefakârdır o ayrı...

Ama vefa, mazluma attığı kazıklardan dolayı hissettiği vicdan azabını hafifletmenin bir yoludur.

Demirel sürgüne gönderilirken gikini çıkarmayanlar, sürüldüğü yerde onu gizlice peynirle sütle besleyerek sinsice özür dilerler.

"Arkanda duramadık, idare et. Durumu biliyorsun, ilerde görüşürüz. O arada sen beslenmene devam et"

mesajıdır bu...

"Baba" dönünce herkes yeniden "babacan" kesilir.

Oysa vefa ayrı şeydir, haksızlık karşısında mazlumdaki yanı olmak ayrı...

Birincide ezik bir vicdan azabı vardır; ikincisi bilinçli bir tepki gerektirir.

Toplumsal bilincin yeterince palazlanmadığı, mazlumin örgütlenmediği diyorlarda, güç tutkusu (daha doğrusu, güçlülere tutku) daha ağır basar.

Evde otoriter babaya "saygı"yla başlayan bu alışkanlık sınıfta öğretmeni, mahallede bekçiyi, askerde komutanı da içine alarak dalga dalga büyür ve en üst katmanlarda tapınma derecesine varır.

Tirmanılan her basamakta dizi dizi mazlumların sırtları vardır.

Bir anket yapılırsa, halkın "Vur basına al ekmegini" türünden mazumlardan hiç de hazzetmediği çıkacaktır ortaya... Mazlum karşısında yaygın tepki, "Bırak su sünepeyi, Allah vurmuş zaten" çikisidir.

Gol yemiş kaleciye, seçim kaybetmiş lidere, kaza yapmış sürücüye, kötü yola düşmüş kadına pek iyi gözle bakılmaz buralarda...

"Zavallının ne derdi vardır kim bilir" denmez.

Kaleci ille ibnedir, lider anca himbil; sürücü kör, kadın orospu...

O yüzden "gücü gücü yetene" deyisi daha iyi anlatır bizi...

"Ne utanmaz köpekleriz / kimi görsek etekleriz" siiri daha gerçekçidir.

Böyle bir halkın yüzde 96'yla karşı çıktığı bir savaşa, on beş gün içinde gönüllü hale gelmesi şaşırtıyor mu sizi?..

Haksızlığı ayan beyan bir savaş karşısında iki fırça yiyip, üç kurus koparınca ABD'yi eteklememiz, aslında ne olduğumuzu göstermiyor mu?

19 Mart 2003 Gazetem.net

Peki Niye Yedik Bu Pisliği?

Çok beylik bir fıkra, ama duruma öyle uyuyor ki...

Hani ırgatla ağa, at arabasında gidiyorlarmış da, ağa sıkıntidan, "Su atın pisliğinin yarısını ye, araba senin olsun" demiş.

ırgat pisliği yiyip arabaya konmuş, ağa ağlamaya başlayınca acıyıp pisliğin kalanını yerse, arabayı iade etmeyi önermiş.

Pisligin kalanini da aga mideye göndermis.

Yola devam ederken ırgat gülümsemis:

"Agam, gene sen agasin, ben gene ırgat. Peki biz niye yedik bu pislighi?.."

Baskan Bush'un "at pazarlighi" dedighi bu muydu acaba?

Atlantik ötesindeki agamizla aylar süren pazarlıktan sonra, bütün itibarimizi sıfırlamak pahasına geldigimiz noktaya bakar misiniz:

Savasta Amerikan üsleri kullanılmayacak.

Türkiye'ye Amerikan askeri gelmeyecek.

ABD de Türkiye'ye zirnik yardım vermeyecek.

Ne olacak peki?

Amerikan uçaklari Türk hava sahasından Irak'a geçecek.

Karsiliginda Irak'in toprak bütünlüğü ve Türkmenlerin haklari gözetilecek.

Dünya Bankasi ve IMF'de ABD, Türkiye'ye "güçlü destek" verecek.

Madem gelinecek nokta buydu; aylar önce bunu söyleyemez miydik?

"Bu iste yokuz. Komsumuzu isgal için topragimiza yabancı asker sokamayız. Ama bir müttefik olarak hava sahamizi açarız" diyemez miydik?

Bu, çok daha itibarlı bir durus olmaz miydi?

"At pazarlighi yapan bir hükümet", "baski karsisinda gerileyen bir millet", "iradesini parayla satan bir Meclis" görüntüsünden iyi degil miydi?

Gelinen su nokta, bosanan bir kari kocanın tazminat kavgasına benziyor: ABD, "Üsler bende kalsin, biraz para atayım" diyor.

Türkiye, "Sen o paraya ancak hava (sahasini) alırsın" diye karsi çıkıyor; "Tam destek, bir pakettir ve sana 6 milyar dolara mal olur"a getiriyor.

Bunun üzerine ABD, "Kalsin o zaman; ne kadar ekmek, o kadar köfte" deyip pazarlighi kapatıyor.

Le Figaro gazetesi dün bu durumu "Türkiye mehter marsiyla savasa giriyor" diye tanımladi.

iki adım ileri, bir adım geri atarak ve her adımda ulusal onuru ayaklar altına alarak, basladigimiz noktaya döndük.

Türkiye, bu politikayla ne isa'ya ne Musa'ya yaranabildi.

Hem ABD'yi hem Irak'i kaybetmek gibi zor bir isi "becerdi".

"itibar mi, para mi" ikileminde kivrancırken itibar da, para da gitti.

Korkum odur ki, simdilik isini Türkiye'deki üsler olmadan, Anadolu'ya asker sokmadan, Kuzey Irak'i bombalayarak halletmenin yolunu arayan ABD, savaşın ilk asamalarında Türk ekonomisi yere çakılınca hepten köseye kistirdiği müttefikinin kapisini çalacak ve "Aç kapiyi" diye bezirgan pazarlığı yapacaktır.

Gerek kalırsa, o zaman Meclis'in, kosulsuz teslim olacağı hesaplanmaktadır.

Hükümet, okullarda ders olarak okutulacak bir "kötü yönetim" örneği verdi.

Simdi agzında berbat bir tatla bir ata, bir de agaya bakıp "Peki biz niye yedik bu pıslığı" diyor mudur acaba?

20 Mart 2003 Milliyet

Gastropolitik Devrede...

"Düşmanın sarabı"ni güröldeyen bir öfkeyle denize döken kızgın Amerikalıları ekranda gördünüz mü?

Ellerindeki pankartlarda "Nankör Fransızlar! Biz sizi Normandiya'da kurtarmamış mıydık" yazıyordu.

Fransızlarsa buna minnettar olup Irak krizinde Amerika'nın yanında saf tutacaklarına, bu saldırganlığı gayri mesru sayıyor ve Birleşmiş Milletler'de veto etmekle tehdit ediyordu.

Bunun üzerine, sıradan Amerikalıdaki Fransız hayranlığı yerini bir anda Fransız düşmanlığına terk etmiş ve önce saraplar güme gitmişti.

Amerika, bundan böyle kendi sarabını içmeye karar vermişti.

Ardından daha komiği geldi:

Bütün dünya pazarında "French fries" diye pazarlanan "patates kızartması"nın adı "Freedom fries" yani

"Özgürlük kızartması" olarak değiştirildi.

"Fransız ekmeği"ne de "Hürriyet somunu" ismi takıldı.

Öfkeden Amerika'daki Fransız otel zincirleri de payını aldı.

Yeni dünya, yaslı kitaya darıldı.

itiraf etmeli ki, denize Frenk sarabi boca eden Amerikalilerin görüntüsü, birkaç yıl önce Abdullah Öcalan'ı teslim etmeyen italya'nın elçiligi önünde ithal portakal kasalarının üstünde ziplayan Türklerin görüntülerine benziyordu.

Demek bu "gâvurun malf'na kizip karsisina "yerli mali icadi" çıkarma isi, dünyanın her yerinde oluyor.

Ama Fransız lideri Chirac, global çağda bu tepkilerin pek ise yaramayacağını, oldukça alayci bir cevapla gösterdi:

"Hatırlatmalıyım ki, artık bu malları üreten şirketler çokuluslu" dedi.

"Kendiniz kaybedersiniz" demeye getirdi.

Biz de bir dönem Ruslara kizip "Rus salatası"ni "Amerikan salatası" diye satmaya başlamıştık.

Kimi bu isim değişikliğinin miladının Johnson mektubu olduğunu söyler, kimi soğuk savaşın başlangıcına kadar geri gider.

"İskender" kebabının adının Alexandria olarak değiştirilmesi de öyledir.

Yasanan dönemin akılcılığına dair işaret verir.

Siyasetle kültürün sınır çatışmaları bunlar.

Oysa bu iki alan, çatışmaya çok da müsait değildir.

Siyaset takalar gibi gündelik ve çevik hareketlenir; kültür ise transatlantik gibi ağır manevra yapar.

Değişmesi yıllar alır; sonuç vermesi on yıllara yayılır.

Siyasette taraflar keskindir; buna mukabil kültür alanı daha giriftir.

Ege'de karasularını net çizgilerle ayırırsınız da, cacık Yunan mı, Türk mü, bilemezsiniz.

Bunlar uçsuz bucaksız polemiklerdir.

Bir sonuca da götürmez toplumlardır...

O yüzden en iyisi bu alanı rahat bırakmak, tabiiyetine aldirmaksızın cacığın, salatanın, sarabın keyfine bakmaktır.

Haksız bir savaşın vicdan azabını denize döktükleri Fransız sarabından çıkarmaya çalışan Amerikalılara sunu öneririm:

Döktüğünüz saraptan birer firt alıp, saraplı dilinizle "French kiss"i deneyin.

Ya da kısacası, "Savasmayın sevisin!"

20 Mart 2003 Aktüel

Bir Keloglan Masali

Komik ama gerçek:

Türkiye, sakarligi sayesinde savasin disinda kalmayi becerdi.

Her sey Keloglan masalindaki gibi gelisti.

Zayif diye küçümsenen, yoksul diye asagilanan Keloglan, cesaretiyle degilse de kurnazligiyla, saskinligiyla Cihan padisahini dize getirdi.

Masaldaki gibi altindan kalkamayacagi bir is yüklenmisti:

Haramilerle çarpisip Padisah'in kiziyla altinlarina konacakti.

Ödülü kapmak için akil almaz alicengiz oyunlari oynadi. Altan aldi, üste çıktı. Hile yapti, çamura yatti.

Gücünü abartti, hava atti. Kâh öfkelenirdi Padisah'i, kâh sabrini tasirdi.

Sonunda altinlari alamadi, ama kizi kapti:

Savasmadi sivisti.

Simdi onca maceradan sonra, Padisah'a posta koymus bir kahraman edasiyla, semersiz eseginin sirtinda, masalin basladigi noktaya dönüyor.

Bakmayin siz Padisah için gözyasi dökenlere...

Pespaye bir pazarligin suya düşmesiyle de olsa Türkiye'nin bu çamurun disinda kalmasi iyidir.

Krizin basindan beri yaziyoruz:

Bir petrol savasi bu; Amerika'nin kendi silahlandirdigi bir ülkeyi silahsizlandirma bahanesiyle yürüttüğü

haksiz bir saldiri...

Uluslararası hukukun ve dünya kamuoyunun reddettiği bir isgal...

Hak karsisinda gücün, mesruiyet karsisinda zorbaligin, diplomasi karsisinda militarizmin baskisi...

Bir bölge diktatörünü devirme gerekçesiyle bir dünya diktatörünün sahne almasi...

Türkiye'nin komşu Irak halkina karsi böyle bir saldirganliga -simdilik- alet olmamasi, aylardir yürütülen pazarligin tesadüfi, ama büyük bir kazancidir.

Türkiye, ağır şartlara bağlanmış bir yardımı almayarak "üç kurus için komsusunu vuracak bir tetikçi" görüntüsünden kurtulmuştur.

TBMM, -ABD Baskani yerine- kendi Baskanina kulak verip "yabancı askere ve üslerin teslimine hayır"

diyen ilk iradesini savunmuştur.

"BM, mesruiyet, hukuk, kamuoyu dinlemem. Bana karsi koyan ülkeyi isgal ederim" diyen bir cebir düzeninin insasina alet olmamistir.

Kuzey Irak batakligina girip, kendi yurttaslari arasinda da iç çatismaya yol açabilecek bir felaketten korunmus-

tur.

"Komsuyu isgal edemedik, isgalciye yardima gidemedik, 6 milyar dolari cebe indiremedik" diye dövünenlere kulak asmayin.

"Kötünün iyisi" olmuştur.

Evet, Keloglan'in dehasiyla olmadı bunlar...

Hatta bizimki, tam tersi için yola çıkmisti.

Bu sonucu, ABD'nin, karikatürlere yansiyan gerçek yüzünü çabuk göstermesine, büyükelçisiyle kimi yetkililerinin halki ve Meclis'i hiçe sayma cüretine borçluyuz; biraz da Washington'un Ankara'nin himbilliginden yilip plan degistirmesine...

Artık ne olursa olsun Türkiye, baskı ve parayla herkesi dize getirebileceğini sanan bir dünya devinin dayatmasına ragmen uluslararası hukukun gereğini yapmalı, ilelebet yan yana yasayacağı bir komşu halka saldırmamalı, bölgeye istikrarsızlık, dünyaya terör getirecek bir düzene yataklık yapmak yerine, savasa karşı güçlerin safında yer almalıdır.

Bundan sonra yeni tezkereler getirmek de, Iraklı diplomatları kovmak da, Kuzey Irak'ta bela aramak da yanlıştır.

"Padisah"ın öfkesi mi?

Hiç korkmayın, dış geçirmesi zor bir Keloglan görüntüsü, ucuza kapatılmış bir iç güveysi imajından evladır.

22 Mart 2003 Milliyet

Umurunuzda mı?

Savasin patladigi gün...

Heyecan içinde Meclis'e kosuyoruz.

Dünyanın beklediği karar çıkacak:

Acaba Türkiye hava sahasını Amerikan uçaklarına açarak savaşa girecek mi?

Yanımda uluslararası bir haber ajansının İngiliz muhabiri var. Basın locasından oturumu izliyoruz, İngiliz, ne konusulduğunu merak ediyor. Kürsüdeki milletvekilinin sözlerini tercüme ediyorum:

"Karnin yardım kazma ilen, bel ilen/

Yüzün yırttım tirmiginen, el ilen"

İngiliz hayretle, "Türkiye savaşa girmiş mi yani" diye soruyor.

"Yok", diyorum; "Karni yarılan, adam değil, toprak. Bu, Asik Veysel'in bir siiri. Bugün 30. ölüm yıldönümü de... Meclis onu anıyor".

İlk mebus, konuşmasının sonunda dayanamayıp kendi siirini okuyor.

Ardından ikinci konuşmaci çıkıyor. O da "Dünya siir günü" münasebetiyle uzun bir söylev attırıyor.

Sonra üçüncü milletvekili, Kahramanmaraş'a Çin'den çelik mutfak malzemesi ithaline son verilmesini istiyor.

Artık tercüme etmiyorum.

Yarım saatin sonunda konuşulan konu şu:

"Ergene nehrindeki kirliliğin araştırılması için kurulan Meclis komisyonuna verilen sürenin uzatılması..."

Bir CHP milletvekili, defterinin arasına sakladığı, "Savaşa hayır" yazılı kâgidi gizlice basın mensuplarına gösteriyor.

(Sınıf) Başkan(i), "Arkadaşlar görmüyorum sanmayın" diye kızıyor.

Nihayet söz savaşa geliyor. Gizli oturuma geçileceğinden gazetecileri dışarı çıkarıyorlar, İngiliz'le çıkarken

"Asıl ilk yarım saatlik rezalet gizli kalmalı, kalan bölüm halka açık tutulmalıydı" diye düşünüyorum.

Az sonra dünya ajansları, savaşa girecek bir ülkenin meclisinden ilk konuşmaları geçiyor:

"Gene beni karşıladı gül ilen

Benim sadik yarim kara topraktır".

"Vekil" böyle de "millet" nasıl dersiniz?

Savaşın patladığı gece herkes ekrana yapışmış durumdaydı.

Ne için?

Besiktas-Lazio maçını izlemek için...

Savaşın başladığı 20 Mart 2003 Perşembe gecesinin rating sonuçları, insanlığın durumunu belgeliyor adeta...

Gelir ve eğitim düzeyi yüksek AB grubunda "en çok izlenen 100 program" listesi: Açık olan her 3 televizyondan birinde maç var.

Listenin ikinci sırasında Zerde dizisi....

Üçüncü sırada bir başka yerli dizi: Hayat Bilgisi... Savaşın tartışıldığı Siyaset Meydanı mı? 33. sırada...

Amerika'nın en büyük müttefiki bu iste:

insani çileden çıkaran bu umursamazlık... duyarsızlık... adamsendecilik...

banadokunmayanyılanbinyasasincilik... baltutanparmaginiyalarcılık...

savasabendekarsiyimamaa-damnasilolsavuracakbaribizdenasiplenelimcilik...

stratejika-çidanTürkiyebusavasindisindakalmamalıcılık,

ehmadembas-ladiartıkbarıçabucakolupbitsindeisimizebakalimcilik...

iste çok bilmiş yorumcular, sivil savaşçılar, pasif alkışçılar, milliyetçi Amerikancılar, hırslı borsacılar...

haftalardır kiskırttığınız, istediğiniz, beklediğiniz savaş ekranınızda...

Yaslanın arkanıza...

Maçlarla diziler arasında zaplarken arada savaşınıza da göz atın...

Görün, o günlerdir övgüler düzdüğünüz bombalar nerelere düşüyor, yolunu gözlediğiniz savaş kimleri vuruyor.

Çaresiz bir halkın petrol uğruna boğazlanışını izleyin.

Patlatın misirları... açın biraları... yakın kinaları!..

Bagdat'a bakın... eserinizle övünün!..

23 Mart 2003 Milliyet

Bagdat'ın Direnisi, insanlığın Direnisidir

Direniyor Bagdat...

Ormanlar kralinin köseye kistirdigi ciliz bir kirpi gibi can havliyle, var gücüyle direniyor.

Herkesi, -en basta da haftalardir "Savas basladigi gün biter", "Bagdat 48 saatte çöker" diye bilgiçlik taslayan Amerikan patentli ekran uzmanlarini- saskina çeviren bir cesaret ve metanetle direniyor.

Savasin, ambargonun, diktatörlüğün pençesindeki onca yıldan sonra, Nasiriye'de ölerək, Ümmü Kasr'da yaralanarak, Basra'da bombalanarak yapayalniz direniyor.

Dünyaya, zorbaliga teslim olmamayi öğretiyor.

Yeniliyor Washington...

Irak karsi koydukça, harp uzadıkça, kayiplar arttikça yeniliyor.

"Tek oglumu elimden aldin Bush" diye kinlenen babanın öfkeli gözünde, tutsak düsmüs Teksasli çavusun titre-yen sesinde, Irakli bebegin bombayla yanmis yüzünde, dünya caddelerinden yükselen baris talebinde yeniliyor.

Askeri cephede ilerledikçe siyasi cephede geriliyor.

Agladıkça makyaji akan bir acuze gibi, vuruldukça insan haklarindan, uluslararası hukuktan, basın özgürlüğünden, kamuoyundan uzaklasiyor.

Irakli esirleri sere serpe sergiledikten sonra kendi esirlerinin halinden, "Hukukun bir gün herkese lazim olacagini" öğreniyor.

ilkinde 100 saatte kazandigi bir savasi, 12 yıllık ambargoya ve vahsi savas teknolojisine ragmen -150 saatir-sürdürerek gemleniyor.

Gün geçtikçe, ABD savasi kaybediyor.

Çöküyor Ankara...

Degerini abartip çevrede çok önemsendigini sanirken aslında 5 para etmedigini anlamis bir palavraci gibi dagiliyor gardi...

Yillarca hizmet ettigi efendisinin, "Ben izin vermedikçe komsunun bahçesinde oynayamazsin" demesiyle aczini fark ediyor.

Vazgeçilmez olduğunu zannederken evlatlıktan reddedilip mirastan mahrum bırakılmışçasına "Ben bir hiçim, kimsesizim" teranesiyle ağlıyor.

Hep baskasının harçlığıyla, ona buna bekçilik yaptığından ve tafrasıyla bolca düşman kazandığından şimdi nereye sığınacağını bilemiyor.

Dagılmış ordular gibi, her kafadan bir ses çıkararak, zor zamanda kendini ayakta tutan değerleri, özgüveni, birlikteliği ayaklar altına alarak çözülüyor.

Ama her felaket sonrasında olduğu gibi, kendi basına ayakta durmanın, boyun eğmeden bağımsız yaşamının,

emegiyle üretilen hakça üleşmenin nimetini yeniden keşfedeceği, dostu düşmandan ayırt edeceği, dünyanın barışsever güçleriyle esleseceği günlere yaklaşıyor.

Sanılanın aksine "kötü senaryo", Bağdat'ın iki gün içinde düşmesiydi. Çünkü Irak'ı kolayca ufalayan orman kanunu, yarın ABD'yi dinlemeyen tüm ülkeleri hedef alacaktı.

Dünya, Saddam'la nasıl olsa bas eder, ama Bush'la basa çıkamazdı.

Irak'ın direnişiyle ABD, hem mazlum halkların kolay pabuç olmadığını öğrenmiş hem de kendi antitezini dünyaya getirmiş oldu.

Amerika kazansa da, artık herkes "Baska bir dünya gerekliliğini biliyor.

Bir hipergüç, dünya hâkimiyeti uğruna, insanlığın tarihi kazanmalarını, uluslararası hukuku, Birleşmiş Milletler'!, ulusların kaderini tayin hakkını hiçe sayabilir mi?

Cenk, bunun çengidir.

O yüzden Bağdat'ın direnişi insanlığın direnisidir.

Bagdat ne kadar erken düşerse, dünya da ormanlar kralına o kadar çabuk esir düşecektir.

Ve, teslim olurken kursunlanmış Iraklinin elindeki o beyaz bayrak, kanunsuzluğun ormanında gün gelecek, herkese gerekecektir.

25 Mart 2003 Milliyet

Yalan... Yalan... Yalan... Yalan..

Kurban bayramını iple çeken bir kurbanlık koyun sağlığıyla bekliyorlar ABD'nin zafer haberini...

Yandaki koyunun ardından bütün sürünün boğazlanacağını göremeden...

Celladına âşık bir kuzu çaresizliğiyle...

iste o yüzden gözbagcilik kol geziyor ortalıkta...

Televizyon seyrederken bilinçaltımdan kırmızı bir bant akiyor:

"Yalan... yalan... yalan... yalan!.."

Apaçi helikopterinin öldürücü üstünlüğüne övgüler düzen nekrofil bir grafik animasyon geliyor ekrana...

Sonra da çakar almaz pistovuyla onu avlamış 80'lik bir Irak köylüsü...

Türkiye'nin kuruluş tarihinden iyi hatırladığı, "yurdunu savunma refleksi" bu... nefis müdafaası...

Hani sinirdan girdiği gün Amerikan askerinin postalına kapanacaktı Irak halkı?

Hani iki gün içinde Siiler düşmana katılacak, Kürtler arkadan vuracak, Saddam'ın muhafızları teslim olacaktı?

Hani kitle imha silahları vardı Irak'ın? Hani sivillere, çocuklara dokunulmayacaktı? Bağdat'ın pazar yerini bombalasin diye mi izin verdik B-52'lerin geçisine?

Arsız yalanlar bunlar!

Bilincimizin kollarını bağlayan deli gömlekleri...

ABD'nin derdi insan hakları olsa, daha geçenlerde İsrail'de vahşi bir dozerin ezip kafatasını parçaladığı kendi yurttaşına sahip çıkmaz mıydı?

Bati'nin amacı Iraklıyı Saddam'dan kurtarmak olsa, zamanında Bağdat'i silaha bogar mıydı?

Denize düştük diye yalana, yılanı sarılmanın âlemi yok.

Dirayetle, yüzmeyi öğrenmemiz gereken günlerdeyiz.

Yüzyılın en haksız savaşında tarih, en pahalı dersini veriyor.

Dostu düşmandan ayırıyor. Düşürüyor maskeleri... Devletleri küçelestiriyor.

Demirci, Öcalan'ı ABD'nin teslim ettiğini açıkladı.

Hani "terörist baskını"ni Türk istihbaratı yakalamıştı?

Erdogan'ın "Irak'a girmek için kimseden izin almayız" dediği gün ABD, Türk ordusuna girme izni vermediğini bildirdi.

Hani tam bağımsızlık siarımızdı?

Nerede her fırsatta "bağımsızlık" diye, "sulh" diye, "mazlum milletler" diye Anıtkabir'e kosusan

Atatürkçüler?..

"Tanrı dagi kadar Türk, Hıra dagi kadar Müslüman" anlı sanlı milliyetçiler, şimdi nasıl oldu da siddet tanrısının

paçasında "Küstü Amerika, yandı dolarlar" diye ağlasan birer Bushperest'e dönüstüler?

Muhalefetteyken her Cuma çıkisi yıldızlı bayrak yakıp yeşil sancak açarak "Allahuekber" nidalarıyla yürüyenler...

"... hele sizler... hele sizler!.."

Öyle yaman bir haysiyet testinden geçiyoruz ki her ferdin, her kurumun, her inancın bastan sorgulanacağı bir devir çıkacaktır savaşın kanlı enkazı altından...

Evet, "birlik zamanı, zaman"...

Öyle "milli" filan bir birlik değil bu; zalime karşı mazlumun, saldırganlığa karşı hukukun, teslimiyetçiliğe karşı direnisi, vicdansızlığa karşı merhametin, ölüme karşı hayatın yanında saf tutanların (dinine, fikrine milliyetine bakmaksızın) birlik olma zamanı...

Tarihi bir kavsak noktasında, yeni ve büyük ittifakların esigindeyiz.

Şimdi "Öldürmeyeceksin" diyen mukaddes kitaplardan başlayarak en temel kaynakları sarsmanın, en bildik ideolojilerle hesaplaşmanın, insanlık adına bildiğimiz, biriktirdiğimiz ne varsa ortaya koymanın vaktidir.

Ama o hesap zamanına dek mütemadiyen çalmalı sirenler...

ABD çuvalladıkça havucu sallamaya, parayı koklatmaya başladı.

Asil tezkere geliyor demektir bu...

Barışın ordusu daha güçlü haykirmaya hazır olmalı.

27 Mart 2003 Milliyet

Kürtlere..

Mezopotamya'da asirlardır birlikte yaşayan kavimlerin arasına gökten Amerikan askeri yağdırıldı dün...

Türkler güneye inmesin, Araplar Kürtleri kirmasın diye...

Güney'de sıkışan Amerika, Saddam'ı Kuzey'de sırtından vurabilmek için Iraklı Kürtleri silahlandırıyor. Bu işbirliğinin ödülü malum:

"Vaat edilmiş topraklar..."

Bu satırların yazarı, Güneydoğu'daki insan hakları ihlallerini, yakılan köyleri, zorunlu göçü, diski yedirmeye varan baskıları eleştirmiş, Kürtçenin özgürlüğünü savunmuş, bu yüzden defalarca yargılanmıştır.

Bu kösede hem Türk askerinin Irak'a girmesine karşı çıkıldı hem de PKK'nin ABD ile pazarlığa oturmasına...

İlki bazı Türklerin, ikincisi bazı Kürtlerin tepkisini çekti.

Çünkü Türkler de, Kürtler de Irak'ın enkazı üstünde söz hakkı istiyordu.

"Mazlum, zulmetmekte gecikmiş olandır" deysisine hak verdirircesine...

Kürtleri anlıyorum.

Saddam, Halepçe'de zehirledi kadınlarını, evlatlarını...

Şimdi yeni bir katliam endisesiyle ABD'den koruma bekliyorlar.

Kendi bölgelerinde, kendi dillerinde eğitim görmek, kendi televizyonlarını seyretmek ve nihayetle kendi idarelerini kurmak istemelerini de anlıyorum.

Anlayamadığım, bu amaç için her yolu mübah görmeleri; "şeytanla yataga girmeleri"...

Haksız bir işgalde, devlet vaadiyle ABD'nin jandarmalığını üstlenmek, saldırganla el ele verip bir komşu halkı arkadan hançerlenmek, yarın kurulacak devletin kapısında bir ihanet yaftası gibi durmaz mı?

Tarih, "Ne pahasına" diye sormaz mı?

Kürtlere daha inandırıcı gelebilecek iki ismin şahadetine başvuracağım: ilki, kendine "Kürtlerin anası" diyen Danielle Mitte-rand...

Bes gün önce Le Monde'a yazdığı makalede Kürtlere şöyle sesleniyor:

"ABD gibi size 1975 ve 1991'de iki kez ihanet etmiş bir ülkeye güvenebilir misiniz? Yerinizde olsam güvenmem."

Diğer satırlar bir Ermeni dostumdan...

I. Dünya Savaşı arifesinde Osmanlı'yi işgal eden Batılı emperyalistleri kurtarıcı sanan "Osmanlı'nın kadim dostu gayrimüslüm halklar"ın bir temsilcisi, Hrant Dink, Agos gazetesinde şöyle yazıyor:

"Osmanlı topraklarında 100 yıl önce oynanan oyun, bu kez Irak'ta sahneleniyor. 'Batılı dostlar gelecek, halkimizi zulümden kurtaracak' deniyor.

"100 yıl önceki o beklentiler, Ermeniler açısından tam bir hüsrarla sonuçlandı. Beklentinin gerçekleşmemesi bir yana, varlığını o zamana dek belli bir millet sistematigi içinde sürdürebilen Ermeni halkının büyük bölümü yok edildi. Bir milletin kökünün kazınmasına vesile olundu. Koca halkın Anadolu üzerindeki tüm izlerinin silinmesine kapi aralandı.

"iyisi mi, gel ey Kürt kardesim, gel su isi bir bilene sor. Su Ermeni kardesinin bilirkisiligine güven... Bil ki, bu savas ortamlari, zalimlerin nezdinde bitirilmemis hesaplarin da kökten çözüme kavusturulduğu tuzak fırsatlaridir. Bu tuzaga düşme..."

Kuzey Irak'a, Türkler, Kürtler ve Arapların arasına gökten indirilen silahlı Amerikan askerlerini görünce, Türkiye'yi de kavurabilecek bir yangının endisesiyle yazdım bu satırları...

Bu savas, bizim savasımız değil.

Bizim savasımız, komşu topraga göz dikmeksizin, kendi topragımızda, birbirinin hakkını kollayan, kardeşçe bir yasami basarabilmektir.

Hasretini çektiğimiz huzur havadan değil, ancak bu basaridan gelecektir.

29 Mart 2003 Milliyet

Evet... Duygusalız

"Mantikli düşün" diyorlar.

Akilci olmamızı, "romantik" davranmamamızı istiyorlar.

"Savasa ben de karşıyım" diye başlayıp "ama" kivirt-masiyle süren sogukkanlı konuşmalarda, bu savasta ve paylaşımlarında yer almamız gerektiğini anlatıyorlar.

Bizi, "duygusallıkla suçluyorlar.

Ne çare ki, duygusalız.

Ağır yakan annesinin yani basında cansız yatan Iraklı kızı görünce "Savasta olur böyle şeyler" diyemiyoruz.

Onun topraga dagılmış saçlarına bakarken "sağlıklı" düşünemiyoruz.

O an, "iyi bir haberim var; bomba düştü ve arkadaşımız filme çekti" diyen muhabiri; "Borsanın savasa olumlu tepki verdiğini" bildiren broker'i "Türkiye'nin büyük fırsat kaçırdığından" yakınan yorumcuyu yakasından tutup sars-mak, "Siz neden bahsediyorsunuz, çocuklar ölüyor orada..." diye haykırarak geliyor içimizden...

Ah duygusalız, olmaz olsun!..

Hesap bilmiyoruz; reel-politikten anlamıyoruz. Kaçırdığımız dolarlar ve küstürdüğümüz süper güçlerin ilerde bize pahaliya mal olacağını göremiyoruz.

Türk filmleriyle büyümüşüz; onurumuzu satın almaya kalkan Önder Somer'e diklenirken, "Neyine güveniyorsun" diye damarımıza basıldığında, bükük boynumuz bir Sadri Alisik gururuyla dikiliyor birden...

Bombardimanda insanlığın en eski değerlerini savunuyoruz:

Barisi, insan canını, mazlum hakkını, hukuku, bağımsızlığı, mesruiyeti...

Savaş, etkisi yıllar sürecektir bir dönüşüm yaratıyor.

Tarih, kimin ne olduğunu belgeliyor.

Milliyetçiliğiyle ün yapmış kalemler her gün teslimiyet çağrıları yaparken, biz -ki kaç kez suçlanmışız vatana ihanetle- harami, helali, onuru, itibarı yazıyoruz; haysiyetten, tarihten, kimlikten, gelenekten sözediyoruz.

Savaş sayesinde bulduk birbirimizi...

Silkindik miskinliğimizden; saldırganın kaba sabalığı, rafa kaldırdığımız sloganlarımızla, "Hayır"lı pankartlarımızla, baris şarkılarımızla buluşturdu bizi...

Irak'ın direnisinde yurtseverliğin o güzelim dayanışma ruhunu bulduk.

Ne yapalım duygusalız?

Topragımız öyle karılmış.

İbrahim Peygamber'! yakacak odunların, balığa dönüştüğü efsanesi fışıldanmış kulagımıza... Filleri taslayan ehabil kuslarını, küffarın gözünü kör eden çöl fırtınalarını dinleyerek yetismişiz.

Hem kadere, alin yazısına, şahadete boyun eğen bir tevekkülle, hem zalime, haksıza, insafsıza isyan eden bir temayülle büyümüşüz.

O isyandır ki, bugün dünyanın en büyük ordusunu saskına çeviriyor.

Şahinler, güç gösterileri içinde insan duygusallığını görememenin bedelini ödüyor.

Yanlış hesap, Bağdat'tan dönüyor.

Ve biz, global saldırganı bataklığa gömebilecek, dünyanın kaderini değiştirebilecek bu direnisi çaresizlikle, sevinçle, duayla izliyoruz.

Belki, ağır bedel ödeyeceğiz; -ödemedik mi zamanında- ama Türkiye satılmış bir ülke, dünya Bushperest bir gezegen olmayacak.

Bir insanlık suçuna alkis tutmanın utancıyla yasamayacağız.

Çocuklarımıza "Haksız bir saldırıya karşı mesruiyetin ipine sarıldık, insani savunduk" diyeceğiz.

Cebimizden uçan dolarlar için değil, adını bile bilmediğimiz o saçları topraga dagılmış kız için dertleneceğiz.

Bunlar duygusallıksa, -gururla söyleyebiliriz-; duygusalız biz...

30 Mart 2003 Milliyet

İngilizler mi Iraklıları Kurtaracak? Geçiniz!

İngiliz Başbakanı Tony Blair, Iraklıları Saddam'dan kurtarıp özgürleştirmekten söz ederken gülüyorum içimden...

ABD'nin Irak'ı silahsızlandırması gibi bir şey bu...

Kendi yarattığı canavarla bogsan Frankenstein misali...

Hep ABD'den söz ettik. Biraz da "koalisyon ortağı"nın marifetlerini hatırlatmak için tarihin labirentlerinde dolasalım:

1958 yılı...

Irak'ın genç kralı Faysal, askeri bir darbeyle devrildi. Başbakan Nuri Said Pasa, evinden kadın kılığında kaçarken linç edildi.

İngiliz yanlısı monarşi yıkılmış, Cumhuriyet ilan edilmisti.

Darbecilerin başında otoriter general Abdülkerim Kasım vardı.

Yeni yönetim, Irak'ı modernleştirmeye girişti. Medeni kanun değiştirilip kadınlara miras hakkı tanındı.

Toprak reformu ile araziler ağarlardan alınıp köylülere dağıtıldı.

Ve sıra petrole geldi.

O güne dek Irak petrolü, IPC adlı bir İngiliz şirketinin kontrolündeydi.

IPC (Irak Petrol Şirketi), I. Dünya Savaşı'ndan beridir Irak'ta petrol imtiyazını elinde tutuyordu. Bu yüzden, millileştirme isteyen Cumhuriyetçilerden hiç hoşlanmamıstı, İngiltere, ABD ve Türkiye ile birlikte Irak'a bir askeri müdahale hazırlığına başladı. Ancak devrim hükümeti, Iraklıların desteğini kazanınca Londra, "Bükemediğin eli öp" diyerek yeni rejimi tanıdı. "Gelişmeleri el altından tahrik etmek daha gerçekçi bir tutum olacak"tı. (Ortadoğu'da Devrim Yılları/ Mahmut Dikerdem, 1st. 1977, s. 187) 1960 yılı...

Bagdat rejimi, uluslararası petrol şirketlerinin, tek taraflı olarak fiyatları indirmesine tepki olarak OPEC'in (Petrol ihraç Eden Ülkeler Örgütü) kuruluşuna önyak oldu.

Ardından, 1961'de imtiyaz bölgelerinin yüzde 99,6'sini millilestirdi.

IPC'nin de sermayesinin yüzde 20'sini istedi. IPC, bu isteği reddedince, Hükümet bir milli petrol şirketi kurulacağını açıkladı, ipler gerildi.

Veee, tahmin edin ne oldu:

1963'te cumhuriyetçilere karşı kanlı bir darbe düzenlendi. General Kasım ve yardımcıları kursuna dizildi.

İktidara el koyan Baas yönetimi, ilkin petrolü millileştiren yasayı kaldırdı. Sendikaları ezdi. Toprakları ağalara iade etti. Yeni medeni kanunu rafa kaldırdı. Partileri kapatarak iktidarı, tek partiye devretti.

Baas, İngilizlerin ve IPC'nin emir eri gibi çalışıyordu.

Lakin Irak durulmadı.

Darbeler birbirini izlerken Baas Partisi içinde Saddam Hüseyin sivrilmeye başladı. Saddam, 1972'den itibaren Irak Petrol Şirketi'nin millileştirilmesi çalışmalarını yönetti. 1975'te Baas, ülke petrolünün tamamını millilestirdi ve kalkınmasını bununla finanse etti. Bu dönemde muhalefet acımasızca ezilirken reformlara ağırlık verildi. Okuma yazma oranı yüzde 95'e çıkarıldı. Iraklılar parasız sağlık hizmetine ve temiz içme suyuna kavuşturuldu. Hastaneler, üniversiteler kuruldu.

Saddam Hüseyin, bu sayede 1979'da zirveye oturdu.

O gün bugündür Irak'ın -ve tabii petrol kuyularının da- başında...

Şimdi söyleyin; siz bu sicile bakıp İngilizlerin Saddam'ı devirmeyi, Iraklıları özgürleştirmek için istediğine inanır mısınız?

"Ortadoğu fatihi Blair"i dinlerken gülmek gelmez mi içinizden?

1 Nisan 2003 Milliyet

"Kıçıkırıklar"la Enformasyon Savası

Amin Maalouf, "Arapların Gözüyle Haçlı Seferleri"nin girişinde, Sam kadisinin, Bağdat'ta, halifenin divanına yaptığı baskını anlatır.

Kadi Ebu-Saad el-Haravi'nin sansız kafası matem isareti olarak kazanmıştır.

Kendisini sakinleştirmeye çalışan saraylıları iteler, salonun ortasına doğru ilerler ve kürsüde vaaz veriyormuş gibi nutuk atmaya başlar.

"Frenk taifesi dar-ül islam'i (islam topragini) istila ediyor" diye gürler:

"Müslümanlar hiç bu kadar asagılanmadi. Ülkeleri, bundan önce hiç bu kadar vahsice perisan edilmedi.

Durdurun bu katliami!.."

Kadi'nin yanında, yagmalanan kentlerden kaçip gelen, basi tirasli, yüzü sakalli, gözü yasli müminler vardır.

El-Haravi, Frenk saldırısına Arap âleminin kayitsizligina isyan eder:

"Ne çok kan döküldü. Ne çok güzel kız, tatli çehrelerini utançtan elleriyle örtmek zorunda kaldı. Yigit Araplar hakarete alisti mi? Serefsizligi kabul mü ettiler?"

Salondakiler, "gözleri yasla dolduracak" bu konusma karsisinda iç çekip aglasmaya baslar. Kizar El-Haravi:

"Kılıçlar savas atesini canlandirdiginda, insanin en kötü silahi gözyasidir."

Amin Maalouf'un anlattigi sahne, islam âlemi ile Batı arasındaki 1000 yıllık husumetin baslangıç noktası sayılan Kudüs'ün yagmalanması olayıdır.

Bu husumetin -simdilik- son meyvesi ise Bagdat istila-

Bu kez Frenk taifesinin dar-ül islam'i istilası, yine Bagdat'tan, ama Baskadi değil, Irak Enformasyon Bakanı aracılığıyla duyuruluyor dünyaya...

Birinci Körfez Savası'nda ABD'nin, füzelerden önce CNN'i gönderdiğini fark eden Irak, bu kez hazırlıklı çıktı savas izleyicisinin karsısına...

CNN'in karsisinda El Cezire, Fox TV'nin karsisinda Abu Dabi TV, Beyaz Saray sözcüsünün karsisinda ise Mu-hammed El Sahaf var artık...

Irak Enformasyon Bakanı, Irak'a saldırının başladığı günden itibaren dünya kamuoyunun ilgi odağı oldu.

Üniformasıyla her gün ekrana çıkarak cephedeki direnişi kendi alanında sürdürüyor, dev bir propaganda makinesine karsi neredeyse tek başına savasıyor.

Bu kez kürsü, bir cami minberi değil, bir televizyon stüdyosu...

Doğrusu, Bagdat direnisinden hemen önce başlayan bu sürpriz halkla ilişkiler taarruzuna sapka çıkarmamak elde değil.

Basta Sark isı bir masa örtüsü üzerinde başlayan hücum, gün geçtikçe gelişti. Bakanın arkasına önce Irak'ın simgesi kartal, sonra bir harita ve nihayet -"düşmanın di-li"nde yazılmış- "Ministry of

Information"

yazisi ilisti.

El Sahaf, önüne yigilan onlarca mikrofonta egilip "ister ingilizce, ister Arapça sorun" dedi ve iki dilde düşmanlarına girdi:

"Alçaklar... emperyalist Anglosakson katirlar... serefsizler.... Yere batasicalar."

Sonra, tatmin olmayip güçlendirdi vurgusunu:

"Yerin dibine batasicalar!"

Ne yalan söylemeli, bu tek kisilik halkla iliskiler ordusunun renkli hatibinin yel degirmenlerine kafa tutmasi, bütün mazlum milletlerin "ah"i gibi isliyor insanin içine...

Beyaz Saray sözcülerinin magrur, mekanik, tekdüze, derli toplu, sogukkanli sunumuna karsi El Sahaf, bu cografiyanin açık, sade, savruk, içten, kızgin dilini konusuyor.

Konusurken Amerikan ve ingiliz halkini karsisina almamaya çalışiyor, onlari liderlerinden ayiriyor.

Sogukkanlilikini koruyacak kadar profesyonellesmemis henüz; duygularini kaybetmemis. Nasil kaybetsin ki, sayilarini verdigi, duvara resmini ilistirdigi ölüler onun yurttaslari... kardesleri...

Saldiri altindaki halkinin haksizliga isyanini dillendiriyor El Sahaf...

"Arap" sözcüğünün "hatip" anlamini dogrularcasina uzun konusuyor.

Bazen hakaret dökölüyor dilinden... Mahallede müsteri kaziklayan bakkala, maçta ofsayti gol sayan hakeme "giydirir" gibi rahat, bir o kadar bizden küfrediyor. Canli yayindayken ABD ve ingiliz yetkililer için "Kiçikiriklar" deyiverdi geçenlerde ve tercüman aynen çevirdi.

El Sahaf konustukça anliyoruz yakinklik derecemizi, kan bagimizi...

Aileden birini dinler gibi, katliami anlatan bir halkin sesine kulak veriyor, gözyasi döküyoruz.

Ve 1000 yil öncesinden bir Kadi'nin sesi çinliyor kulagimizda:

"Tüfekler savas atesini canlandirdi.

Artik insanlarin en kötü silahı gözyasidir".

2 Nisan 2003 Gazetem.net

Demeliydik ki...

Colin Powell makama girdiginde ayakta beklerken, biz koltugun kenarina yaslanarak durmalı ve söyle demeliydik:

"Sayin Bakan,

Sizi bu saldirinin uluslararası mesruiyeti olmadığı konusunda uyarmistik.

Birlesmis Milletler'le ortak hareket etmenizi tembihle-mistik.

Dinlemediniz.

Bugün bölgemizde tam bir isgal kuvveti görüntüsü veriyorsunuz. Herkes sizden nefret ediyor. Mallarinizi boykot ediyor. Kamuoyunda lanetleniyorsunuz.

Dogumevlerine saldiriyorsunuz. Çoluk çocuk demeden öldürüyorsunuz. Elinizde masum Iraklıların kaniyla buraya gelebilmenizi ve hâlâ bu katliam koalisyonuna ortak olmamizi istemenizi esefle karsiliyoruz".

Masamizin üstünde Yeni Harman dergisi olmalıydı.

Liderinin Türkiye'de "Bagdat katili" afisiyle arandigini göstermeliydik Powell'a...

Ve demeliydik ki;

"Sayin Bakan, demokrasi sicilinizi ibretle izliyoruz.

Irak'ta harp kurallarini çignerken, ülkenizde de en temel insan haklarini ihlal ediyor, özgürlükleri askiya aliyorsunuz. Ortadogu kökenlileri pesinen suçlu ilan ediyorsunuz. Gözalti sürelerini uzatiyorsunuz.

Gümrüklere yeni sinirlamalar getiriyorsunuz. Amerikan esirlerinin görüntülerinin yayini engelleniyor. Savas karsiti sanatçılar, gazeteciler isten atiliyor.

Sean Penn'in Hollywood'dan, Peter Arnett'in NBC'den kovulmasindan üzüntü duyuyoruz. Bu konuda en kısa zamanda önlem alacaginizi ve yasalarda is güvencesini saglamlastiracaginizi umuyoruz."

Koltugumuzun altındaki dosyada, daha önce Washington'u ziyaret eden Türk yetkililerin görüşme tutanaklari olmalıydı. Onların sayfalarını çevirirken Powell'a dönüp, "Bakin Sayin Bakan... Burasi demokratik bir ülke... Meclisimiz bu konuda iradesini ortaya koydu" deyip eklemeliydik:

"inanin Meclis'teki Kizilderili lobisini zor zaptediyoruz. Amerika'ya heyet yollayip Kizilderili katliamina iliskin bir kanun tasarisi hazirlayacaklar. Komsumuzu isgalinize tepki de büyük. Bizden yardım istiyorsanız, isgale derhal son vermek zorundasınız. Bu sicille size yardımcı olamayız".

Biraz Ortadogu dersi vermeliydik Powell'a...

Siilerle Sünnilerin aynı camide diz dize namaz kilmasının önemini anlatmalıydik. Antiamerikan bir Arap cephesi

kuruldugunu, Irak'a Müslüman ülkelerden gönüllü intihar komandosunu yagdigini, binlerce Bin Ladin

için essiz bir ortam yaratıldığını anlatmalıydık.

"Hirsiniz ugruna bütün Ortadoğu'yu, bütün dünya kamuoyunu karsınıza aldiniz. Yıllarca yeserecek bir öfke tohumu ektiniz. Bu savasi simdiden kaybettiniz" demeliydik.

Bunları deseydik, Amerikalı bakan, alışkanlıkla elini cebine atacaktı muhtemelen...

Ona "Lütfen elinizi cebinizden uzak tutun" diye çıkış-malıydık:

"Bizden yardım istiyorsanız, kendinize çeki düzen vermek, saldırıyı durdurmak ve barışçı adımlar atmak zorundasınız. Bunları yapmazsanız destek beklemeyin. Bağdat bombalanırken TBMM'yi bypass edip ABD'ye yardıma kalkırsak o Meclis kafamıza yikilir."

Ve son sözümüz, Washington'da Türk Disisleri Baka-ni'na söylenenin tipatip aynı olmalıydı:

"Sayın Bakan, Türkiye topraklarında yapacağınız bir şey yok. Ülkenize dönün ve desteği unutun."

Bunları diyen bir Türkiye özlüyoruz.

İtibarlı, ilkeli, özgüvenli, baskı dik, ilişkilerinde eşit bir devlet istiyoruz.

Hayal gibi geliyor değil mi?

İşte öyle gelmediği zaman dostlar; adam olmusuz demektir.

3 Nisan 2003 Milliyet

Saddam'ı Alkışlayan Cimbomlu

Saddam Hüseyin, "Kaçtı" söylentilerini yalanlarcasına Bağdat'ta sokaga çıkmıştı ya...

İşte orada devlet başkanını görmek için kosturan Iraklılardan biri sarı-kırmızılı esofman giymişti.

Esofmanın göğsünde GS amblemi vardı.

Sirtında ise "Galatasaray" yazısı...

Herkesin izlediği görüntüdeki bu ilginç ayrıntıyı Star fark etti. Ekrana yansıyan, GS'nin UEFA kupasını kazandığı yıl kullandığı esofmandı. Iraklı Cimbomlu, belki o zaman edindiği esofmanı hâlâ üzerinde taşıyordu.

Türkiye'den bir takımın Batı'daki başarısının Müslüman dünyayı nasıl gururlandırdığının bir başka örneğini, Suriyeli gazeteci Hüsnü Mahalli, Post Express'te İlhami Algör'e anlatmıştı (15 Ekim 2002): Galatasaray Süper Kupa'yı kazandığında, Suriye'nin Kamışlı kenti kırsalında bir asker, sevincinden tankına binip havaya ates açmıştı.

Mahalli, Türkiye dünya kupasında maç kazanırken de Arap âleminin çalkalandığını söylüyor ve

ekliyordu:

"ibrahim Tatlises için Sam'da, Halep'te, Beyrut'ta, Fas'ta, Cezayir'de bir milyon insan toplarsiniz. Adam seviyor iste..."

Cimbomlu Iraklinin ekranda görünmesinden iki gün önce Türk Disisleri Bakani, ülkesinin Irak'a karsi

"saldirganlar koalisyonu"nda saf tuttugunu açıkladi. Daha önce "Bagdat bombardimaninda ölecek çocuklari düşündükçe uykularinin kaçtigim" söyleyen Abdullah Gül, Bagdat bombardimaninda çocuklar ölürken, ABD'nin baskisiyla Ankara'daki Irakli üç diplomati "istenmeyen adam" ilan ederek kovdu. "Bu savas mesru degil" diyen Cumhurbaskanina, "Bu, bizim savasimiz degil" diyen Genelkurmayina, "Savasa hayir" diyen kamuoyuna, "Biz bu savasla yokuz" diyen Meclis kararina, Bagdat'ta ölen çocuklari düşündükçe uykusu kaçan Disisleri Bakani'na, savas haberi izlemeye dayanamayan Bayan Erdogan'a, isgalciye yumurta yagdiran Urfali-lara ragmen Türkiye "Koalisyondayiz" açıklaması yapabiliyor.

"Türkiye koalisyonda"ysa, önceki paragrafta saydiklarım kim peki?..

Onlardan ayri bir Türkiye mi var?

Öyle bir cografya düşünün ki, Kamisli'da Galatasaray serefine tank ateslenir.

Bagdat'ta sari kirmizili esofman giyilir.

Halep'te geceleri Türk televizyonu izlenir.

Tahran kahvelerinde ibrahim Tatlises dinlenir.

Lakin ne hikmettir ki Türkiye, bu avantajini saygin bir bölge gücü olmakta kullanacagina, kendi dogusuna sirtini dönüp gayri mesru bir saldirganligin hizmetine giriyor.

ABD Disisleri Bakani'ni görünce Kösk'ü, Meclis'i, halki hiçe sayıp "Koalisyondayiz" açıklaması yapıyor.

"Hiçbir sey istemedi" denilen Colin Powell gider gitmez, dünyanın omuz silktiği bir dayatmaya boyun egip komsusunun diplomatlarini kovuyor.

Bu saldiri sonunda Bagdat düşebilir, yerine Amerikan patentli bir kukla rejim geçebilir. Ama televizyonda izledigimiz, elleri havada teslim alinirken aglayan kizin, basi posetli esir babasina sarılan oğlanin, gözünün önünde ana babası ve kardesleri katledilen Irakli yetimin öfkesi dindirilebilir mi?

Onlarin yarin birer intihar komandosuna dönüşmesi, Bagdat'tan binlerce Bin Ladin yetismesi engellenebilir mi?

"Basra harap olduktan sonra" Türkiye, sari-kirmizi esofmanli adama, "Sizi bombalayan koalisyonda biz de vardık" diyebilir mi?

8 Nisan 2003 Milliyet

Hepimiz Irakliyiz!

izlediniz degil mi?

Komsunuz bir "Pirus zaferi" ile bogazlandi gözünüzün önünde...

Aç birakilmis, silahsiz, savunmasiz, çaresiz bir halk kameralar huzurunda zalimce bombalandi.

Canli yayinda bagimsiz bir ülke isgal edildi; isgalci çete ekranda alkislandi; bunca zaman "Canimiz sana feda Saddam" diyenler, dün heykelinin üzerinde tepindi; siz izlediniz.

Belki televizyondaki yorumcuya katilip sevindiniz; belki savas diye sunulan bu kalleslige seyirci kalmanin utanciyla ezildiniz.

Amerikan tanklarinin Irak'a özgürlük tasidigina kandiniz belki; belki de onlari, uygarlik yolunda çağlar boyu biriktirdigimiz, dogru bildigimiz, insani insan yapan ne varsa hepsini ezdigine inandiniz.

Saddam heykelinin balyozlayanlari izlerken "Kurtuldular" diye düsündünüz belki; "Sirada Amerika'ya boyun egmeyen kim var" diye ürtünüz belki de...

Sahinlerin bayramiydi dün...

Gaddarlik karsisinda hukukun, Pentagon karsisinda Birlesmis Milletler'in, savas karsisinda barisin, güçlü

karsisinda haklinin, zorbalik karsisinda insanligin, isgalci karsisinda bagimsizligin yenildigi gündü.

Kaba askeri gücün, istediginde diledigi ülkeye girmekte, begenmedigi rejimi devirmekte, çoluk çocuk demeden öldürmekte serbest oldugunun kanitlandigi gündü.

Bush ve çetesi dünyayi esir aldi, siz izlediniz degil mi?

Simdi daha beterini seyretmeye hazir olun:

Teslimiyetçiyi... isbirlikçiyi... yagmaciyi... isgalcinin ayagina kapanan, asagilanan insanlari... kardes kanini... miras kavgasini... birikmis kini... cinayeti... ihaneti...

Saddam'in Firdevs Meydani'ndaki heykeliyle birlikte Irak mozaigini bir arada tutan çimento da dagilacak simdi...

Bagdat, kafasi koparilmis bir tavuk gibi bölgeyi birbirine katarak çirpinmaya baslayacak.

Yolsuzluguyla, isbirlikçiligiyle nam salmis isimler hükümet edecek.

ihanet, payeyle ödüllendirilecek.

isgalci, bölgeye yerlesecek.

Hepimiz Irakli olmalıyız bugün!.. Necefli, Basrali, Kerbelali... Biz ki sora sora bulmusuz Bagdat'i... Ana gibi yâr, Bagdat gibi diyar olmadigina inanmisiz. Yanlis hesabi yolundan döndürmüsüz. Bakmayin ayri düstüğümüze nicedir... Komsuyuz.

Ayni topraga bas koymusuz Havva'dan beri...

Ayni nehrin suyunda yikanmis çocuklarımız; sinir boyunda kiz almis, kiz vermisiz. Dagin bir yani onlar, bir yani biz...

Gözden Irak olsa da gönle yakin bilmisiz.

Acilarini acimiz bilmeliyiz simdi;

Yaralarini sarmali, gözlerindeki korkuyu yenmeliyiz.

Babasiz, anasiz, kolsuz kalmis yetimlere ana, baba olmalı, kol kanat germeliyiz.

Daha da önemlisi, "Ya diktatörlük ya isgal" kapanindan kurtarmaliyiz.

Heykeli isgalciye yiktirmanin çare olmadigini, isgalcinin heykelciden farki kalmadigini anlatmalı; bu ikisinin disinda bir hayatın yolunu açmalıyız. Bu isgale son vermezlerse, yikilan heykelin basina sarilan Amerikan bayragini indirmezlerse, önce bölgenin, sonra tüm dünyanın daha agir bir diktatörlüğe döneceğini göstermeliyiz.

isgalcinin elinden kurtulmasi için yardım etmeliyiz.

Umudu yitirmeyin!

Amerika'ya pahaliya mal olacak bir zafer bu...

II. Dünya Savasi'nin dönüm noktasinda ingiliz Basbakani Churchill'e "Bu, sonun baslangici mi" diye sormuslar.

ingiliz Basbakani söyle yanitlamis:

"Hayir ama, baslangicin sonu olabilir."

10 Nisan 2003 Milliyet

-

içindekiler

Önsöz.....7

Simdi Savasa Dikkat!.....11

Tanidik Bir Öykü.....	14
"Savasi Bilen, Savastan Korkar".....	17
Kaça Gireriz Savasa?.....	20
TRT'den Nasıl istifa Ettim?.....	23
Cengâver Medya.....	27
Biz O Telefonun Açıldığı Günleri de Biliriz Mr. Parris!.....	30
Yarım Kalan Savasin Yıldönümü.....	33
ilginç Flört: ABD-PKK Görüşmesi!.....	36
PKK ile ABD'yi Bulusturan Adam Konustu.....	41
"Niye Görüşmeyelim ki?..".....	44
Meclis Göreve!.....	47
"Savasta Ne Yaptın Baba?".....	50
Trajedi.....	53
Tarih Sizi Affetmez.....	56
"Geceleri Uyuyamıyorum!".....	59
Mütekebbir ile Mülayim.....	63
"Gel Tezkere... Gel Tezkere...".....	67
Kendi Muhtaç Bir Dede.....	70
Basbakan Çikip Açıklamalı.....	73
Kimin için Savasacağız?.....	76
Krizde Bir Basbakan Portresi.....	79
Savasa Giriyoruz!.....	82
"Tamam Kocaoglan, Anlastık!".....	86
Sayın AKP Milletvekilleri!.....	89

"Geldikleri Gibi Giderler!".....	92
Diyet.....	95
Müslüman Saati.....	98
Bir (dez) enformasyon Savası.....	101
Kapatın Öyleyse O Meclis'i!.....	104
Ünce Leylekleri Vurdular.....	108
"O Kadar Kolay Sanma Delikanlım!".....	111
isgal.....	114
Rahatsız ile iktidarsız.....	117
Hamza... Kardesim!.....	120
Mazlum Sever misiniz?.....	123
Peki Niye Yedik Bu Pislği?.....	127
Gastropolitik Devrede.....	130
Bir Keloglan Masalı.....	133
Umurunuzda mı?.....	136
Bagdat'ın Direnisi, insanlığın Direnisidir.....	139
Yalan... Yalan... Yalan... Yalan.....	142
Kürtlere.....	145
Evet... Duygusalız.....	148
ingilizler mi Iraklıları Kurtaracak? Geçiniz!.....	151
"Kıçıkırıklar"la Enformasyon Savası.....	154
Demeliydik ki.....	158
Saddam'i Alkışlayan Cimbomlu.....	161
Hepimiz Iraklıyız!.....	164

